VII. évfolyam, 32. szám

1951. augusztus 9

Ludas Matyi

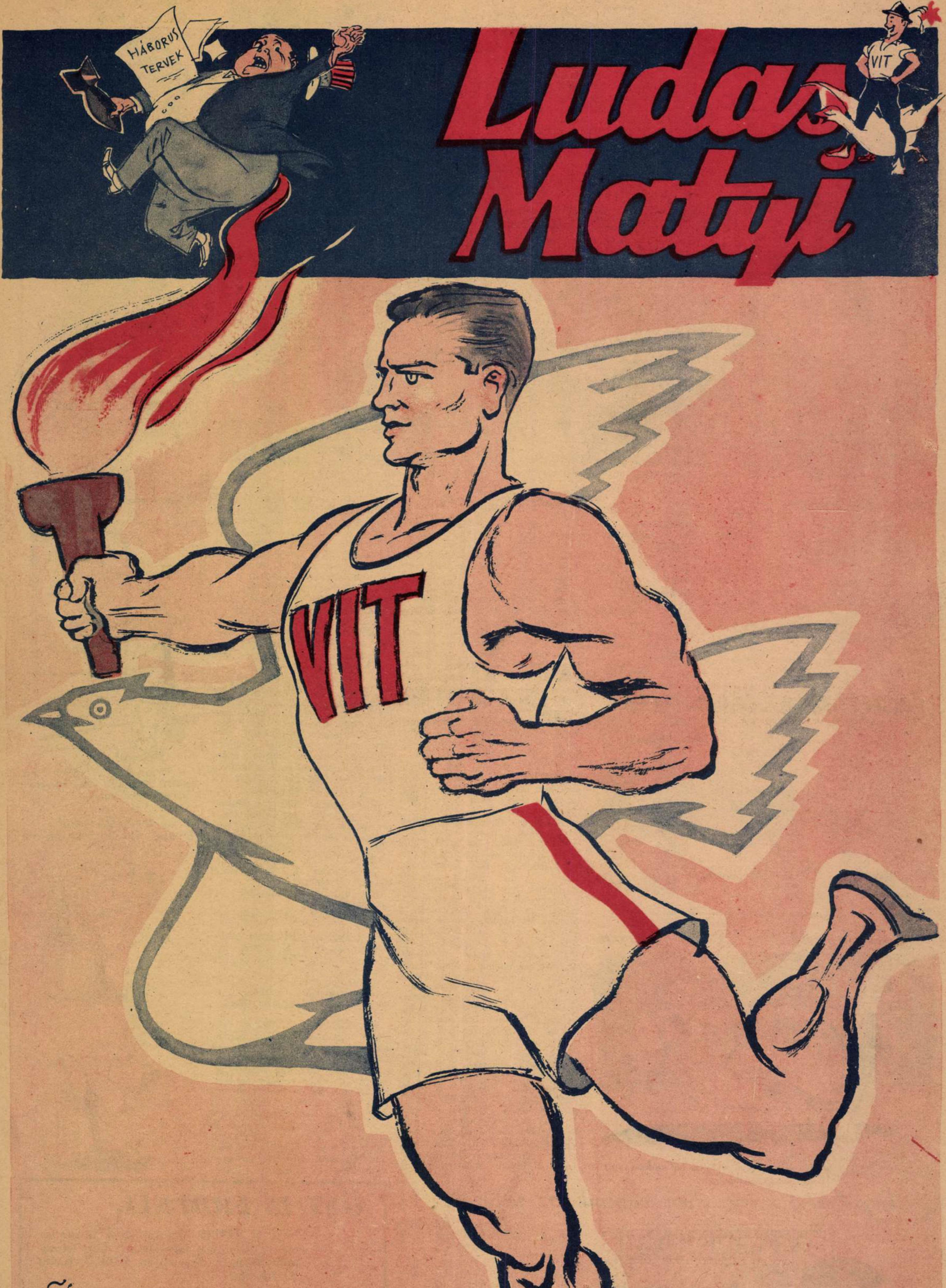
HÁBORUS TERVEK
VIT
VIT

Szűr

70 fillér

Az új csillag

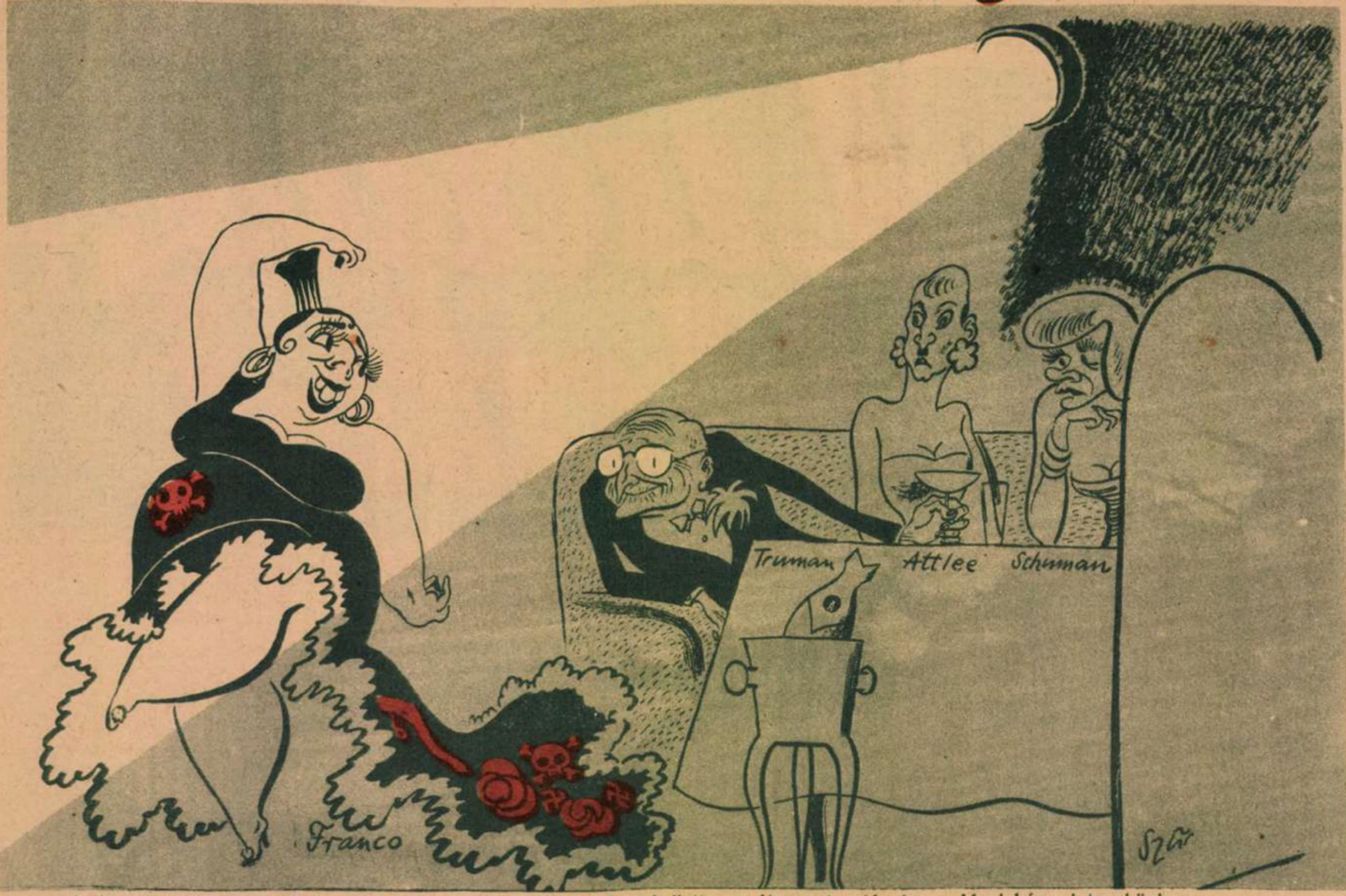

Attlee Schumanhoz: Nézd ezt a céda nőszemélyt, hogy kelleti magát, most aztán kevesebb dohány jut nekünk...

A Szlovák Állami Népi Együttes Budapesten

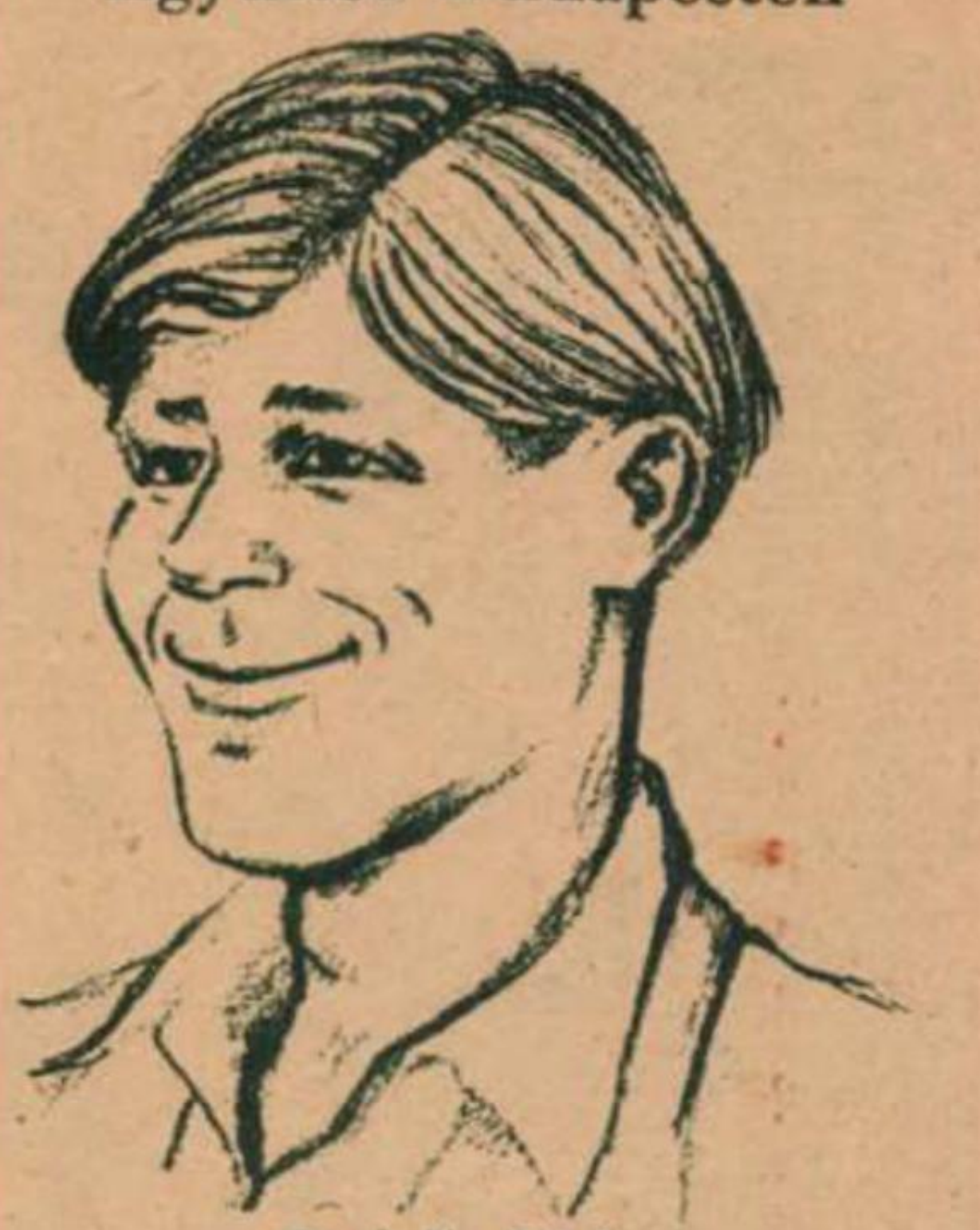

Rudolf Gjabell,

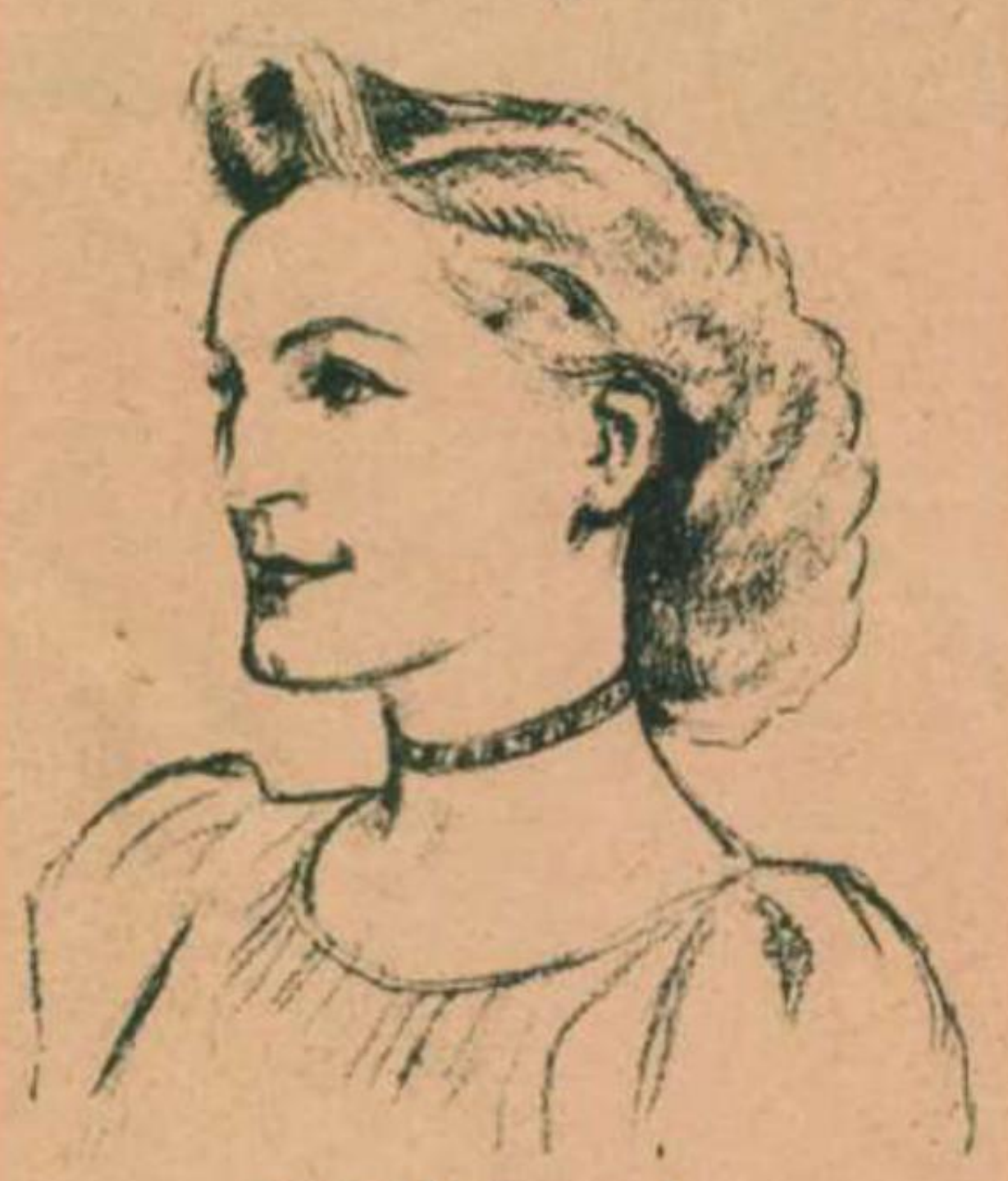

Mila Urbanová,

Mindennek van határa?

Volt egyszer egy határidő,
Úgy hívták, hogy: május egy.
Ám a munka nem lett készen,
Mert azt hitték, egyremegy...

Lett az újabb határidő
Június és tizenöt.
Állt a munka, állt a munkás,
Mint kit csiriz ideköt...

Lett még újabb határidő:
Júliusnak elseje.
Félben volt még a munkának
Külseje és belseje...

Lettek újabb határidők:
Tiz, húsz, harmincadika.
Lassúságra még mindig nincs
Se doktor, se patika...

„Augusztus húsz“ határidő
Esedékes jelenleg.
Elsülyesztő szégyen, ha a
Munka erre se lesz meg.

Munkahelyen akkor ilyen
Szégyen-táblák kinőnek:
Mindennek van határa. Mért
Nincs a határidőnek?!

K. T. L.

FÁSÍTJÁK DUNAPENTELÉT

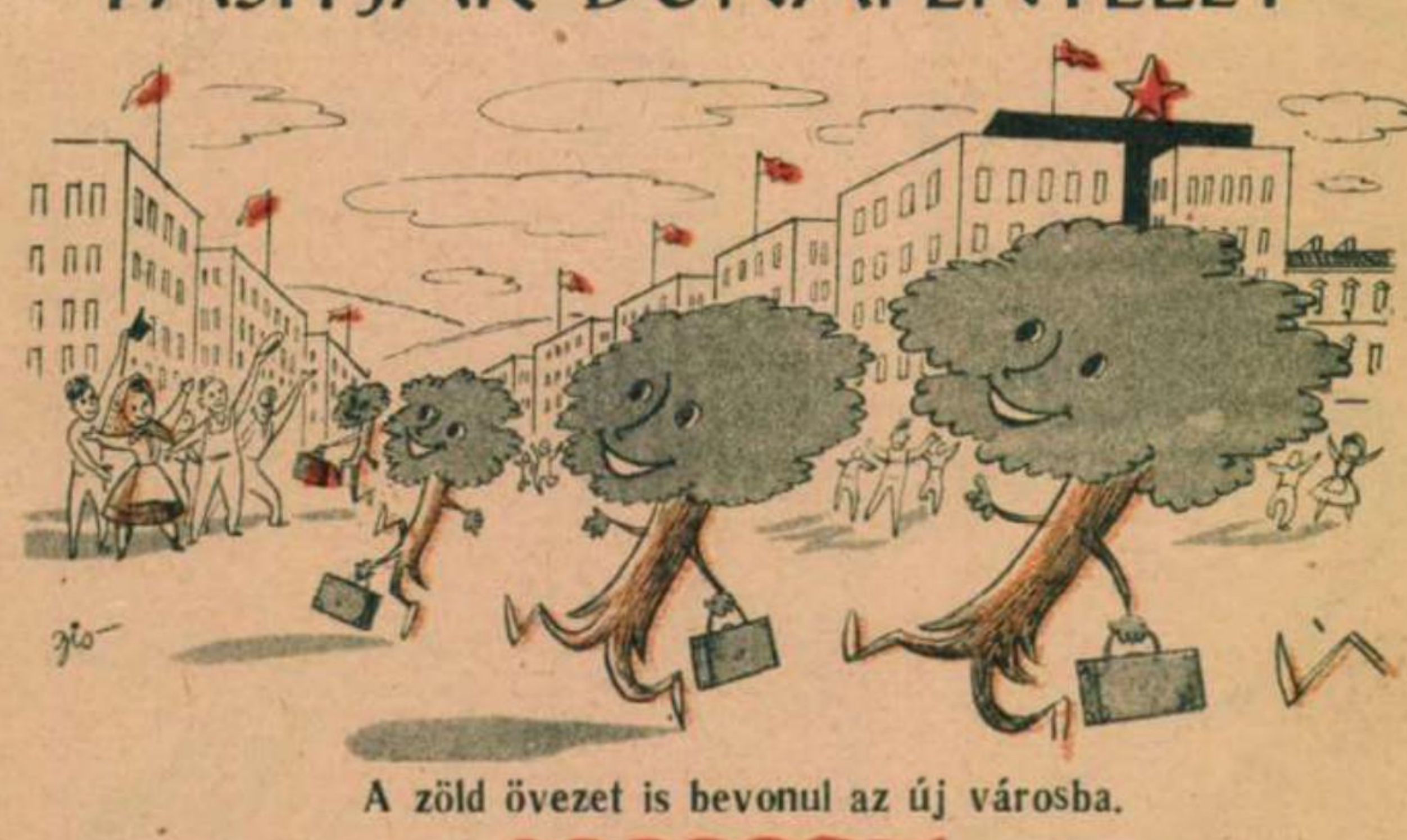

A zöld övezet is bevonul az új városba.

Titkos ügynökök a Közel-Keleten

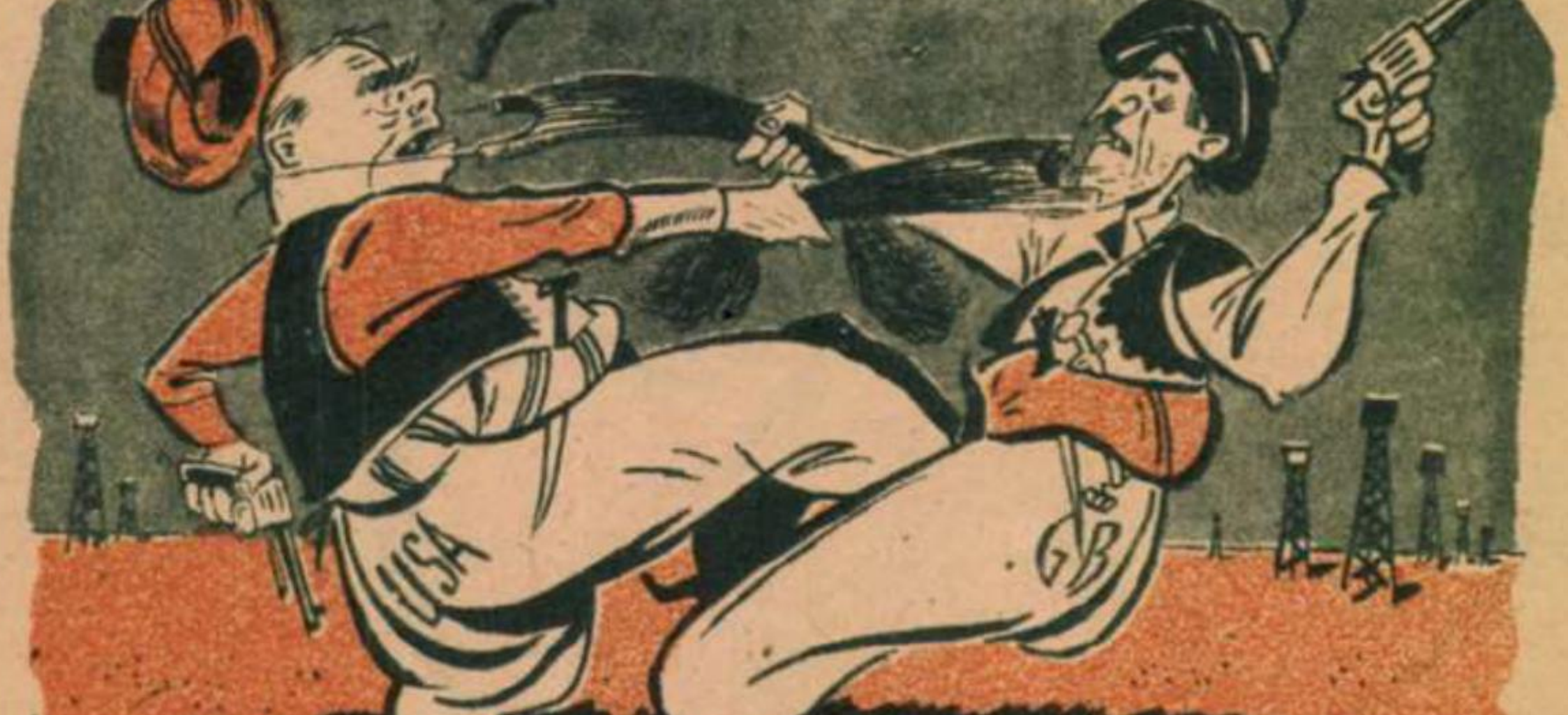

Brit ügynök: Ahá, maga az, Mr. Wilkins?
USA-ügynök: Jé, hát maga meg Sir Conower személyesen?

Szemüveget a bírónak!

Barátom, a törvényszéki bíró megkért, hogy kísérjem el a XIII. kerületi elöljáróságra. Amikor végzett a hivatalban, a Béke-út felé mentünk. A futballpálya felől harsányan hangzott a kiáltás: „Gól!!!“

Kíváncsiak voltunk a mérkőzésre és bementünk. Megtudtuk, hogy a Kelenföldi pályaudvar mérkőzik a Fővárosi Teherfuvarral. A mérkőzés egyre durvább lett és egy lilatrikós kelenföldi megrúgott egy sárga teherfuvarbelit. A bíró kiállította. Erre a lila drukkerek nyomdafestéket nem tűrő hangon szidták a bírót és a sárgákat. Barátom a törvényszéki bíró megjegyezte:

— Annyi becsület- és szeméremsértő kijelentés hangzott el, hogy összesen negyven év börtönt lehetne a tetteseknek kiosztani.

Egy lila ezután olyat rúgott labda helyett egy sárgába — oda, ahol nem fészkel az agy —, hogy barátom nem tudta szó nélkül hagyni:

— Súlyos testi sértés, három havi fogház!

Ekkor berohant az imént kiállított játékos és pofonvágta az előbb megrúgott lilát. Közben egy másik játékos szájon bokszolt ugyancsak egy sárgamezest. Ennek felrepedt a szája. Az illető odarohant a bíróhoz, megmutatta a pirosan folydogáló vért és olyasvalamit mondott, hogy ilyesmit nem illik csinálni, mert részben fáj, azután bevérezi a trikót és a tribünön azt hihetik, hogy valami nézeteltérés van közte és azon játékos között, aki őt véresre bokszolta.

Mielőtt a bíró érdemben dönthetett volna, általános verekedés következett. Texasi jeleneteket láthattunk. Féltéglák repültek, a nézők berohantak a pályára és a közönség tagjai is sárgalila színekben kezdtek pompázni az ütlegektől. A pálya mellett építkezés folyt és vasrudak hevertek a földön. Egy dühös néző válogatni kezdett a rudak között. Azt gondolva, hogy ha már rúd, legyen kövér, a legvastagabbal kezdte püfölni a körülötte hadakozókat. A labda szomorúan, magánosan, elhagyatva pihent a pályán, szegénybe senki sem akart belerúgni. Volt ott más rúgnivaló. Hirtelen többen a bíró felé rohantak, aki kétségbeesetten igyekezett S. O. S. jeleket fütyülni, de ez nem sikerült neki. Szerencséjére a jogosan felháborodott sárga drukkerek észrevették egy embercsomó közepén a rugásért kiállított játékost, aki visszatért hőstette színhelyére ütni. Most huszan rávetették magukat és csak az időközben odaérkezett rendőri riadóautó legénysége mentette meg a lincseléstől.

Barátom, a törvényszéki bíró halkan mormogott mellettem:

— Többrendbeli súlyos testi sértés, nyolc napon túl gyógyuló sebekkel, ingó vagyon rongálása, kifejezések, amelyek alkalmasak arra, hogy egyeseket olyan színben tüntessenek fel, mintha nem tartoznának a becsületes emberek táborába, emberölés kísérlete, szúró fegyver használata és életveszélyes fenyegetés. Összesen százhúsz évi börtön és a mellékbüntetések.

Kifelé menet több megtépázott sárga játékossal egy teherautóhoz sodródtunk. A játékosok véresek voltak és sántítva másztak az autó felé. A futballbíró remegett és könyörgött:

— Vegyenek fel, mert ezzel akartak agyonütni!

Egy bronzszobrot mutatott. Valaki megjegyezte:

— Mit akar? Nagyon szép szobor...

Egy játékos fejét éppen kötözték. Sziszegett a fájdalomtól. Egy most érkezett kíváncsi megkérdezte tőle:

— Mi volt itt?

— Barátságos mérkőzés, — hangzott a barátságtalan válasz.

*

Ez hétfőn történt. Másnap a fegyelmi egyesbíró mindkét csapatot eltiltotta a játéktól és a verekedést kezdeményező kelenföldi játékost örökre kitiltották minden pályáról. Az ítélet kemény és igazságos volt, bár a Teherfuvar egy ideig tűrte a verést. A meccs csak akkor fajult „barátságossá“, amikor a féltégla nagyot koppant és a játékos, akit ért, elhallgatott. Egyébként a verekedő azért használt fegyverül féltéglát, mert egész tégla nem volt kéznél. —*sti*

Ilyenformán nem csoda

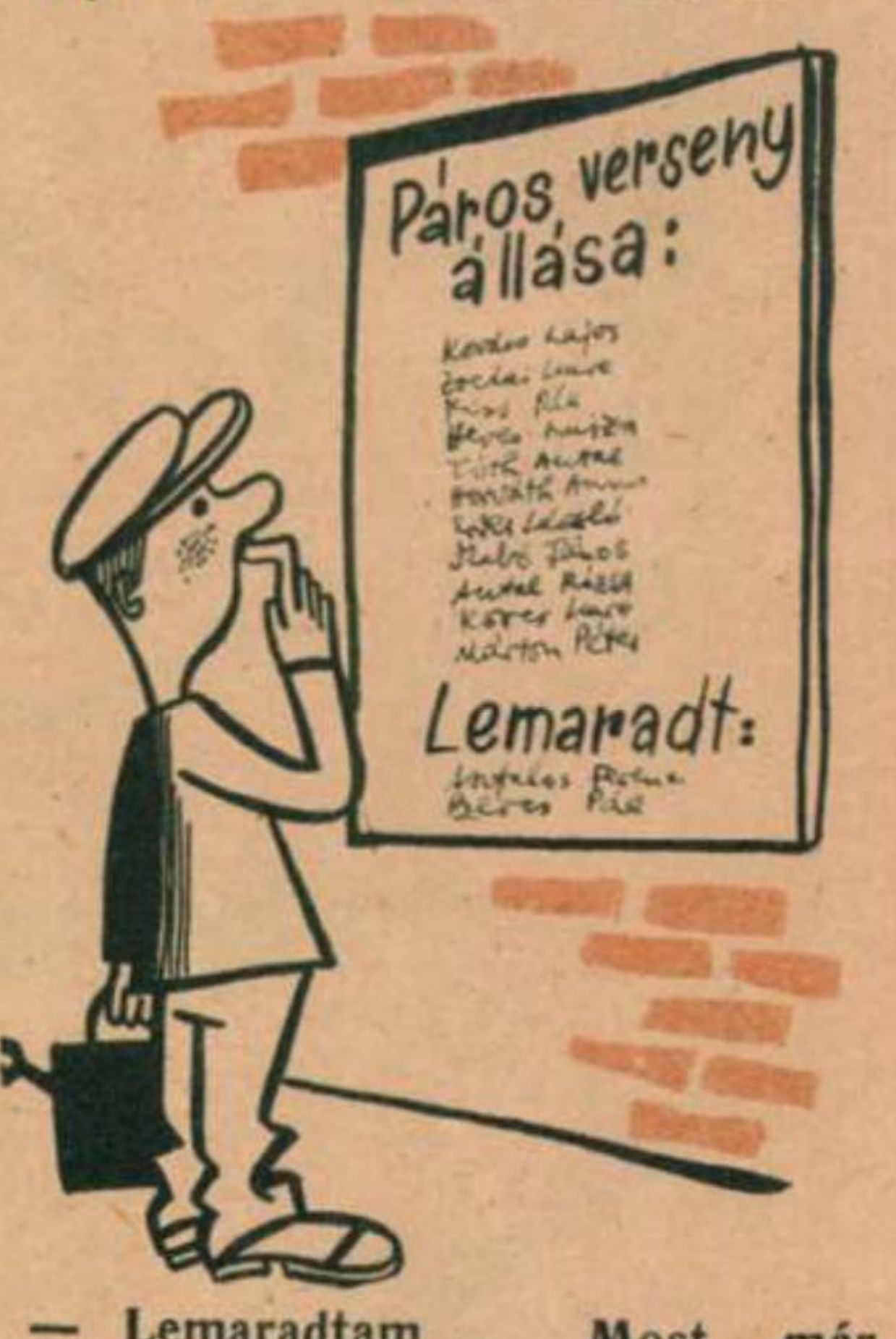

— Lemaradtam... Most már valóban szeretnék megismerkedni a versenytársammal...

A legmegbízhatóbb ébresztő újítási javaslatunk

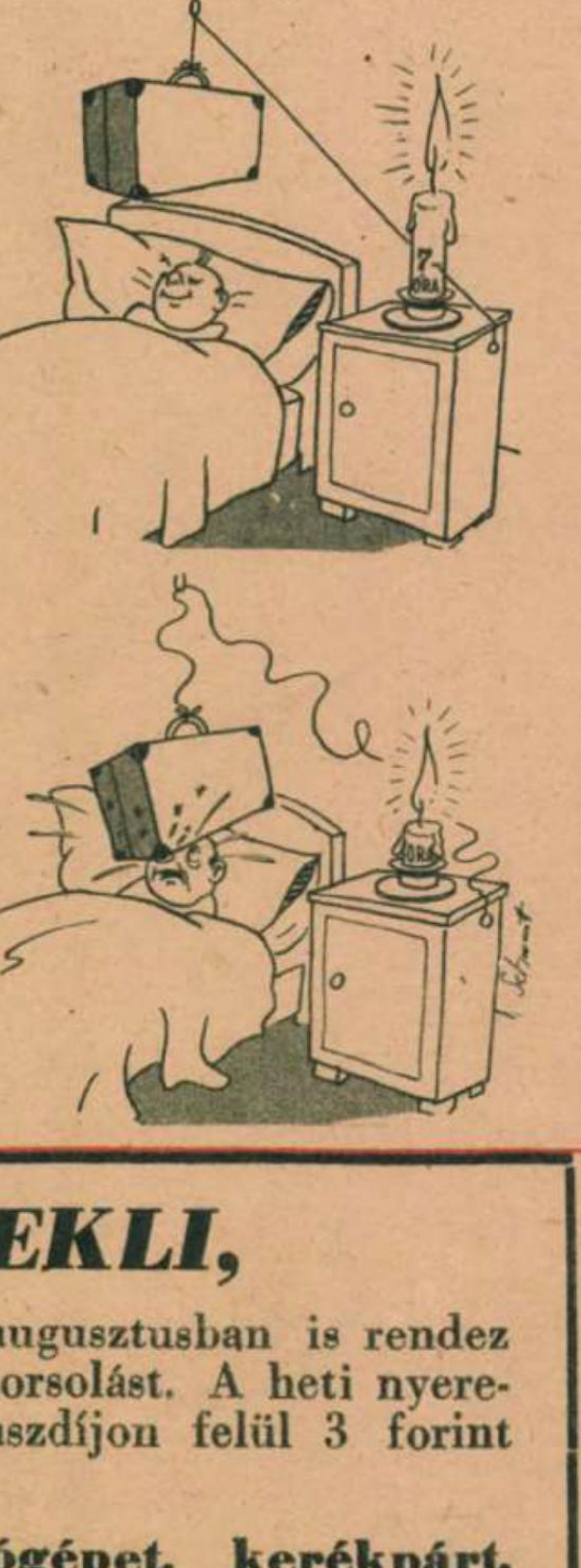

Ürgeöntési versenyben vannak az úttörők

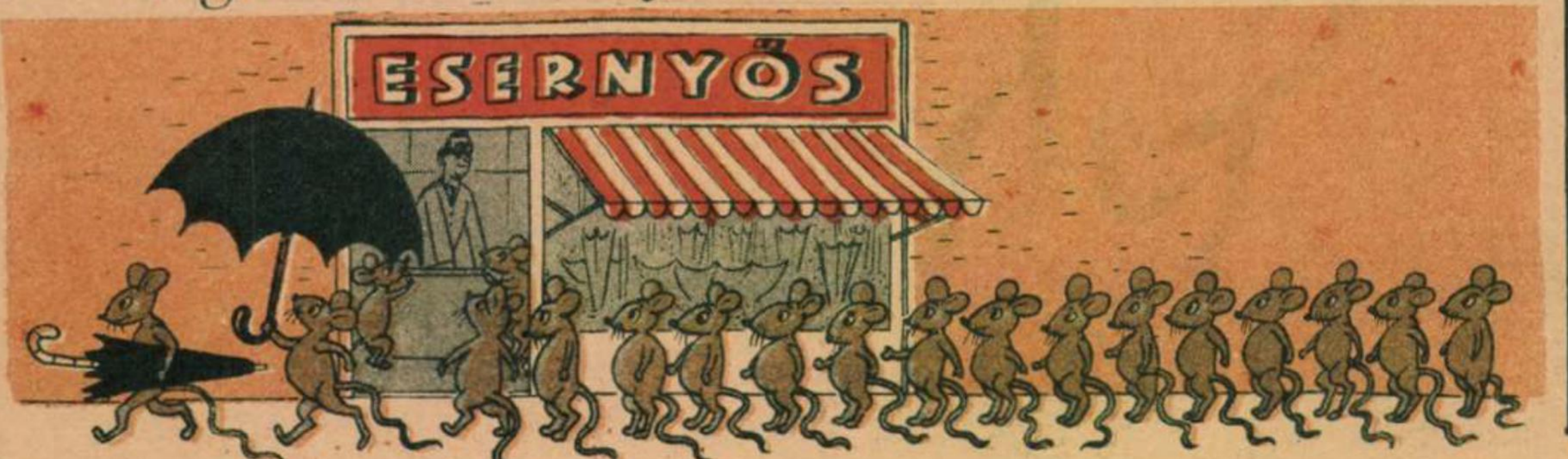

Nagy a riadalom az ürgék között.

ÖNT IS ÉRDEKLI,

hogy a **TOTO** augusztusban is rendez tárgynyeremény sorsolást. A heti nyereményeken és vigaszdíjon felül 3 forint 30 fillérért

motorkerékpárt, varrógépet, kerékpárt, rádiót, márkás fényképezőgépet

és számos egyéb értékes tárgyat is nyerhet

Húzás: augusztus 29-én

Ami a terv sikerét gátolja

(Apró Antal beszéde nyomán)

„Egyes vállalatok bürokratái valóságos algebrai képleteket használnak a versenyeredmények megállapítására."

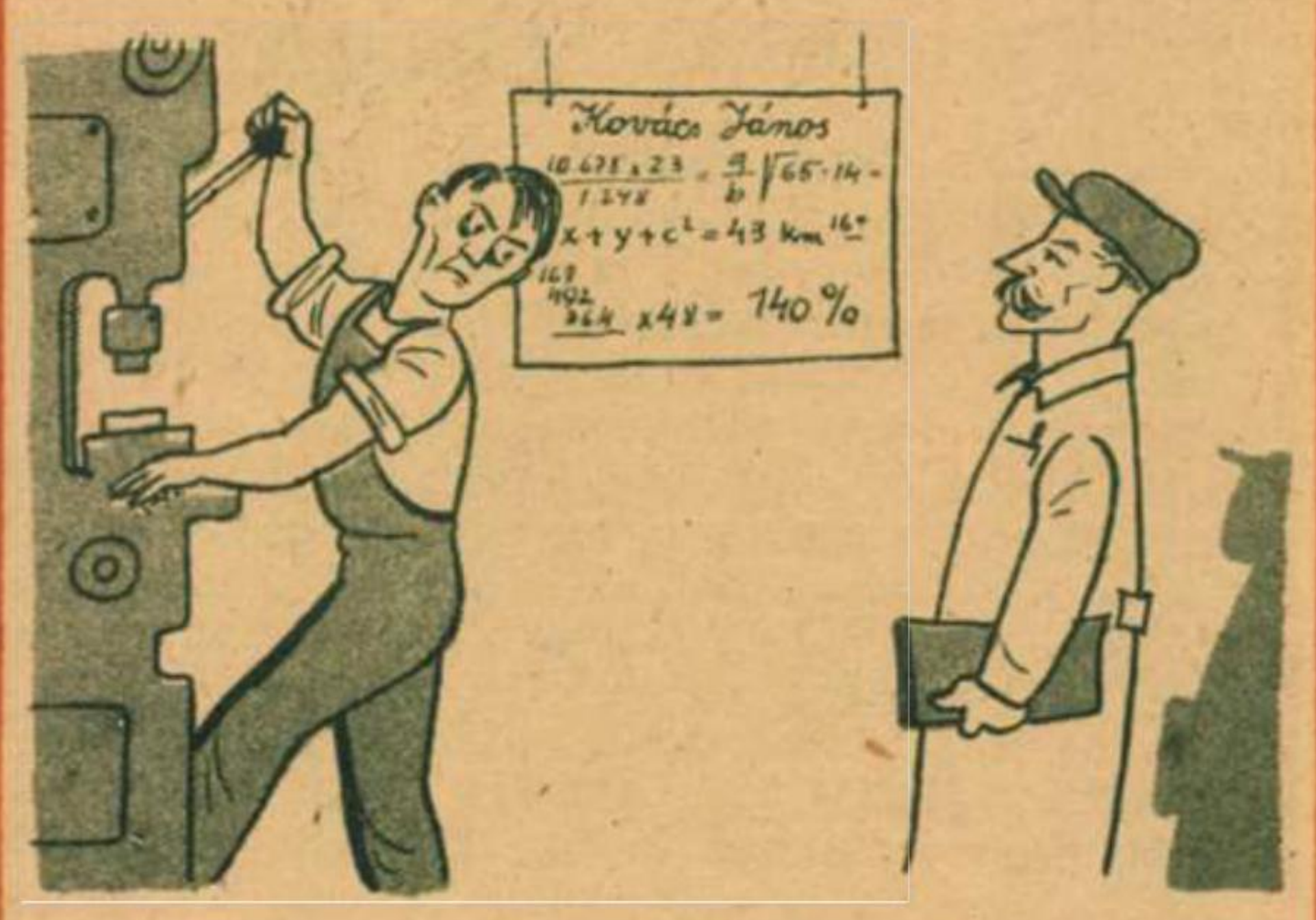

— Kovács szaktárs, miért olyan fáradt? Nyoma sincs ma a tegnapi jó teljesítményének!

— Nem aludtam az éjszaka. A teljesítményem kiértékelését számoltam utána...

„A munkásvándorlásnak oka az, hogy az üzemvezetés nem látja el a dolgozókat folyamatos munkával."

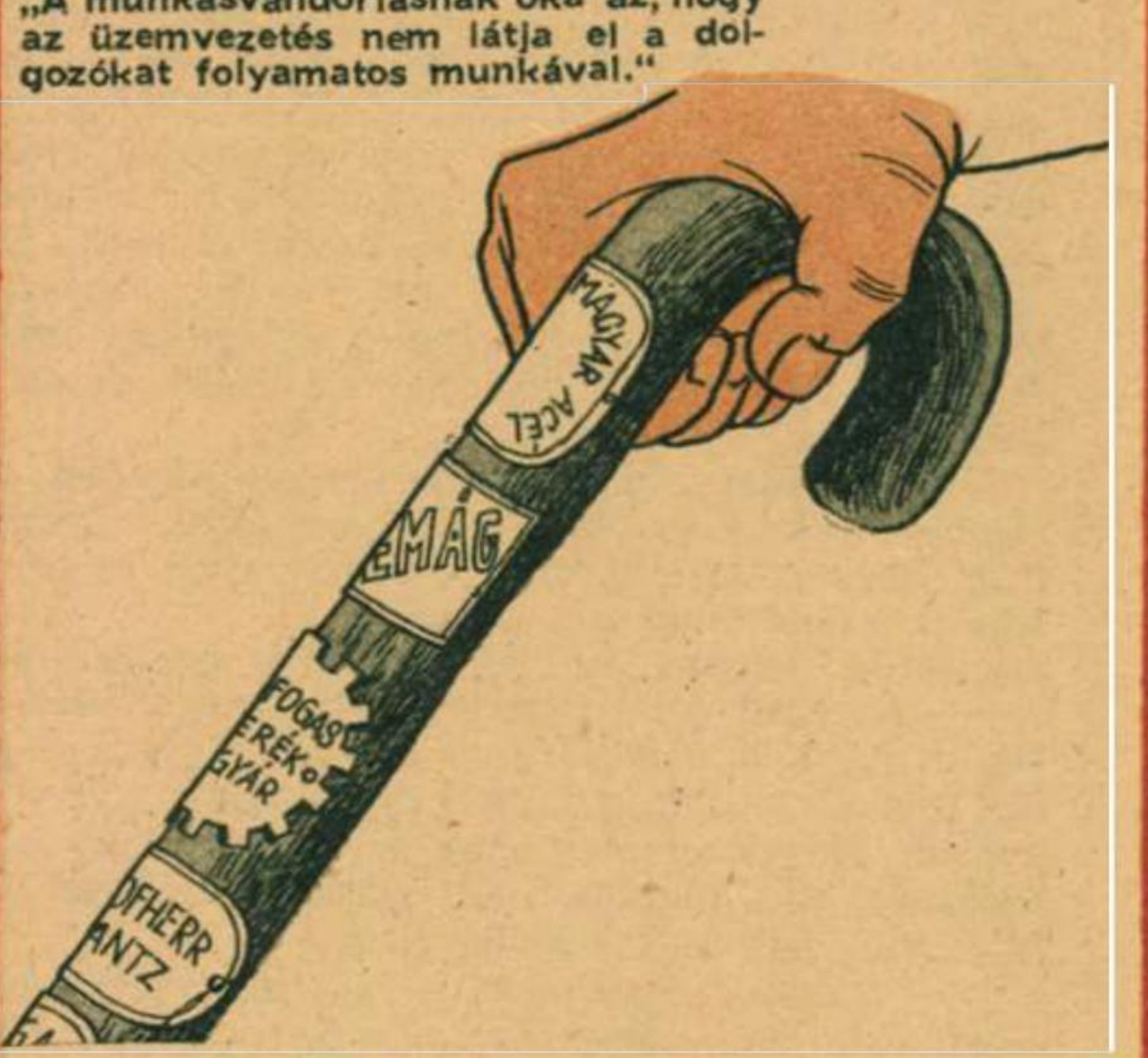

A vándorbot.

„A bányászatban egy hónap alatt 30.213 műszak esett ki igazolatlan mulasztások miatt."

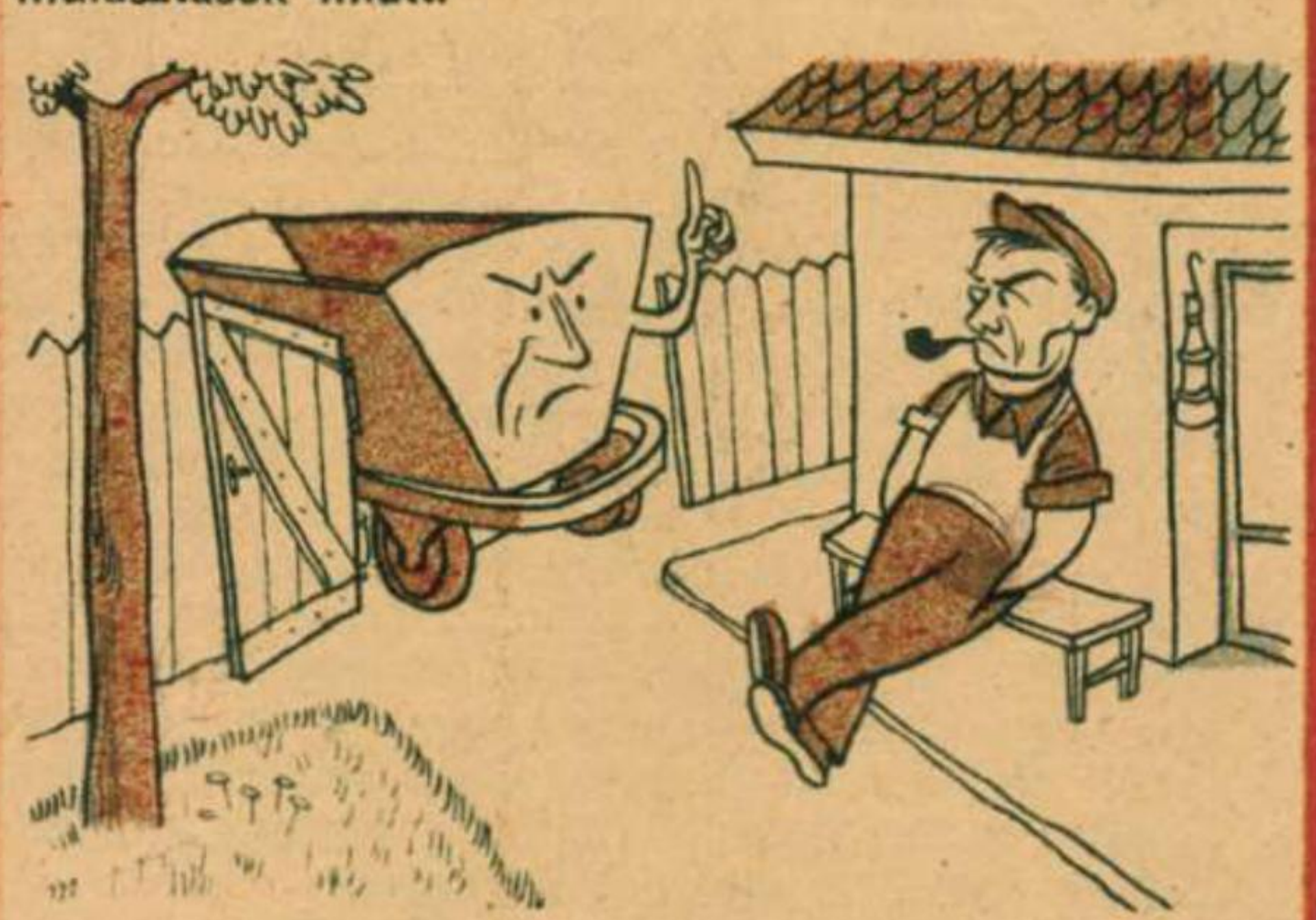

A csille: Hahó szaki! Már egy hete üresen állok! Mit gondol, lopom én a szenet?!

„Egyes üzemekben olyan beosztásba teszik a nőket, ahol nem tudnak fejlődni."

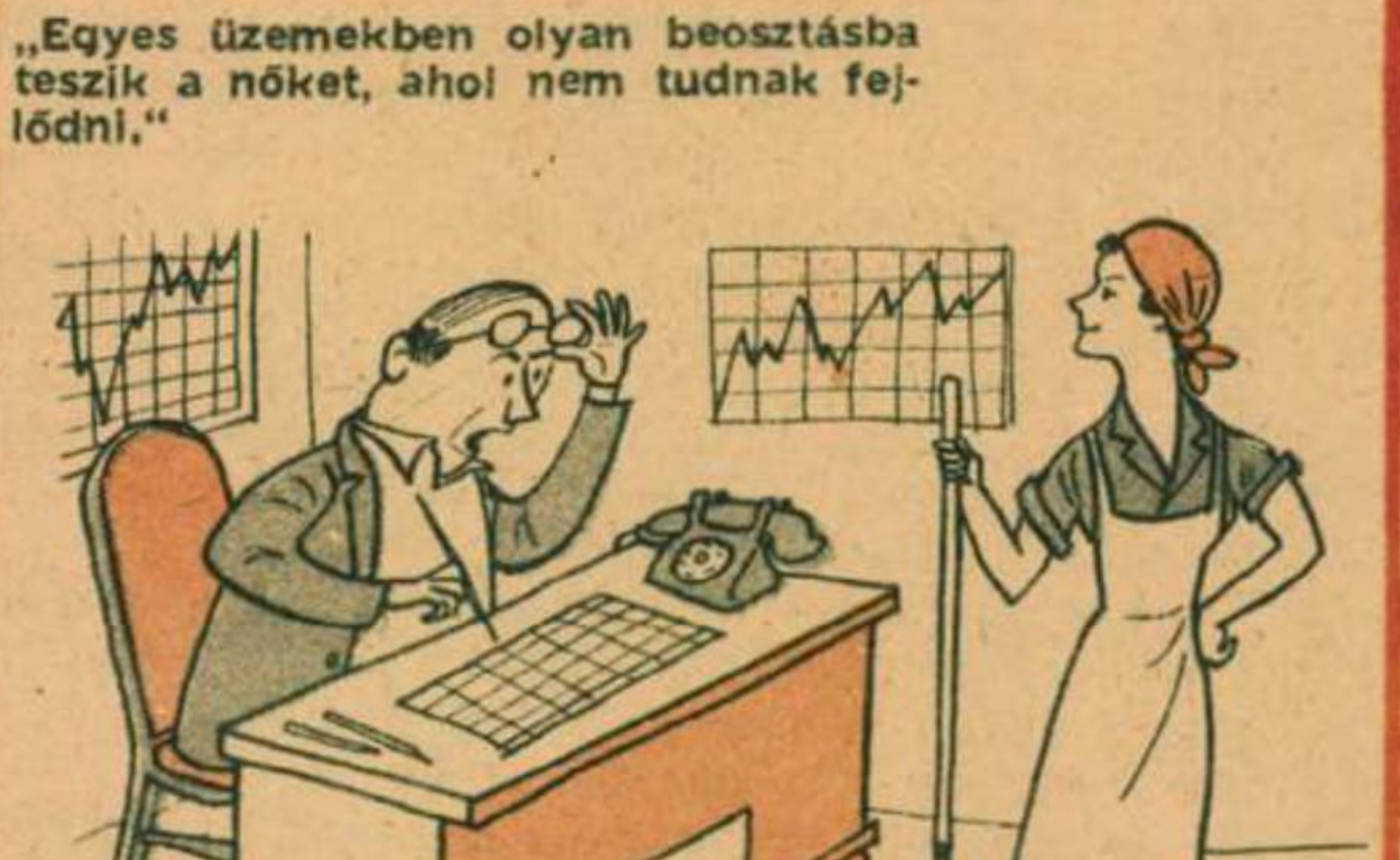

— A helyes munkaerőgazdálkodás statisztikáját állítom össze. Milyen munkát végzett ebben a hónapban?

— Sepregettem!

— És mit végzett a múlt hónapban?

— A műszerész-átképzős tanfolyamot.

„Az üzemekben megtárgyalták a dolgozók a munkafegyelem kérdését."

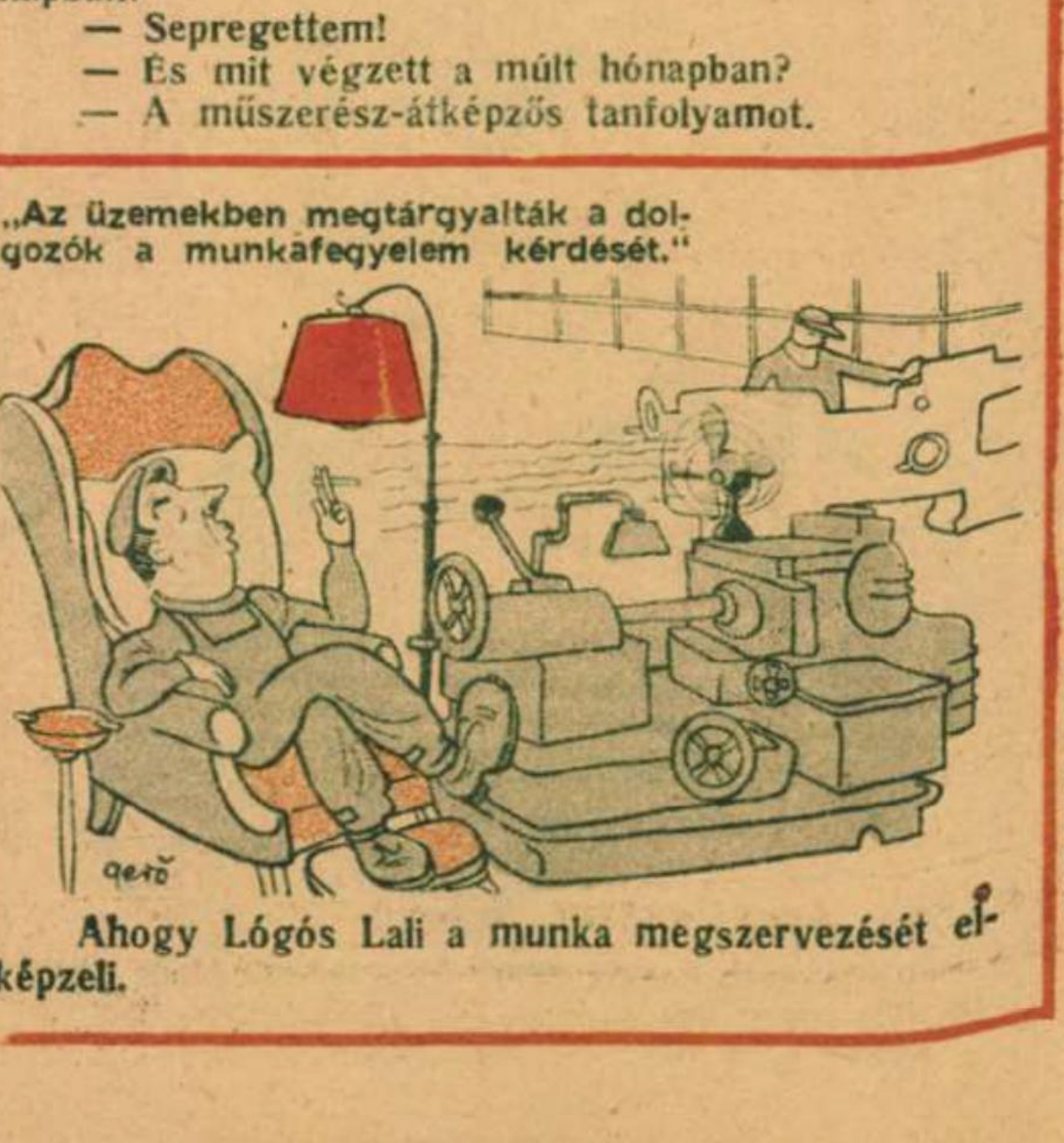

Ahogy Lógós Lali a munka megszervezését elképzeli.

A „JÓ" KÁDER

Kádár első napját töltötte a Pántlikabodorítónál, s máris mindenki lelkesedett érte. „Végre egy jó káder!" — mondogatták boldogan, és mindenki úgy nézett rá, mint a talált kincsre. „Kádár az igen!" — mondogatták. — „Csupa lelkesedés, a kisujjában több energia van, mint tíz másban. Nem is kell mást nézni, csak a szemét. Figyeltétek, hogy lobog, és amellett milyen acélos tekintete van? A micisapka úgy áll a fején, hogy az valami utánozhatatlan. Máris úgy mozog, mintha legalább is egy éve volna köztünk. Pillanatok alatt feltalálta magát, és meglátta a perspektivát. A kézfogásától megrokkannak az ember ujjai. S ha megy, akkor nemcsak megy, mendegél, mint sokan mások, hanem látszik, hogy valahova megy. Látja a célt maga előtt, és afelé tör előre dinamikusan. A járása rugalmas, a tetterő csak úgy sugárzik belőle. Kádár mosolyában van valami bizalomgerjesztő, fejtartása vezéri, a válla tartásából következik, hogy nem hebehurgya, hanem óvatos."

Kádár előzőleg ezer és egy helyen dolgozott. De sajnos a jó káder úgy kell, mint egy falat kenyér az éhezőnek, mint víz a sivatagi vándornak. Sehol nem dolgozott tovább, mint maximum két hónapig. Mindig áthelyezték. Volt olyan hely is, ahol csak tizenkét percig dolgozott (éppen csak kitöltötték a belépőcetlijét) és máris motorosított fullajtár jött érte a nemtudomén milyen főosztályról, hogy azonnali hatállyal áthelyezték.

A Pántlikabodorítónál tizenöt percen belül máris kifejtette hallatlan aktivitását. Ahogy Kádár bedugta a kulcsot az íróasztala zárjába az mindenkit lenyűgözött. Volt abban a mozdulatban lendület, báj, kifinomult érzés, célirányosság és buzgalom. Azután hozzákezdett a bázisteremtéshez, s megszervezte jövendő munkájának az alapvető feltételeit. (Irodacikkeket igényelt, és laticel párnát szerzett be.)

Olyan tervet csinált, amiről túlzás nélkül elmondható, hogy klasszikus volt a maga nemében. Persze maximum-terv volt, pontosabban a maximum maximumának a terve, vagy még annál is több. Olyan tervet csinált három hónapra, amit mások három év alatt se tudtak volna megcsinálni.

S aztán elmúlt egy hónap. Már minden meg volt szervezve, elő volt készítve, ki volt dolgozva, csak még nem kezdett hozzá.

— Ilyenkor már át szoktak helyezni! — mondta nevetve a társainak. — Csodálom, hogy még nem vittek el! De bármelyik pillanatban várhatom, mert ez a kialakult gyakorlat! (A társai hálát adtak, s fohászt küldtek a minisztériumhoz, hogy még élvezhették közreműködését.)

Eltelt a második hónap is, de még mindig semmi.

Itt valami tévedés lesz! — gondolta magában, amikor egy munkatársát kiemelték mellőle és áthelyezték valahova. A munkának nem kezdett neki, mert hát: „úgyis áthelyeznek!"

Eltelt a harmadik hónap is. Mindennap úgy jött be, hogy: „ma biztosan elhelyeznek!" De hiába várt. Leste a telefont, várta, hogy lehívják a vállalatvezetőhöz és sírva bejelentik, hogy felsőbb utasításra áthelyezik ide, vagy oda. De nem történt semmi. Maradt a Pántlikabodorítónál.

A negyedik hónapban már tűkön ült. Előtte volt még a maximum maximuma. „Kár hozzákezdeni arra a rövid időre, amíg még itt leszek!" — mondogatta eszelősen.

Egy szép napon aztán teljesült a vágya. („Most helyeznek át!" — örvendezett, és ereiben bugyborékolni kezdett az aktivitás.) A vállalatvezető hivatta s kurtán csak ennyit szólt:

— Kádár elvtárs már a negyedik hónapja van nálunk, de még semmit sem csinált. Meddig akar még lógni? Azonnal kezdjen hozzá a munkához, mert különben kénytelenek leszünk...

Kádár megtörten távozott. Tele volt passzivitással. Görnyedten ment át a gyárudvaron. Csoszogott, mint egy vénember, s olyan rosszul állt a fején a micisapka, hogy az csuda!

Mikes György

Kultúrbotrány Párisban

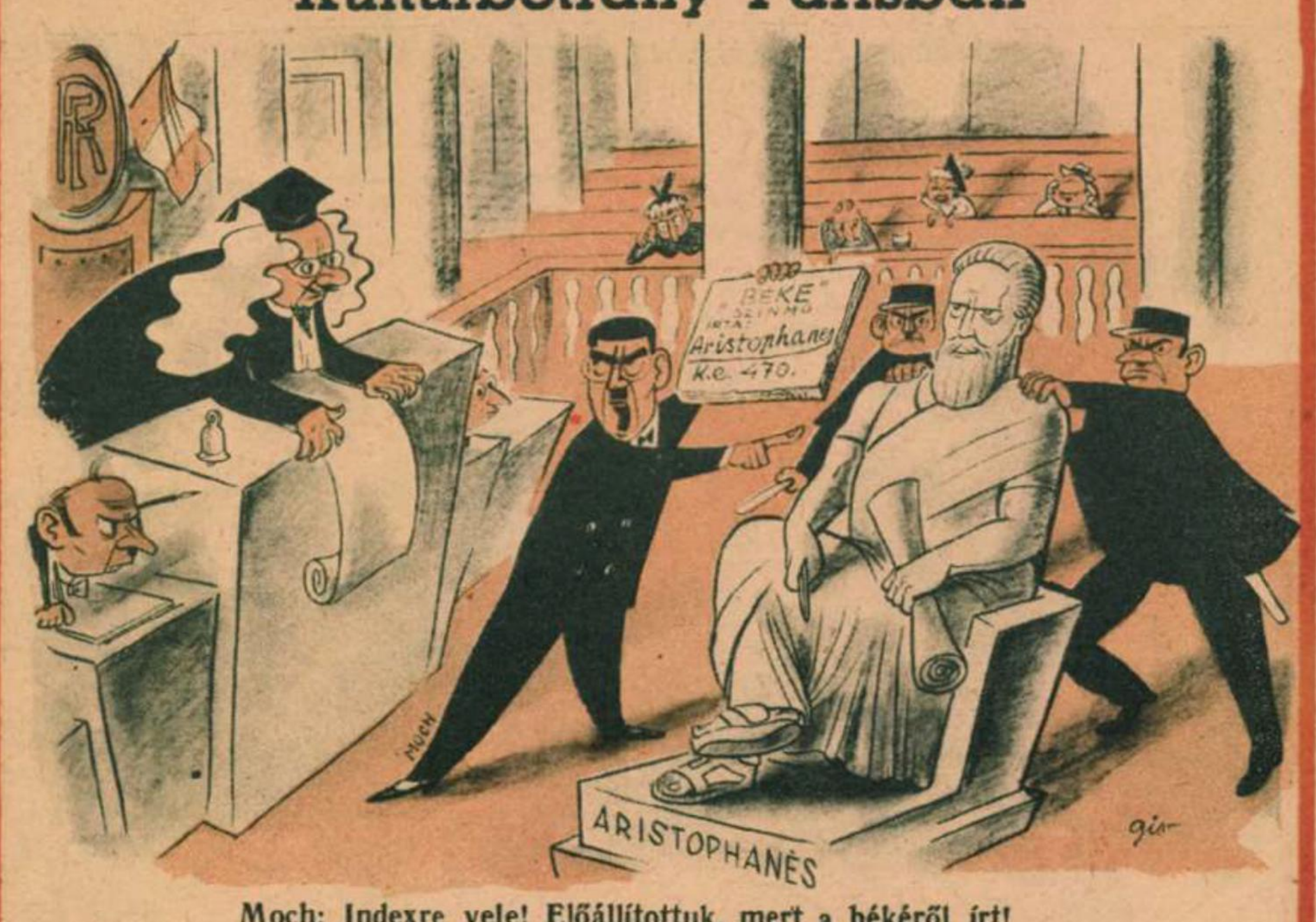

Moch: Indexre vele! Előállítottuk, mert a békéről írt!

A párisi l'Humanité

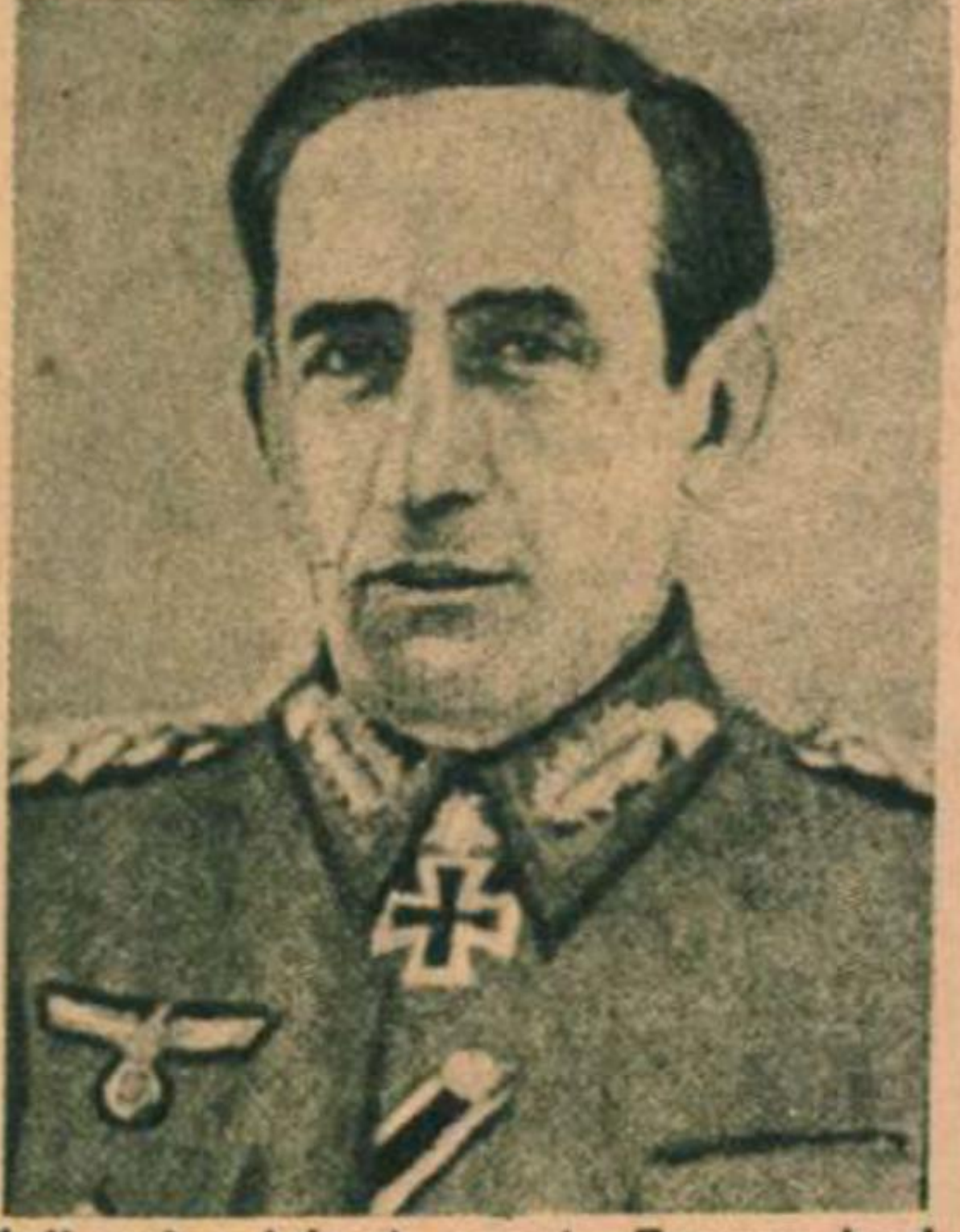

közli ezt a képet, amely Franco hadügyminiszterét, Munoz Grande tábornokot ábrázolja SS tábornoki uniformisban, mint a hirhedt „Kék hadosztály" parancsnokát.

Ebből is látszik, hogy Truman nem méltatlant tüntetett ki bizalmával, amikor Francoval összeölelkezett. Minden zsák megtalálja a maga foltját. Trumannak már úgyis rengeteg a foltja...

Este Délkoreában

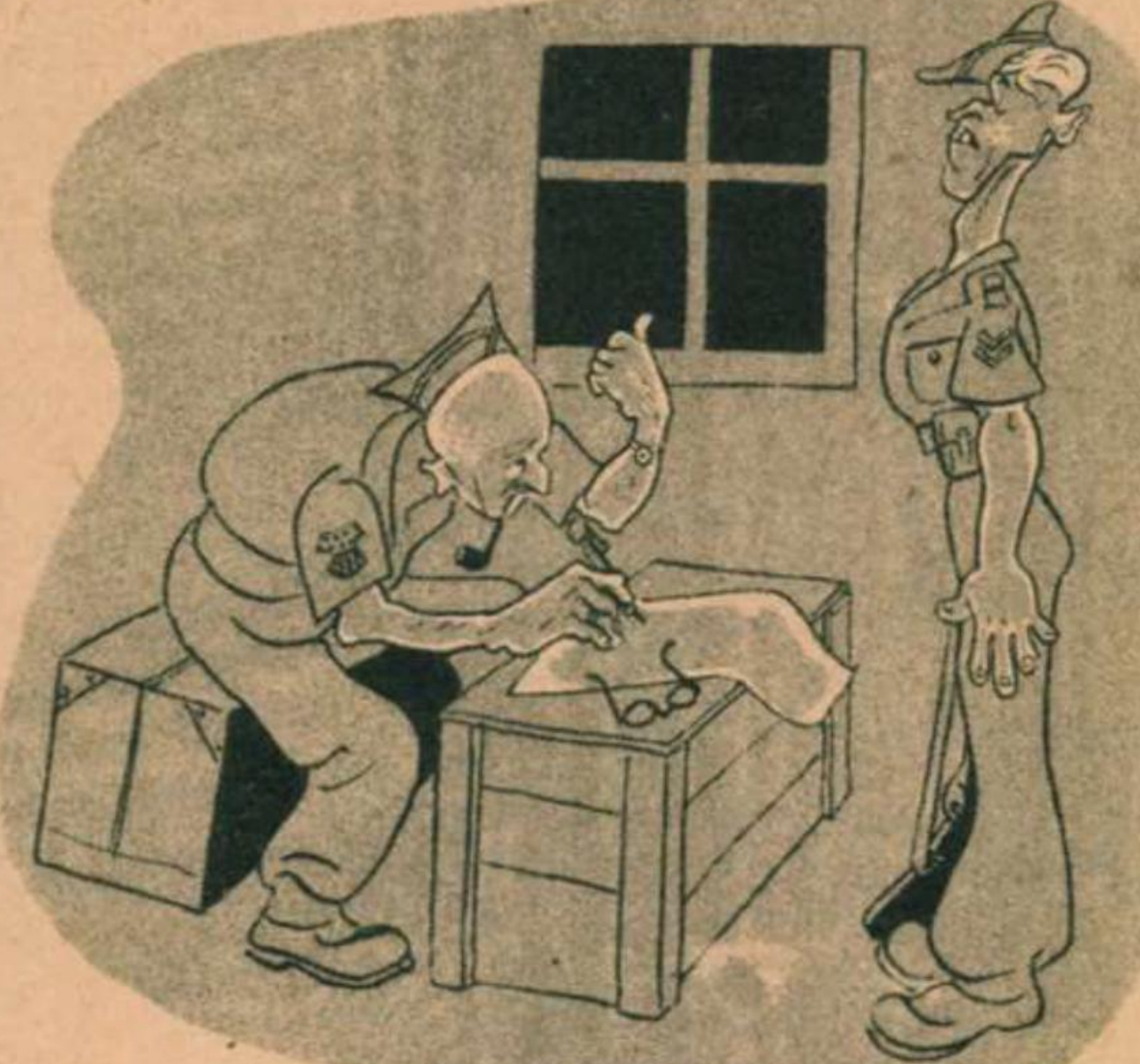

— Már egészen besötétedett. Eredj csak, gyujtsd fel a falut, nem látok javaslatot írni a „Tüzet szüntess!" bizottságnak.

JOBBOLDALI SZOTZ DEMETER egy napja

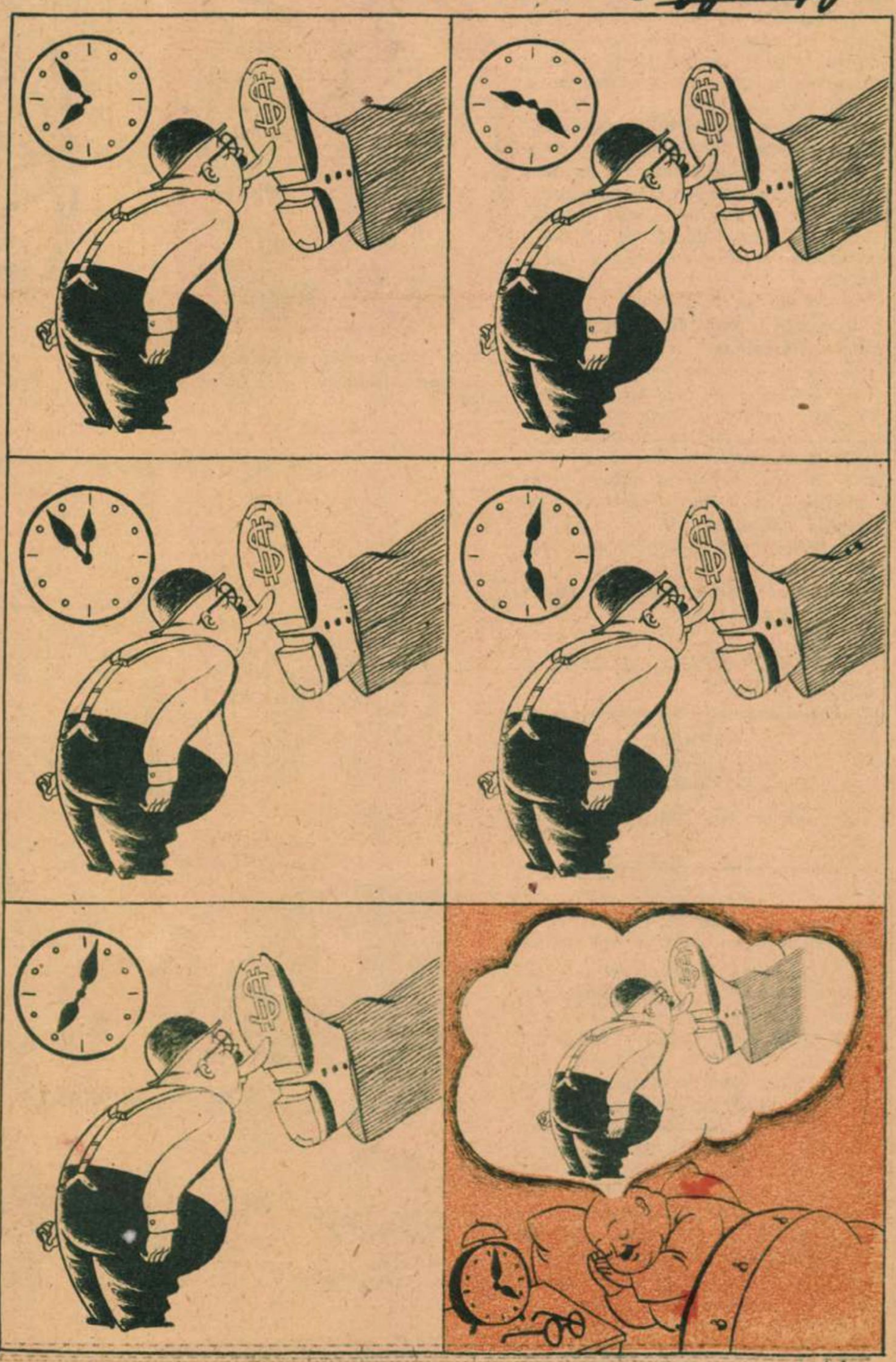

Jelképes illusztráció a francia kormányválsághoz

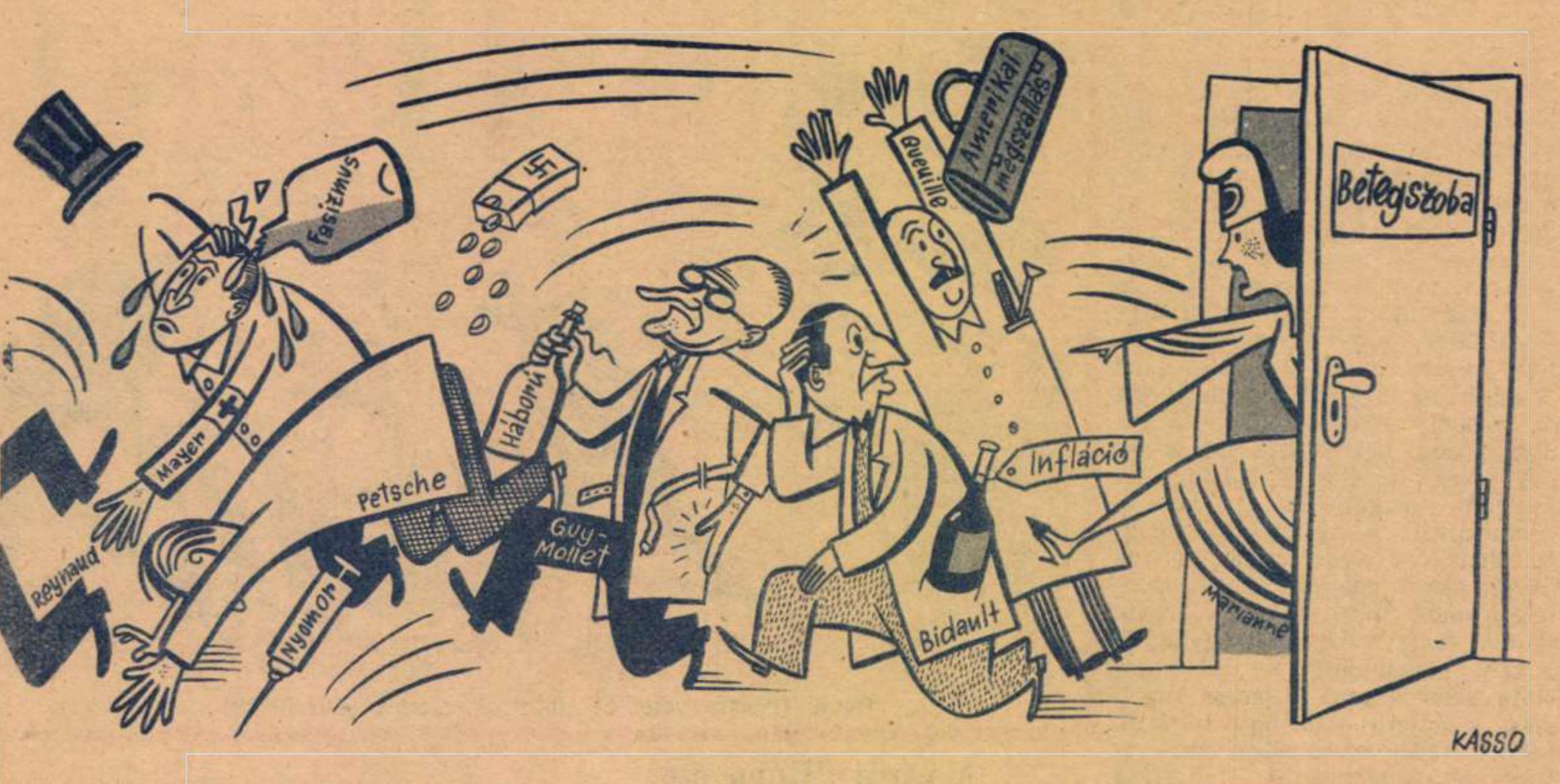

A francia nép nem akarja bevenni ezeket az „orvosságokat“ . . .

Egy és más . . . !

(BOLDOGSÁG A TROLIN.)

Ülök a trolin és olvasok egy könyvet, de hirtelen felkapom a fejem, mert hallom, hogy valaki fennhangon dicséri a feleségét. Az illető negyvenöt év körüli egyén, előttem ül, és a környező utasokhoz beszél. Előadásának elejét nem hallottam, miből indult ki a dolog — nem tudom. Most éppen azt mondja:

— . . . mert én fiatalon nősültem, de sohasem bántam meg, kérem. Az én feleségem takarékos, mindig csinos, rendes asszony, komolyan mondom, boldogan élünk.

Az utazóközönség szemmelláthatóan örvend, én is félreteszem a könyvet és együtt örülök a többiekkel. Az illető folytatja:

— Az az asszony kérem sohasem faggat, hol, merre jártam, mert vakon bízik bennem, de én is őbenne Megosztjuk minden örömünket, bánatunkat, egymásnak élünk.

És előveszi a zsebkendőjét, hogy könnyező szemét megtörülje. A boldogságot már szinte vágni lehet a kocsiban, a kalauznő is beszünteti a jegykiadást és figyel.

Emberünk már leszálláshoz készülődik, de még elmondja, hogy a felesége dolgos, mindig jókedvű és nem ismer lehetetlent. Azután őszinte bánatunkra a Hermina-útnál leszáll. Egy öreg bácsi kihajol az ablakon, s mielőtt tovább robognánk, megkérdi:

— Jól főz az asszony?

S azután buzgón tolmácsolja a választ útitársainak:

— Az asszony nagyszerűen főz.

Ez ugyan nem volt kétséges, de szívesen halljuk. Derűsen nézünk egymásra s kitűnő hangulatban szállunk le a végállomáson. Úgy érezzük, mintha rokonokká lettünk volna valamennyien. Egy asszony azt mondja előttem:

— Öröm lehet együttélni egy ilyen emberrel . . .

Lehet — gondolom. De együtt utazni: bizonyosan.

(Népbólé.)

Egy körúti büffé kirakatában látom ezt a táblát:

NÉPBÓLÉ
1 POHÁR 4 FORINT

És odébb egy hangszerüzletben ezt:

A SZAXOFON IS
A DOLGOZÓKÉ!

Nekem ezek a feliratok — megmondom nyiltan — nem tetszenek, s azt hiszem, nincsenek is rendben. Mert lehet, hogy a bólé finom ital, de attól sem finomabb, sem demokratikusabb nem lesz, ha népbólénak nevezem, arról nem is beszélve, hogy úribólét hálistennek seholsem árulnak s ha igen, azt is népbólénak nevezik; és arról sem beszélve, hogy ezen az alapon rövidesen várható a népkamásli, népmonokli és népcilinder is. Ha ugyanis a népbólé propagandistája azt akarja jelezni a „nép“-szóval, hogy a népbólé olcsó, akkor írja úgy, hogy olcsó bólé, de viszont mégse írja úgy, hogy olcsó bólé, mert a népbólé drága.

Ami pedig a szaxofont illeti: kár úgy feltüntetni a dolgot, hogy a szaxofonra vártak legrégebben s most végre az övék lett. Száz dolgozó ember közül legföljebb, ha hatvan-hetven vesz szaxofont, a többi harminc nem vesz, de nem azért nem, mert fél, hogy neki nem dukál, hanem azért, mert inkább mélykürtöt vesz, ami tudvalevőleg (és a kirakati tábla tanusága szerint is) szintén a dolgozóké.

Ez az ország a dolgozóké. Termőföldjeivel, gyáraival, erőműveivel együtt mindenestől.

Senki sem gondolhatja, hogy a szaxofont speciel fenntartottuk a grófok és bárók számára.

Tabi László

Legújabb jampecdivat: a nadrágból kihúzott ing

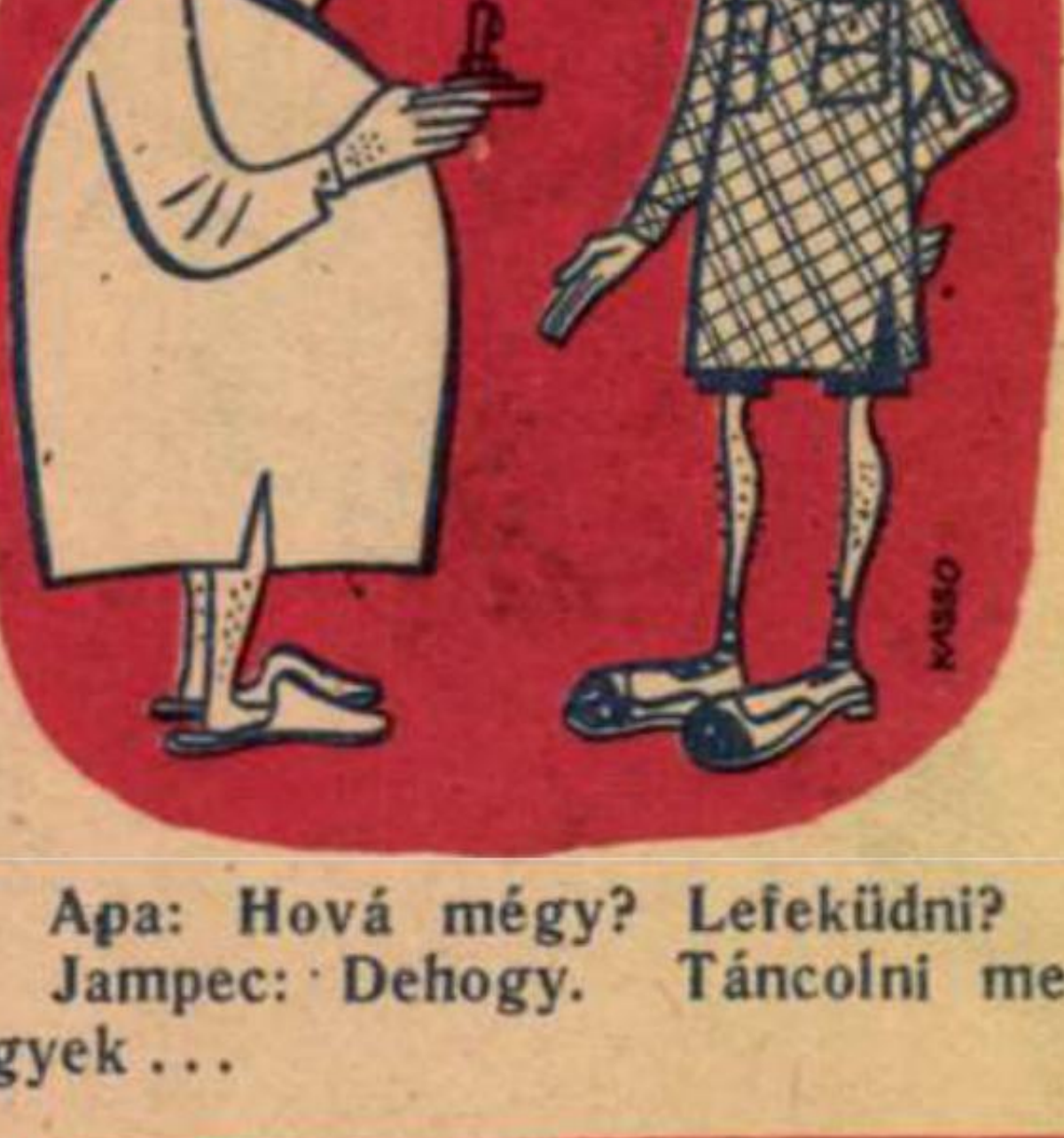

Apa: Hová mégy? Lefeküdni?
Jampec: Dehogy. Táncolni megyek . . .

Samu bácsi-féle jótékonyság

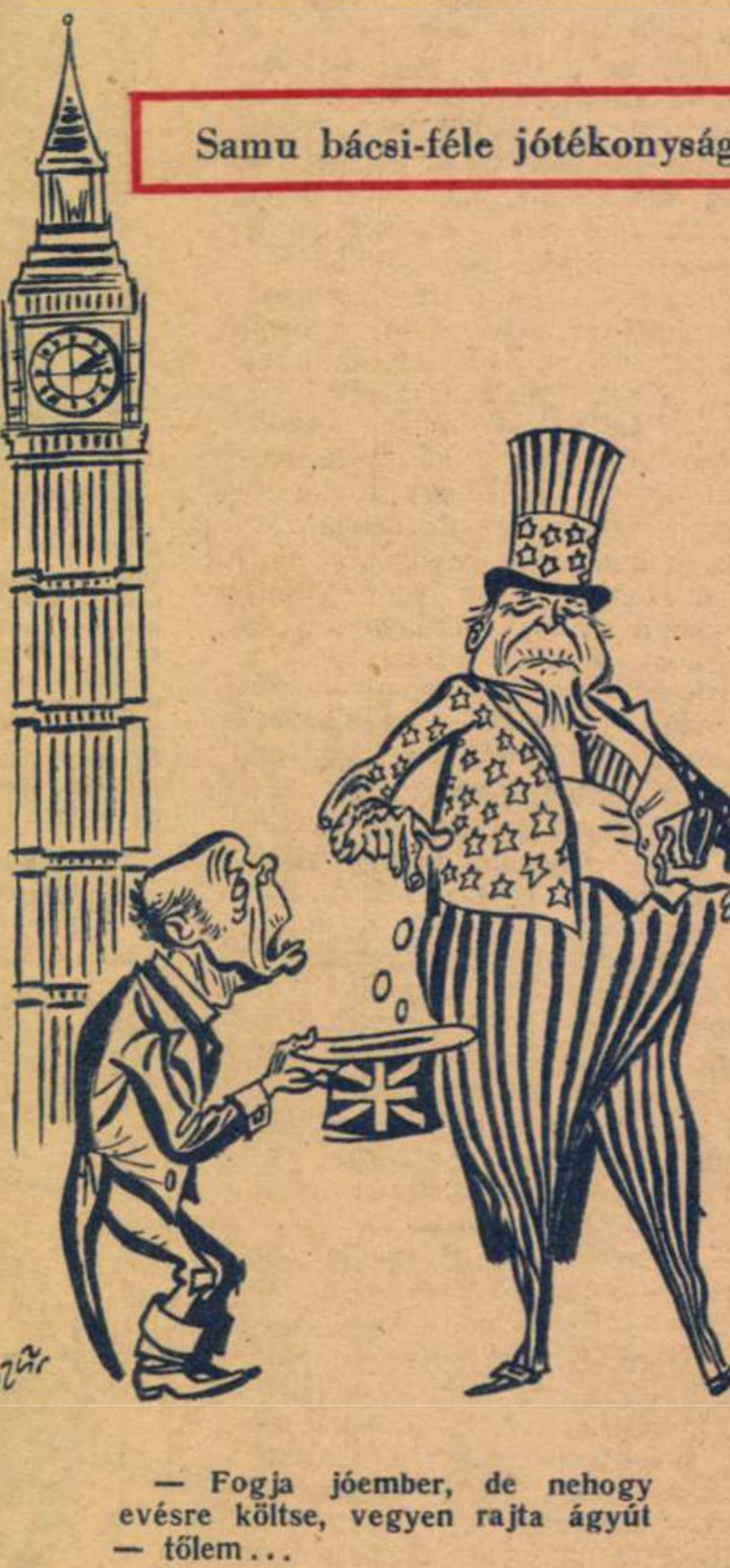

— Fogja jóember, de nehogy evésre költse, vegyen rajta ágyút — tőlem . . .

Aminek nem szabadna lennie

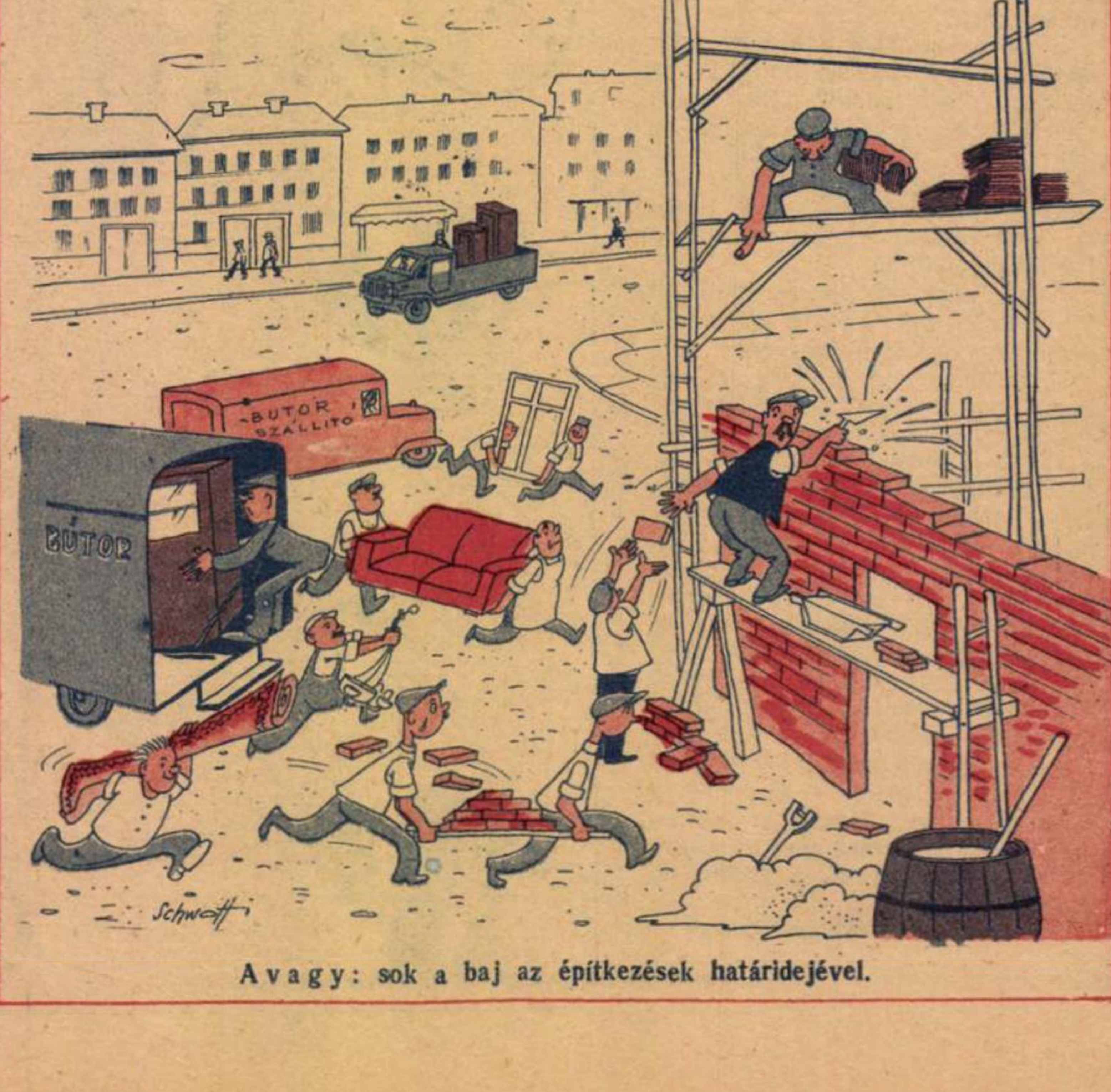

Avagy: sok a baj az építkezések határidejével.

Urbán Ernő:

UBORKAFA

3.

Tömegbázis! Tömegbázis!

Sántha Cézár, Bankó község Szaru- és Szőrgyűjtő Nemzeti Vállalatának póruljárt vezetője, a szarutermelőkkel való értekezlet után két napig nyomta az ágyat. Nem azért, mintha a paraszti pipaszárral való találkozása súlyos testi sértést eredményezett volna porhüvelyén. Inkább azért, mert úgy megijedt, hogy még másnap is ba-ba-babbabnak mondta a babot s egész mosodát kellett igénybe venni ruházatának rendbehozására. Kényszerű pihenőjét a nagy újító arra használta föl, hogy kudarcán gondolkozzék, annak okait kiértékelje.

— Hol a hiba? Hol a hiba? — rágta a körmét, miközben gondos neje, Kucsera Böske azon fáradozott, hogy a házőrző kuvasz száját szíjjal kötözze be. Nehogy vakkantani merjen. Nehogy a nagy termelési szakember ihlését megzavarja.

Sántha Cézár hát hevert, nyögött az ágyon, Számolatlanul itta a fröccsöket, miközben agya úgy csikorgott, úgy recsegett, mint a megbolondult kakukkos óra.

— Hát nem jó az ötlet? Hát nem forradalmasítja a szarutermelést, ha ki-ki lefűrészel a tehene szarvából tíz centimétert? Hopp! Talán ott a hiba, hogy csupán a szarutermelés kérdésében képeztem súlypontot. A szőrgyűjtést külön kérdésként kezeltem! Pedig bizonyára itt is nyílik újításra alkalom. Mi lenne — ült föl hirtelen — ha mától fogva bevezetnénk a marhák és a' sertések havi egyszeri beretválását!? Micsoda szőrtömeg gyűlne így össze. A szőrök, serték, üstökök micsoda bálái! Teremtő isten!

A termékeny, mondhatnók ihletett tűnődést, az alkotás óráit, a jó feleség, Kucsera Böske zavarta meg. Bedugta fejét a résnyire nyitott ajtón és szinte lehelte, szinte fuvolázta a szót:

— A Csekmeki úr van itt. Ő kér bebocsájtást.

— Bocsásd be! — intett méltóságosan Sántha Cézár. Azzal már hajol is ki a párnák közül s egy jólirányzott mozdulattal az ágy alá lökte a borosüveget. Hogyisne! Még csak az kellene, hogy egy beosztott, egy alantas, bort lásson a körzet fő-fő szarus-káderének keze-ügyében?!

— Alázatos tiszteletem! — állt meg az ajtóban Csekmeki. Teste alig észrevehetően derékba tört, bokája összekattant. Egyszóval oly diszkréten állt meg az ajtóban, hogy az már nem is megállás volt, hanem megjelenés.

Sántha Cézár mégis rászolt, mégis kritikát gyakorolt fölötte.

— Hallja-e, — dörgött az ágyból. — Hogy mer nekem, a közismert vezető kádernek úgy köszönni, hogy alázatos tiszteletem?! Csökevény! Közönséges, káros, irtandó csökevény, Csekmeki kartárs!

— Már megbocsásson, kartársam, — mentegetődzött Csekmeki, — részemről szó sincs itt csökevényről. Önnel szemben ez a köszönés szándékolt, kvázi tudatos. Vagy Ön, éppen Ön ne hallotta volna, hogy nemzeti formáinkat meg kell töltenünk szocialista tartalommal? E köszönés: alázatos tiszteletem, a régi világban is divott. Mint puszta, üres, noha tőzsgyökeres forma. Az Ön kiváló érdemeinek elismerése, úttörő munkájának mintegy bálványozása és megbecsülése tölti meg nálam, az én esetemben, igazi tartalommal. Kérem, tiszta szívemből kérem, hogy Önt, ha egyedül vagyunk, mintegy kitüntetésképen ezután is így köszönthessem!

Sántha Cézár elbámult. Micsoda tudás, micsoda képzettség! Hát ilyen értékek, ilyen rejtett tartalékok hevernek parlagon, mintegy véka alatt a Szaru- és Szőrgyűjtő N. V.-nél?! Itt! Itt van a hiba! — öntötte el a hajdani kupec agyát a világosság! Hogy mindent magam végzek! Nemcsak az elgondolás, — a kivitelezés terhét is magamra vállalom. Bezzeg nem történt volna velem semmi baj, nem vert volna el a hajdani kuncsaftom a meggyfapipaszárral, ha zseniális tervemet, a tehenek szarvának megkurtítását, mondjuk ez a derék, ez a képzett, ez kallódó rejtett-tartalék, Csekmeki kolléga ismertette volna! Aktiva kell ide! Aztán széles tömegbázis! Ez a siker nyitja!

Igy felhőztek, így gomolyogtak a gondolatok a labdázó Sántha Cézár fejében s mivel mint tudjuk, a körzet fő-szarusa a tettek embere volt, hát így nyilatkozott a párnák közül:

— Csekmeki kartárs, ön meggyőzött! Ön voltaképen egy kallódó, mellőzött rejtett-tartalék. Lépjen közelebb. Foglaljon helyet s ahogy mondani szokás: lássuk, miből élünk?

(Folytatjuk.)

ÓVATOS EMBEREK

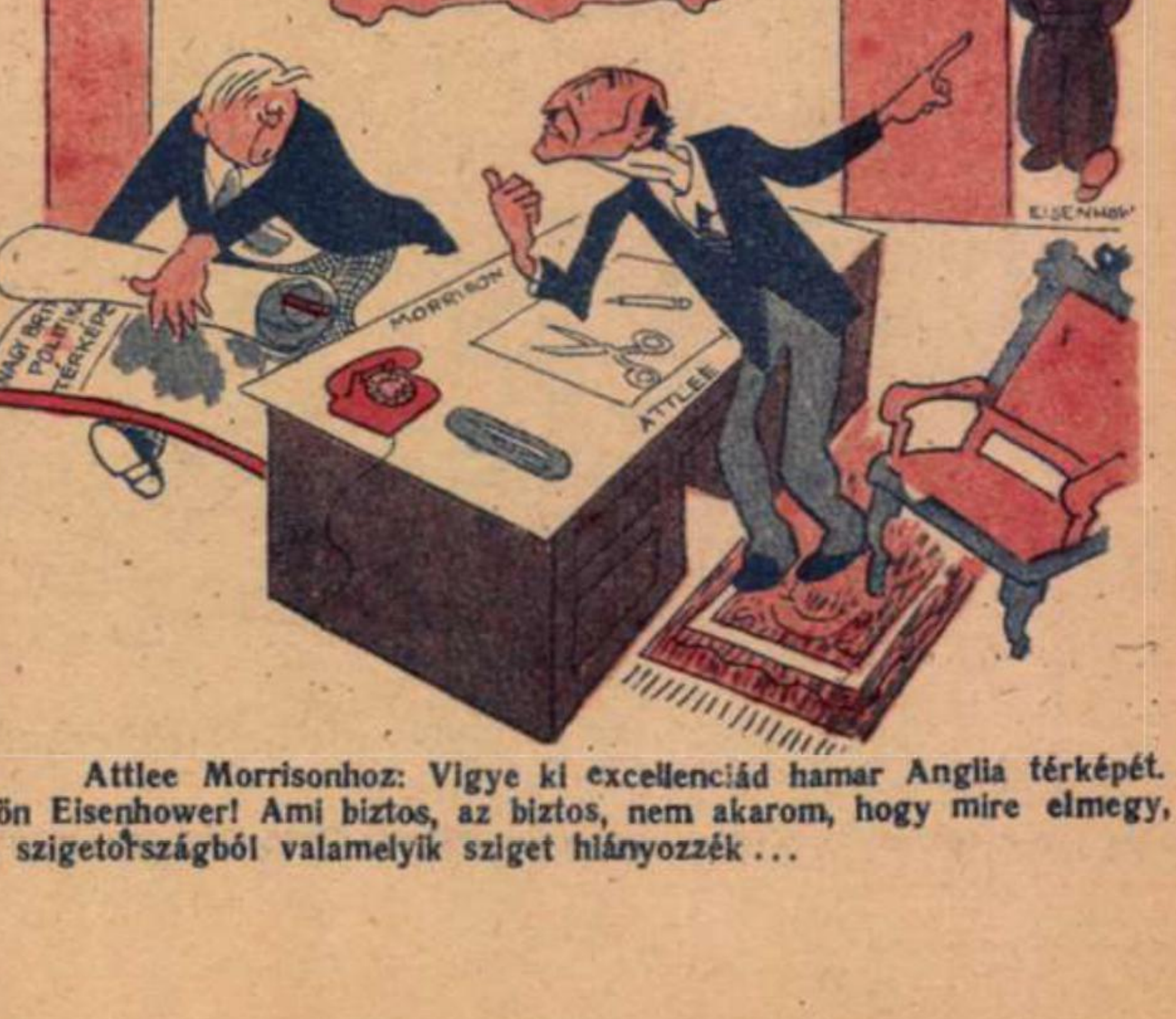

Attlee Morrisonhoz: Vigye ki excellenciád hamar Anglia térképét. Jön Eisenhower! Ami biztos, az biztos, nem akarom, hogy mire elmegy, a szigetországból valamelyik sziget hiányozzék . . .

A Szovjetunióból hazatért parasztküldöttség három tagja

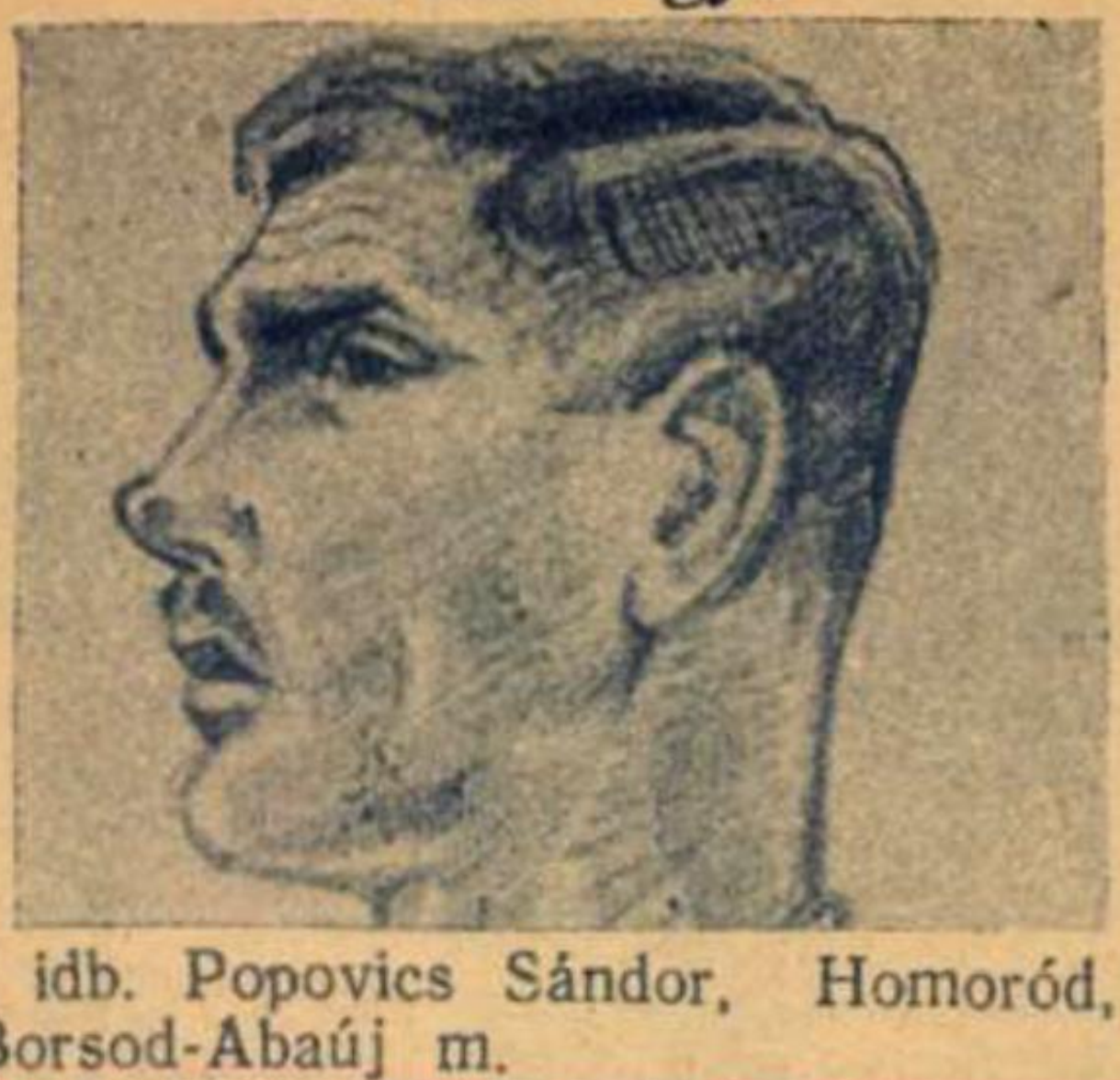

idb. Popovics Sándor, Homoród, Borsod-Abaúj m.

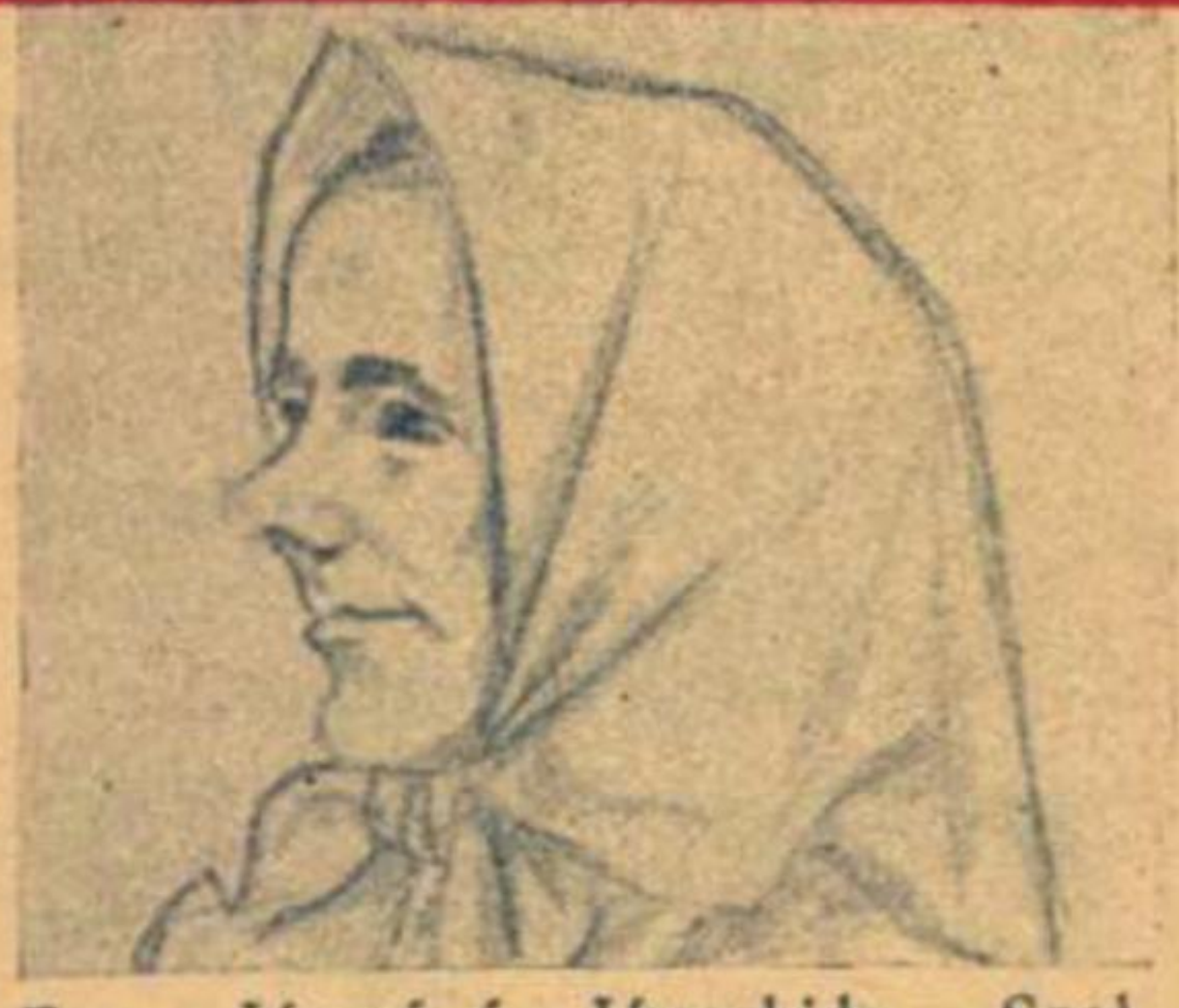

Bene Józsefné, Jánoshida, Szolnok m.

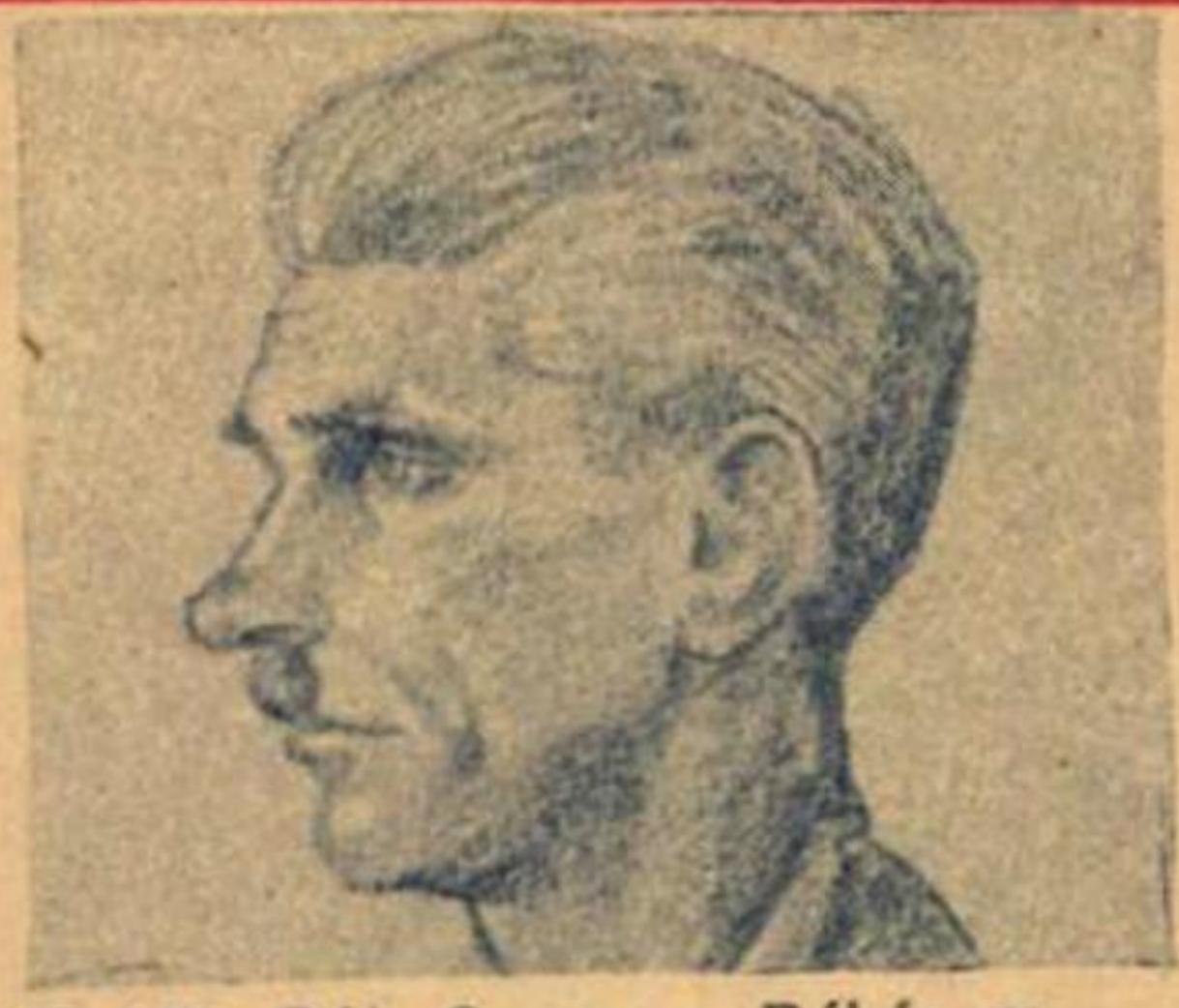

Gráfik Pál. Szarvas, Békés m.

NEM VOLT ÉRDEMES kezet mosni

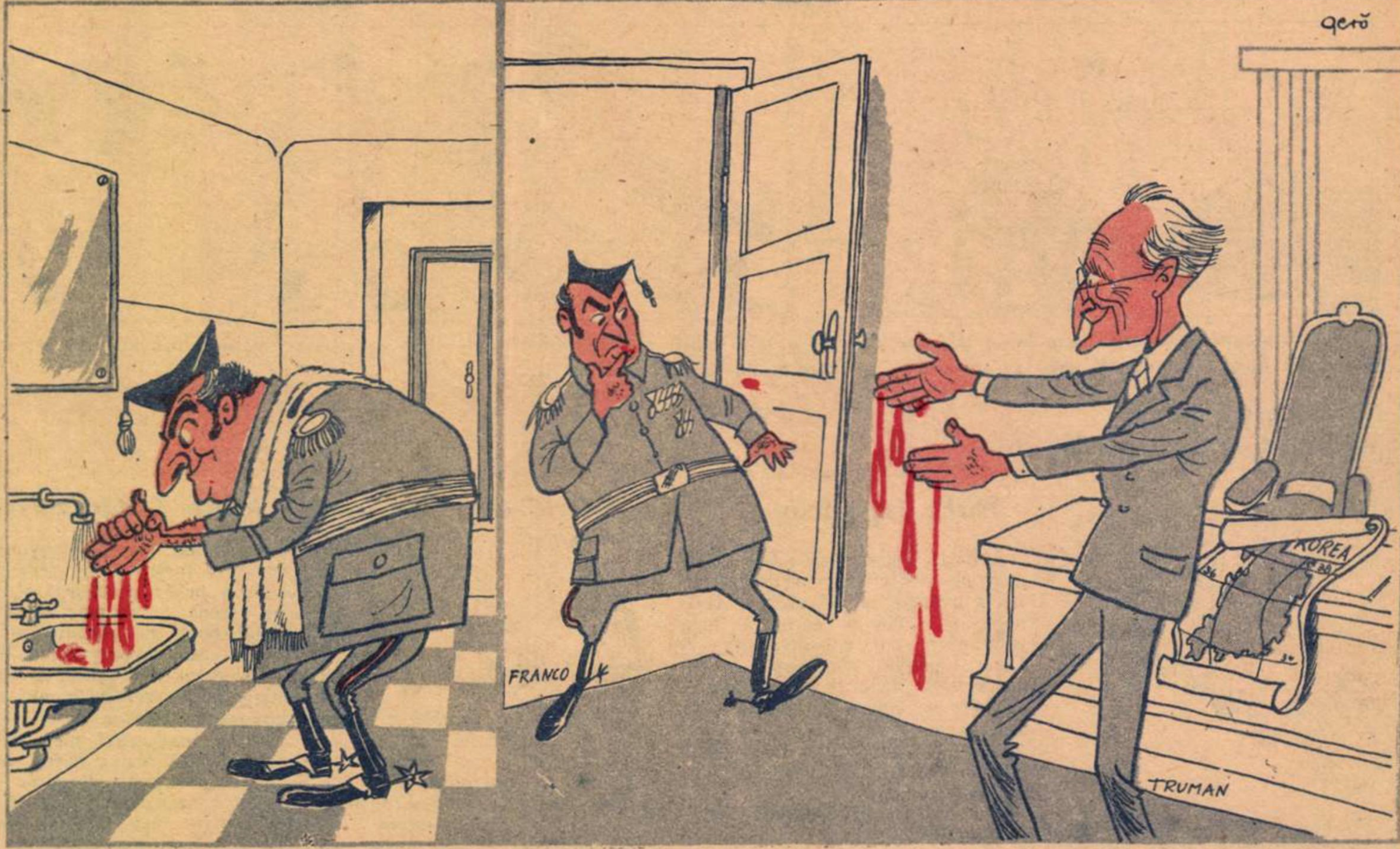

Két képünk Truman és Franco egymásratalálásáról.

Ügyeljünk, hogy ebből ne ehessen!

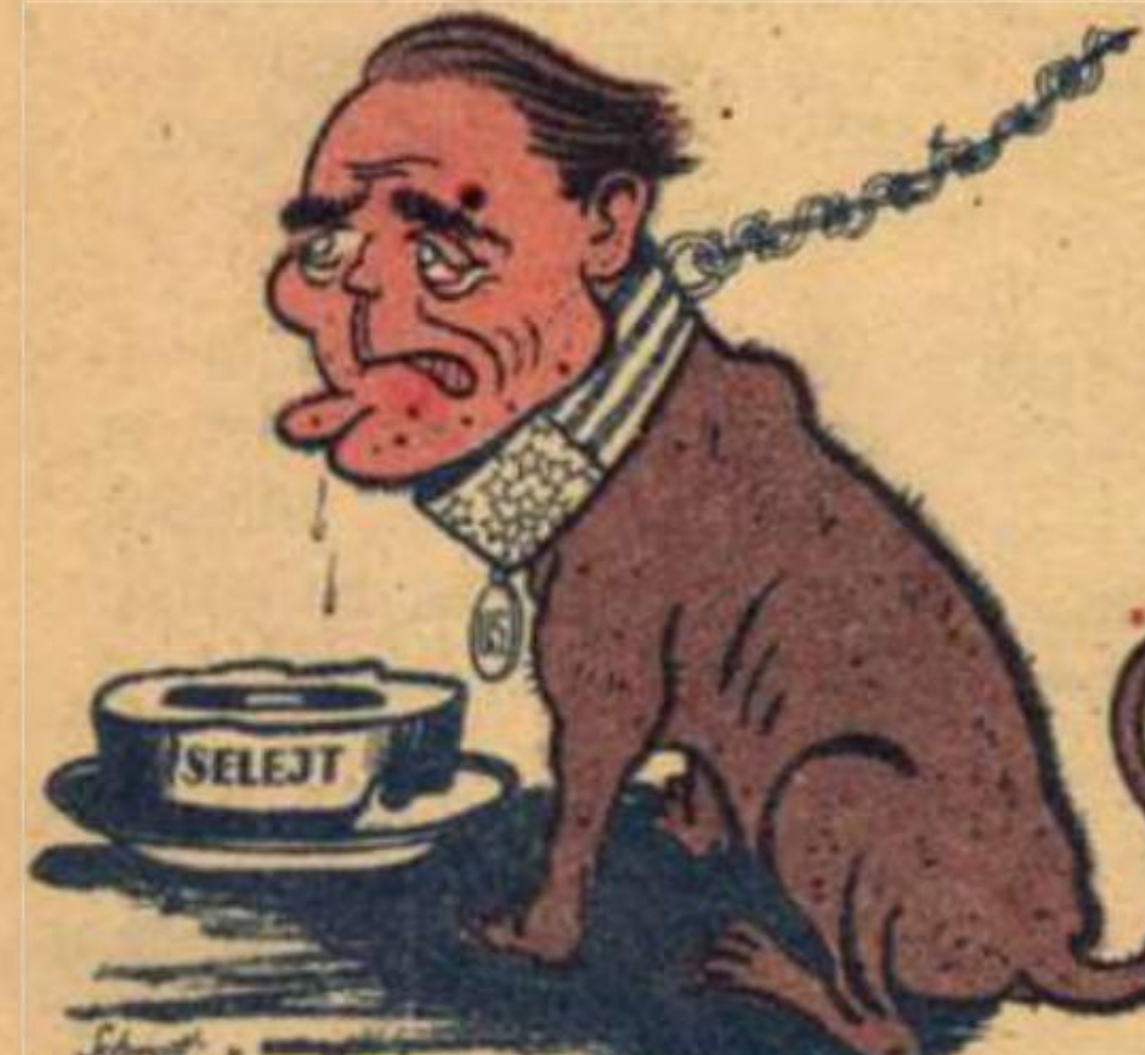

A láncos kutya kedvenc csemegéje: a selejt.

NEM is olyan FANTASZTIKUS álom

①

Az éjszaka a következőket álmodtam:

1945-öt írtunk. A berlini kancellári palota óvóhelyén egy pamacsbajszú ember ugrándozott izgatottan.

— Öntsenek le benzinnel! — kiabálta. — De óvatosan!

Leöntötték benzinnel, aztán valaki odatartotta az öngyujtóját. A pamacsbajszú ösztönszerűen égni kezdett.

— Helyes! — bólintott. — Most öntsenek le vízzel!

Az égő embert leöntötték vízzel, mire elaludt, aztán felkeltették.

— Még találkozunk — mondta és kimászott az ablakon, pedig az óvóhelynek nem is volt ablaka.

②

1946-ot írtunk rögtön utána, ami álomban elő szokott fordulni. A washingtoni Fehér Házban egy őszhajú, szemüveges ember kiabálta:

— Hol az a potsdami megállapodás?

— Az irattárban — felelték ijedten a körülállók.

— Hozzák ki és rúgják fel! Egyidejűleg meg lehet kezdeni a háborús uszítást a szövetségesünk ellen!

Egy perc múlva már 1947-et írtunk.

— Letartóztatni a baloldaliakat! — kiabálta az őszhajú szemüveges a Fehér Házban. — Gyártani az atombombát! Mi lesz azzal a hidegháborúval?

1948, 1949, 1950 és 1951 elrepült, mint egy perc. Az őszhajú szemüveges kiabált, uszított, közben megrohanta Koreát, megszállta Izlandot, Grönlandot, Franciaországot és Angliát, akasztatta a négereket és szövetkezett Francóval, szóval minden percet alaposan kihasznált.

Egy este két német SS-tábornokot látott vendégül vacsorán. Az SS-tábornokok bizonyos elfogódottsággal ültek le az asztalhoz az Egyesült Államok elnökével.

— Igazán megtisztel bennünket elnök úr — hebegte az egyik, akit Fritznek hívtak.

— Nagyon megtisztel bennünket — dadogta a másik, akit Hansnak hívtak.

— Pszt — tette ujját az ajkára az elnök. — Minden feladatot végrehajtottam, nem játszom tovább.

Azzal levette a szemüvegét, letörülte hajáról az ősz festéket, elővette zsebéből a pamacsbajszát, visszaragasztotta a helyére s finoman mosolyogva mondta:

— Többet ésszel, mint erővel...

③

Itt felébredtem.

— Milyen fantasztikusakat álmodik az ember — gondoltam álmosan.

De amikor az álmosságom elmúlt, rájöttem, hogy az ember nem is álmodik olyan fantasztikusakat, ha alaposan megnézzük a dolgot.

Gergely Miklós

EGYSZERŰ

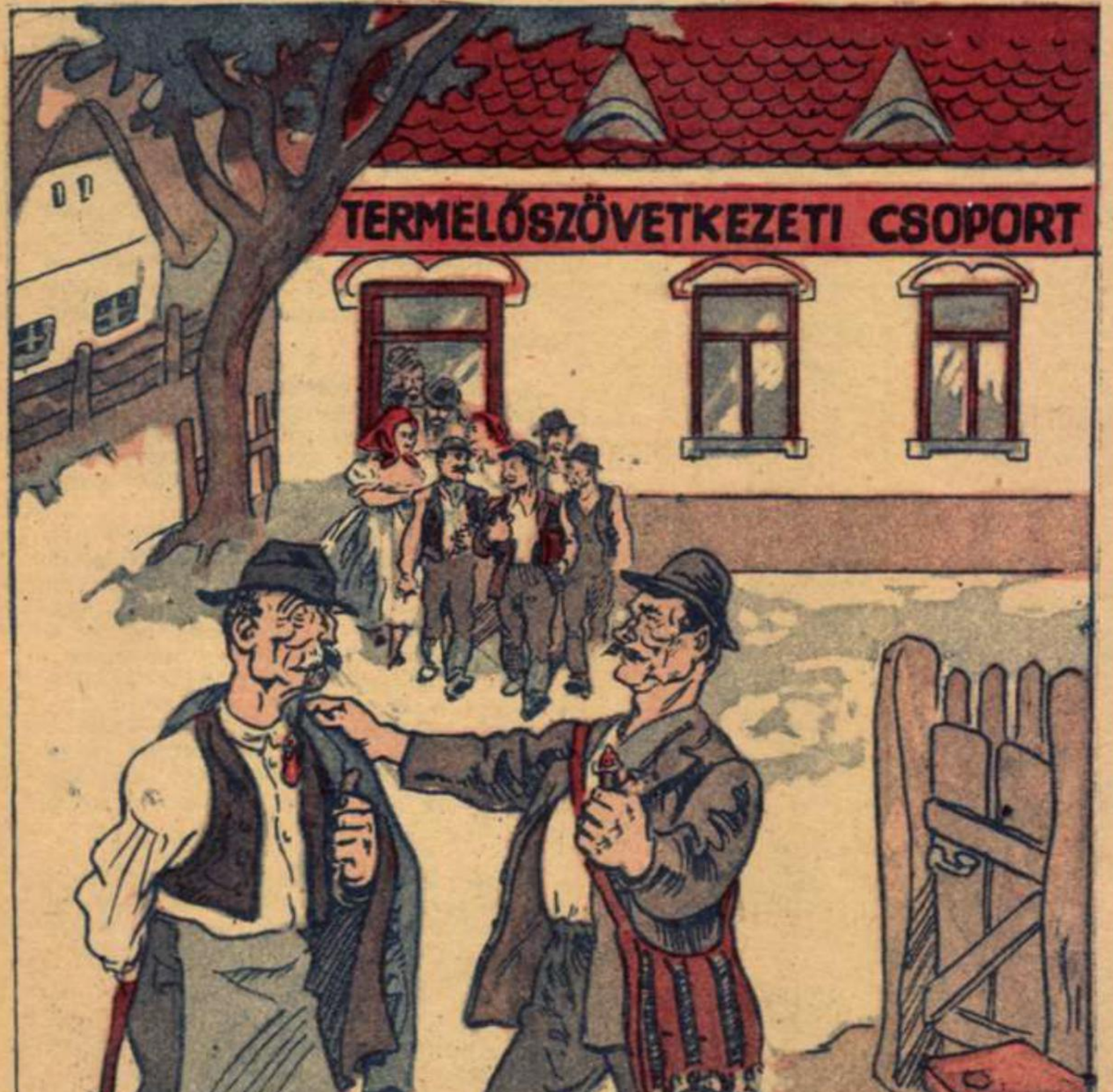

— Hova megy ez a sok csoporttag?
— Sok csoporttag? Ezek népnevelők s kétszerennyien jönnek majd vissza, mert velük lesznek az új tagok is.

Egy amerikai idegorvosnál

Marshall egyik beszédében elszólta magát, mondván: „Amerika szívesebben küld egy háborúba dollárokat, mint katonákat.“

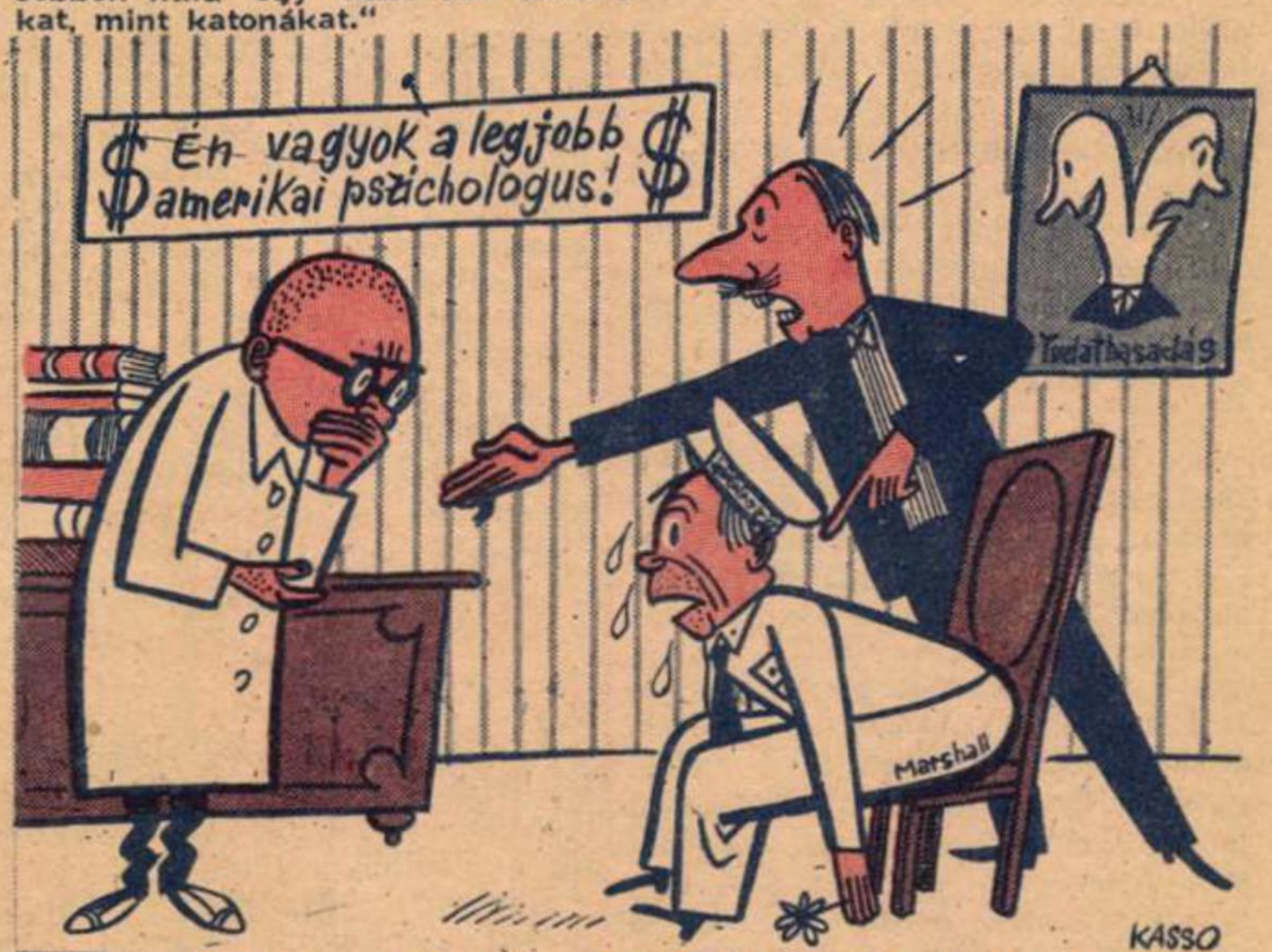
$ Én vagyok a legjobb $ amerikai pszichologus! $
Tudathasadás
Marshall
KASSO

Acheson: Doktor úr, csináljon valamit, az istenért! Többször előfordult nála, hogy elszólja magát és igazat mond.

A KAZÁN gratulál

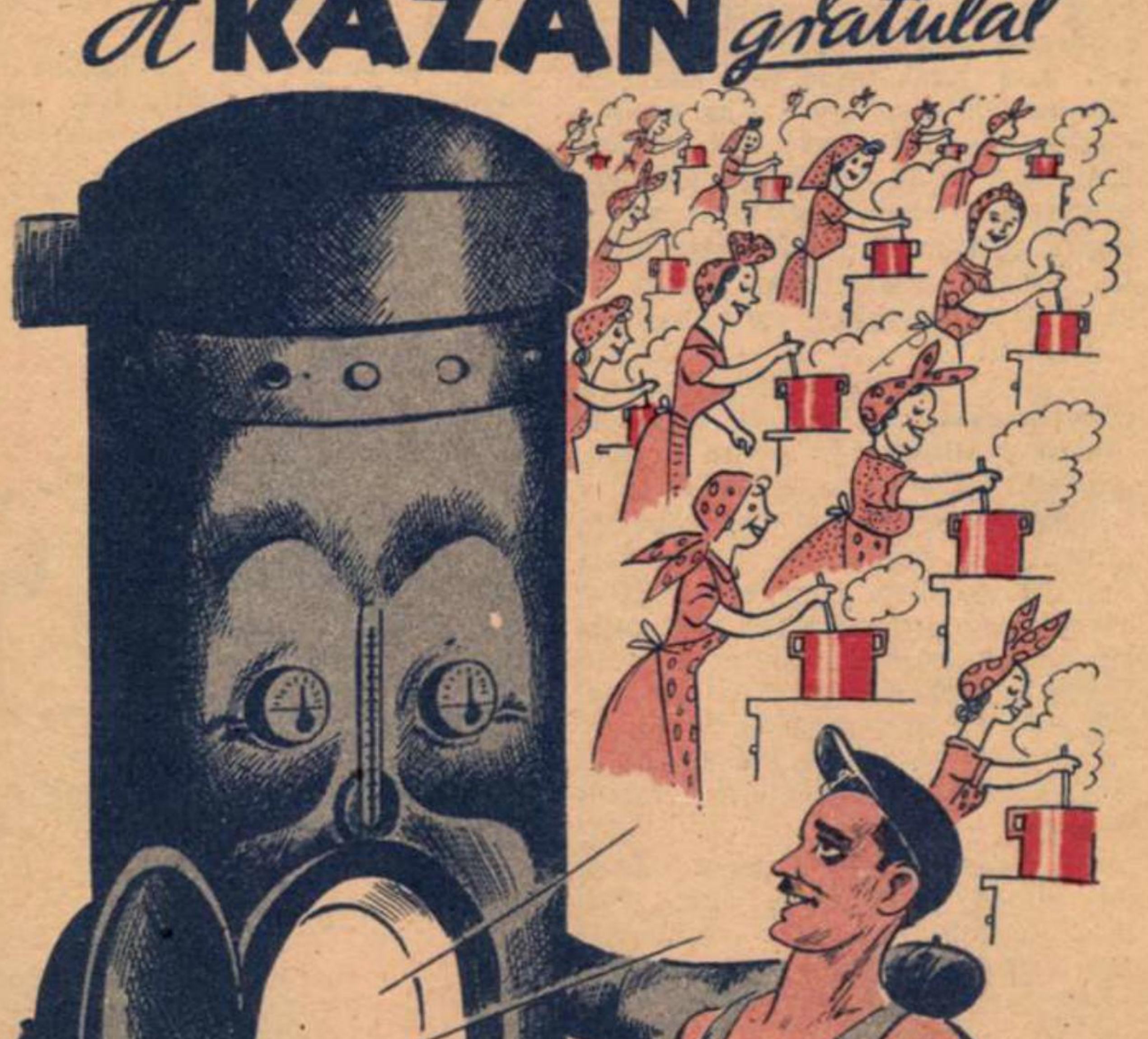

A takarékos sztahánovista kazánja: Brávó Csorba szaki! Hallom, hogy a szén, amit velem nem etetett meg feleslegesen, egy évig száz család ebédjét süti-főzi.

A maga lábán megy a zsák?

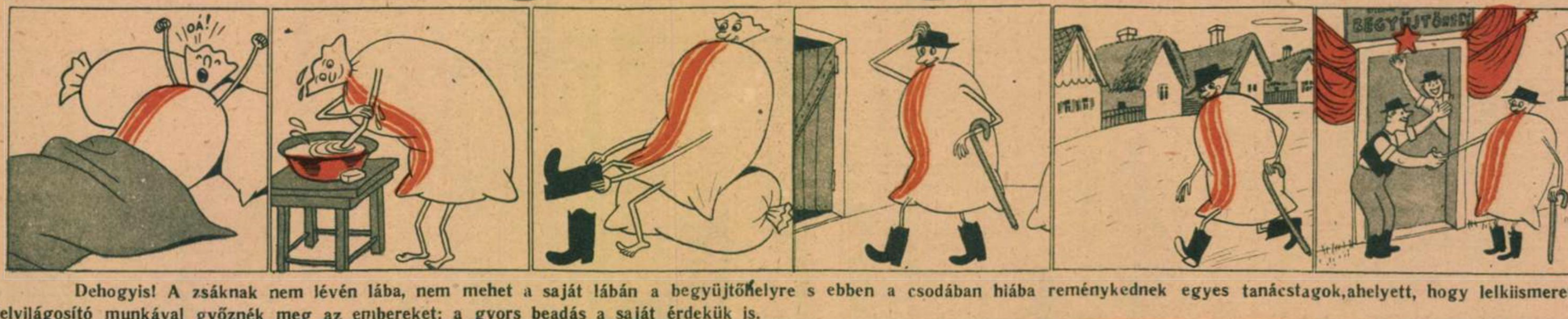

Dehogyis! A zsáknak nem lévén lába, nem mehet a saját lábán a begyüjtőhelyre s ebben a csodában hiába reménykednek egyes tanácstagok, ahelyett, hogy lelkiismeretes felvilágosító munkával győznék meg az embereket: a gyors beadás a saját érdekük is.

Bonyodalmak egy nadrágtartó körül

Az ember igazán nem kívánhatja a nadrágtartójától, hogy örökéletű legyen. Én sem kívánom. Ezért aztán, midőn nadrágjaim eddigi derék hordozóját megemésztette az idő vasfoga, elmentem a Váci-utcai 11. sz. Ruházati Boltba. Itt ugyanis a kirakatban két bokafix és egy tucat zsebkendő között egy remek nájlonöv tartózkodott a következő felirat társaságában: 12 Ft 80 fillér. Bementem.

Bent sajnálattal közölték velem, hogy:

1. Sajnos nincs egyetlen nájlonövük sem tizenkettőnyolcvanért, ellenben szolgálhatnak bőrszíjjal huszonnyolc forintért.
2. Ja igen, a kirakatban, de sajnos azt nem vehetik be.
3. Menjek a Petőfi Sándor-utcába, ahol a 63. sz. bolt éppen ma kapott egy rakomány nájlonövet.
4. Vegyek kiváló minőségű köpper-alsót, mert az van.

Elmentem a 63. sz. boltba, amelynek kirakatában valóban ott pompázott a kívánt ruházati cikk. Balkezemmel lecsúszófélben lévő nadrágomat megragadva, öntudatosan léptem be. Ám rövidesen megtudtam, hogy csak egyetlen szál nájlon-öv maradt a boltban magnak és az pont a kirakatban. A kirakat pedig olyan, mint egy tisztességben megcsontosodott aggleány: megközelíthetetlen. Elszomorodtam. Az üzletvezető vigasztalni próbált: fizessem ki az övet és a legközelebbi kirakatrendezéskor megkapom. Hogy mikor lesz kirakatrendezés? Hát ha szerencsém van, úgy két-három hét múlva. Rövid habozás után közöltem, hogy addig a nadrágomat tartó balkezem görcsöt kap, tehát a dolog tárgytalan. Hm. Hát akkor menjek vissza a Váci-utcába, ahol az 1. sz. bolt nájlonövekkel van telve.

Mentem.

Az 1. sz. boltban történetesen női divatcikkeket árultak és megbotránkozva utasították vissza a gyanusítást: ők nem foglalkoznak férfiholmival. Erélyesen hivatkoztam arra, hogy engem ide utasítottak. Erre átküldtek a szomszéd üzletbe, de előzőleg megpróbáltak rábeszélni egy ciklámenszínű kárdigánra japán ujjakkal. Igazán nagyon kedves darab volt és talán nem is drága, de mivel nadrágtartásra alkalmatlannak bizonyult, átmentem a szomszédba.

Itt valóban volt nájlonöv. Csak egy kis baj volt vele: a legnagyobb is legfeljebb az egyik combomat érte körül. Ez a bolt ugyanis kizárólag gyermekruházati cikkek árusításával foglalkozik.

Kedves jó Ruházati Bolt! Hogy a fenti üzletekből kifogyott a nájlonöv, — rendben van, megértem. De féltucat tisztaflór térdzoknira esküszöm! — nem értem, hogy miért nem lehet a kirakatból a kívánt árut kivenni, amikor ez többnyire csak egy karmozdulat lenne? Rendben van, ne adják ide nekem, ne adják oda senkinek, dugják el és ne csalogassák be vele a nájlonövre áhitozó embertársaim seregét!

Németh Zoltán,
Bp. VIII., József-krt. 19.

Le a bürokráciával!

Sarki expedíció . . .

A Duna Cipőgyárnál július elején az egyik cipőfajtánál megváltoztatták a gyártási tervet, ezért a 41-es nagyságú 7005-ös sarokból még 2300 párra lett volna szükség. A Duna Cipőgyár közvetlenül a Fasarokgyártó vállalathoz írt ebben az ügyben. A vállalat elutasította a kérést azzal, hogy a nagy számokat már legyártották és a Duna Cipőgyár különben sem fordulhat közvetlenül hozzájuk.

Ekkor a Duna cipőgyár anyagbeszerzője felkereste a Műszaki és Fatömegcikkipari Egyesülést. Zemkó Antal ügyintéző a következőket mondotta, sőt írásba is adta: „Menjenek el a saját Főosztályukhoz, az továbbítsa ezt az ügyet az Elvi Főosztályhoz. Ha az Elvi Főosztály jóváhagyja, akkor forduljanak a Tervhivatalhoz. Ha a Tervhivatal engedélyezi a gyártást, akkor értesíti róla az Elvi Főosztályt, az Elvi Főosztály pedig a Bőrfőosztályt. A Bőrfőosztály átadja az engedélyt a Faipari Főosztálynak, az leküldi hozzám, Műszaki és Tömegcikkipari Egyesüléshez és mi utasítjuk a Fasarokgyártó Vállalatot a fasarkak elkészítésére."

Az ügy elintézése két hónapot vett volna igénybe, de a Budapesti Pártbizottság termelési osztályának instruktora segített a kérdés rövid úton való megoldásában.

Radványi Frigyesné
az MTI munkatársa

* * *

Rendelet jelent meg, hogy a kutak tetején rést kell készíteni, amelyen tűz esetén gyorsan leereszthetik a tűzoltók a tömlőt.

Kapuvár községben többnyire nyitott gémeskutak vannak, amelyeknek nincsen fedele, hanem kávája. A tanács okvetlenül eleget akart tenni a rendeletnek. Kidoboltatta tehát, hogy mindenki fúrjon egy lyukat kútkávájára büntetés terhe mellett.

A parasztok hozzá is fogtak a rendelet végrehajtásához. Két nap múlva ismét kidobolták a községben, hogy mindenki gyorsan tömje be a lyukat, mert a csibék mind belepotyognak a kútba.

KARDOS MARTON
Győr, Sztálin-út 59.

Az albérlő és a petróleum

A dolog úgy kezdődött, hogy amikor feleségemmel Pestre jöttünk dolgozni, nem kaptunk főbérleti lakást, így albérletben telepedtünk meg. A házinéni egy kedves, magános öregasszony, aki szoba-konyhás lakását osztja meg velünk. Mivel sem tüzelőnk, sem tűzhelyünk nem volt, megtakarított pénzünkön egy szép petróleumkályhát vettünk. Miután a petróleumért sorba kellett állni, örömmel vettük a hírt, hogy bevezetik a petróleumjegyet. Az öröm azonban korai volt. Az igénylést annak rendje és módja szerint beadtuk és vártuk a jegyet. Feleségem hétről hétre ostromolta a Wesselényi-utcai jegyelosztót. Végre megúnva a sok zsíroskenyeret, amit főtt étel helyett voltam kénytelen enni, magam mentem el a jegyfiókba a petróleumjegy ügyében. Itt nagyon kedvesek voltak hozzám, különösen Csermely elvtársnő, de jegyet nem adtak, azzal az indokolással, hogy én albérlő vagyok. Miután már a gyomorbaj környékezett a nyers koszt miatt, a Jegyközpont budapesti kirendeltségéhez fordultam. Itt már nem voltak olyan kedvesek és Molnár elvtársnő igen rideger közölte velem, hogy a jelenlegi készlet nem elegendő arra, hogy az albérlőket is ellássák petróleummal. Arra a kérdésemre, hogy akkor miért van hétforintos szabad-petróleum, nem tudott választ adni. Úgy én, mint a feleségem, dolgozó emberek vagyunk, csupán este a vacsoránál találkozgnánk, ha volna vacsora, de mivel nincs főzési lehetőségünk, zsíroskenyérrel vagyunk kénytelenek elütni az éhségünket. Arra kérem a Ludas Matyit, hasson oda, hogy az igényjogosult albérlők is részesüljenek petróleumellátásban.

Elvtársi üdvözlettel
Boros Ernő
Kelenföldi Textilkombinát

Kedves Ludas Matyi!

Szorgalmas olvasói vagyunk lapodnak és tudjuk, hogy nem riadsz vissza a nehéz problémáktól, tehát arra kérünk, fejtsd meg azt a problémát, hogy mi, gépállomási traktorosok szellemi vagy fizikai dolgozók vagyunk-e. Ugyanis a kenyérpótjegyünkön szellemi munkásoknak vagyunk feltüntetve.

Azt is magyarázd meg nekünk, kedves Ludas Matyi, miért van az, hogy míg a gyári dolgozók megkapják a szappanjegyüket és bent az üzemben még külön is kapnak szappant benti tisztálkodásra, addig mi, akik piszkos, poros földön dolgozunk az olajos géppel, még csak jegyet sem kapunk.

Azt is magyarázd meg, miért van az, hogy noha itt a gépállomáson a dolgozók 80 százaléka zsírellátatlan, a zsírjegyet mégis csak hírből ismerjük. Sőt, ha a községben lehet venni szabad zsírt, ahhoz sem tudunk hozzájutni, mert mire végzünk a munkánkkal, addigra a Népboltot bezárják.

Fejtsd meg nekünk ezt a három fogas kérdést, kedves Ludas Matyi, mert mi, gépállomási dolgozók, nem tudjuk megfejteni.

A berhidai gépállomás dolgozói
Huszonnyolc aláírás.

* * *

Azért fordulok hozzád, mert már gyakran láttam, hogy ludad megcsípi azt, aki rendetlen. Azt szeretném tudni, hogy a jéggyári munkásnak mennyi a kollektív órabére. Ezt azért szeretném tudni, mert rendetlenséget látok abban, hogy minket, jéggyári munkásokat, mint éttermi segédmunkásokat fizetnek. Azt is szeretnénk tudni, hogy jár-e nekünk gumikötény és csizma. Majdnem mezitláb dolgozunk a jégről lefolyó vízben, ami még a nagy hőségben sem kellemes.

Hűséges olvasód:
Hermann István
jéggyári munkás,
Balatonfüred

RÓMAI TÖMJÉN

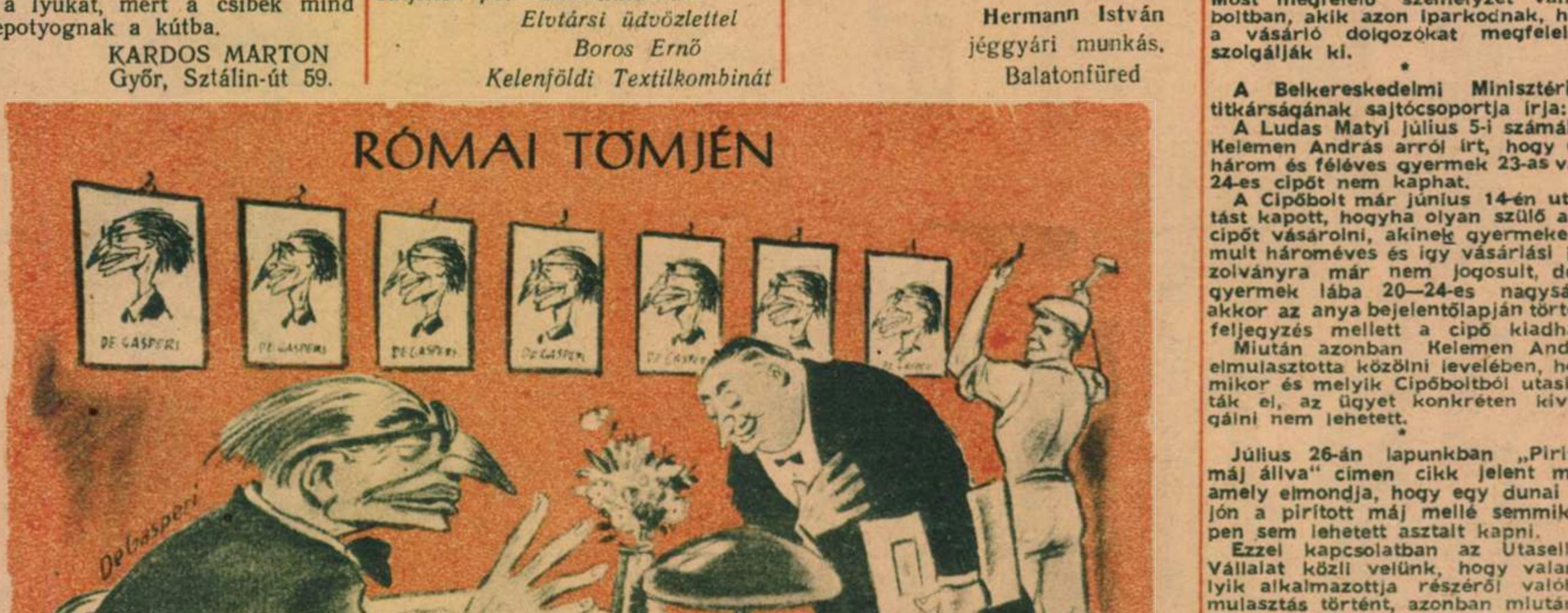

Titkár: Ezt a hét arcképet az ön hét miniszterelnökségének emlékére akasztottuk ide.
De Gasperi: Hát a nyolcadik szöget miért verik be?
Munkás: Azt is magának. Hátha egyszer rászánja magát . . .

A bükkaljai szénbányák levele egy ügyben hét címzetthez!

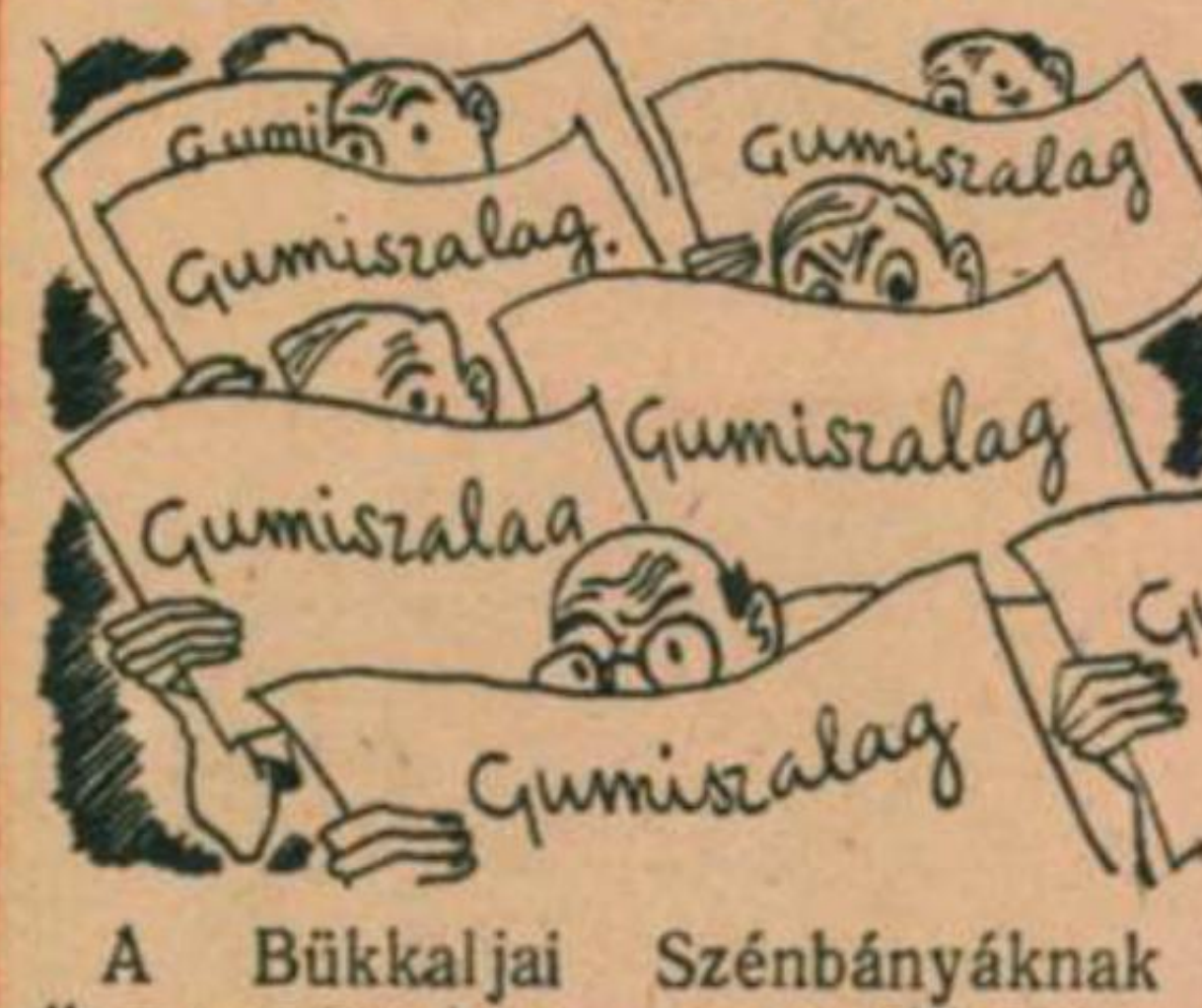

A Bükkaljai Szénbányáknak 3 db. gumiszalagra van szüksége. A gumiszalagok beszerzését a vállalat igazgatóhelyettese, Husz Nándor úgy látta helyesnek elintézni, hogy anyagigénylését hét levélpapíron, hét címzettnek, nevezetesen a szénbányászati főosztály vezetőjének, a szébányászati főoszosztály műszaki ügyosztálya vezetőjének, a bányaművelési osztály vezetőjének, a bányagépészeti osztály vezetőjének, a bányaművelési osztály csoportvezetőjének, a bányagépészeti osztály egyik főelőadójának és a minisztérium műszaki fejlesztési főosztálya vezetőjének azonos szövegű levélben jelentette be.

Képzeljük el, hogy a bürokráciának milyen káros túltengése lenne, ha ezt a példát követve, minden vállalat, minden igénybejelentésével hét különböző minisztériumi dolgozóhoz fordulna és azok ugyanannak az ügynek az elintézését mind a heten párhuzamosan elvégeznék?!

Bánya- és Energiaügyi Minisztérium Sajtóiroda

Az érdekeltek hozzászólnak

A Közért Kereskedelmi Központ írja:

A Ludas Matyi 1951. július 19-i számában megjelent cikkben Tóth Gyula üzemellenőr kifogásolta, hogy július 4-én a Zalka Máté-téri Közérthússzék megtagadta a véradóutalványra a sertéshús kiadását. Áruforgalmi főosztályunk kint járt az 522. számú húsfiókban, ahol azonban nem tudnak visszaemlékezni erre az esetre. Időközben a vezetőket váltották és a jelenlegi dolgozók nem tudnak erről az ügyről. Kétségtelen, hogy a bolt személyzetének a magatartása nem volt kielégítő, ezért vált szükségessé, hogy leváltsák őket. Most megfelelő személyzet van a boltban, akik azon iparkodnak, hogy a vásárló dolgozókat megfelelően szolgálják ki.

*

A Belkereskedelmi Minisztérium titkárságának sajtócsoportja írja:

A Ludas Matyi július 5-i számában Kelemen András arról írt, hogy egy három és féléves gyermek 23-as vagy 24-es cipőt nem kaphat.

A Cipőbolt már június 14-én utasítást kapott, hogyha olyan szülő akar cipőt vásárolni, akinek gyermeke elmult hároméves és így vásárlási igazolványra már nem jogosult, de a gyermek lába 20—24-es nagyságú, akkor az anya bejelentőlapján történő feljegyzés mellett a cipő kiadható.

Miután azonban Kelemen András elmulasztotta közölni levelében, hogy mikor és melyik Cipőboltból utasították el, az ügyet konkréten kivizsgálni nem lehetett.

*

Július 26-án lapunkban „Pirított máj állva" címen cikk jelent meg, amely elmondja, hogy egy dunai hajón a pirított máj mellé semmiképpen sem lehetett asztalt kapni.

Ezzel kapcsolatban az Utasellátó Vállalat közli velünk, hogy valamelyik alkalmazottja részéről valóban mulasztás történt, azonban miután a cikkben az időpont és a hajó nincs megjelölve, a mulasztást elkövető alkalmazottat felelősségrevonni nem tudják.

*

Levelet kaptunk a Magyar Közalkalmazottak Országos Szakszervezetétől. A levél Bedő József és Danielisz Sarolta panaszával foglalkozik, akik befizették az üdülési hozzájárulást és sem üdülni nem vitték őket, sem a pénzt nem kapták vissza. A levél elismeri, hogy valóban mulasztás történt, megköszöni Bedő József és Danielisz Sarolta kritikáját s ígéri, hogy ebből az ügyből is levonva a tanulságot, igyekeznek munkájukból a mechanizmust és a bürokratizmust kiküszöbölni.

Heti KRÓNIKA

EGY AMERIKAI MILLIÁRDOS KISASSZONY KÍVÁNSÁGÁRA HÁROM GUILLOTIN-KIVÉGZÉST MUTATTAK BE.

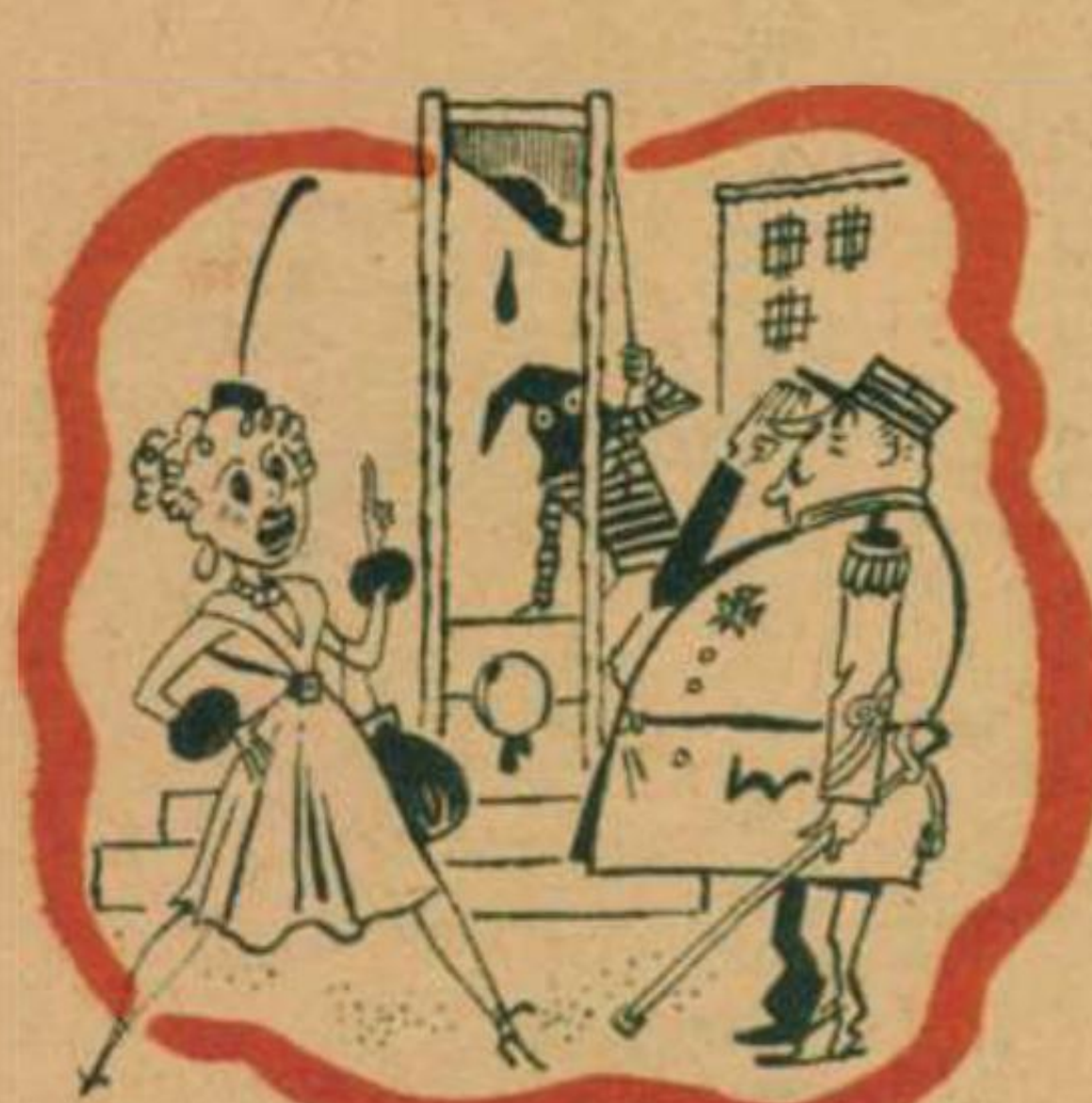

Milliárdos kisasszony: Jaj, végezzenek ki még valakit, véletlenül nem néztem oda!

ÉRTÉKES MŰTÁRGYAKAT RABOLNAK AZ AMERIKAI TISZTEK KOREÁBAN.

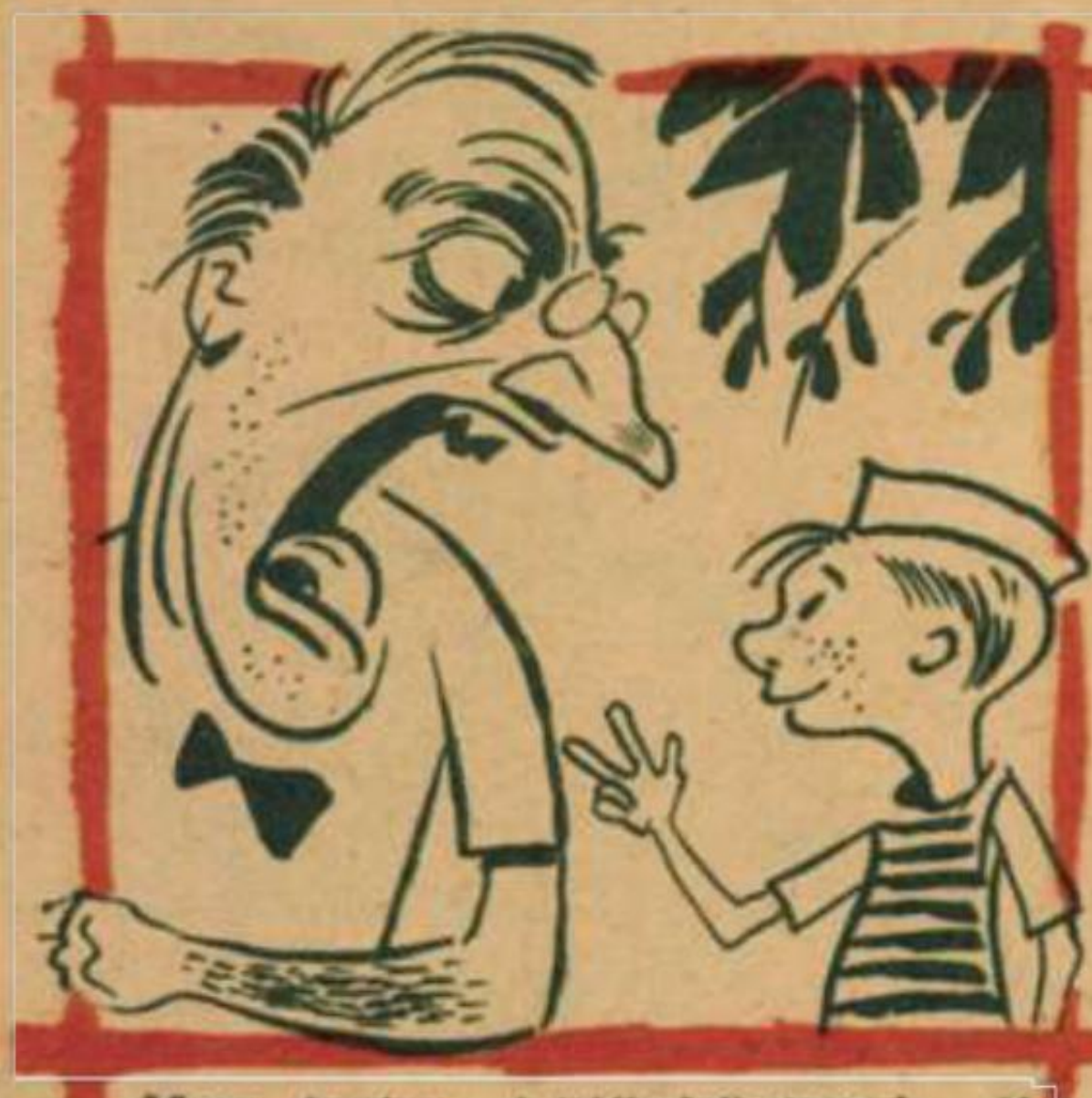

— Meg tudsz különböztetni, Jim, egy főhadnagyot egy századostól?

— Hogyne, papa. A főhadnagynak két lopott szőnyege van a lakásában, a századosnak meg három.

A PATYOLAT N. V. LESZÁLLÍTOTTA A FEHÉRNEMŰMOSÁS ÁRÁT.

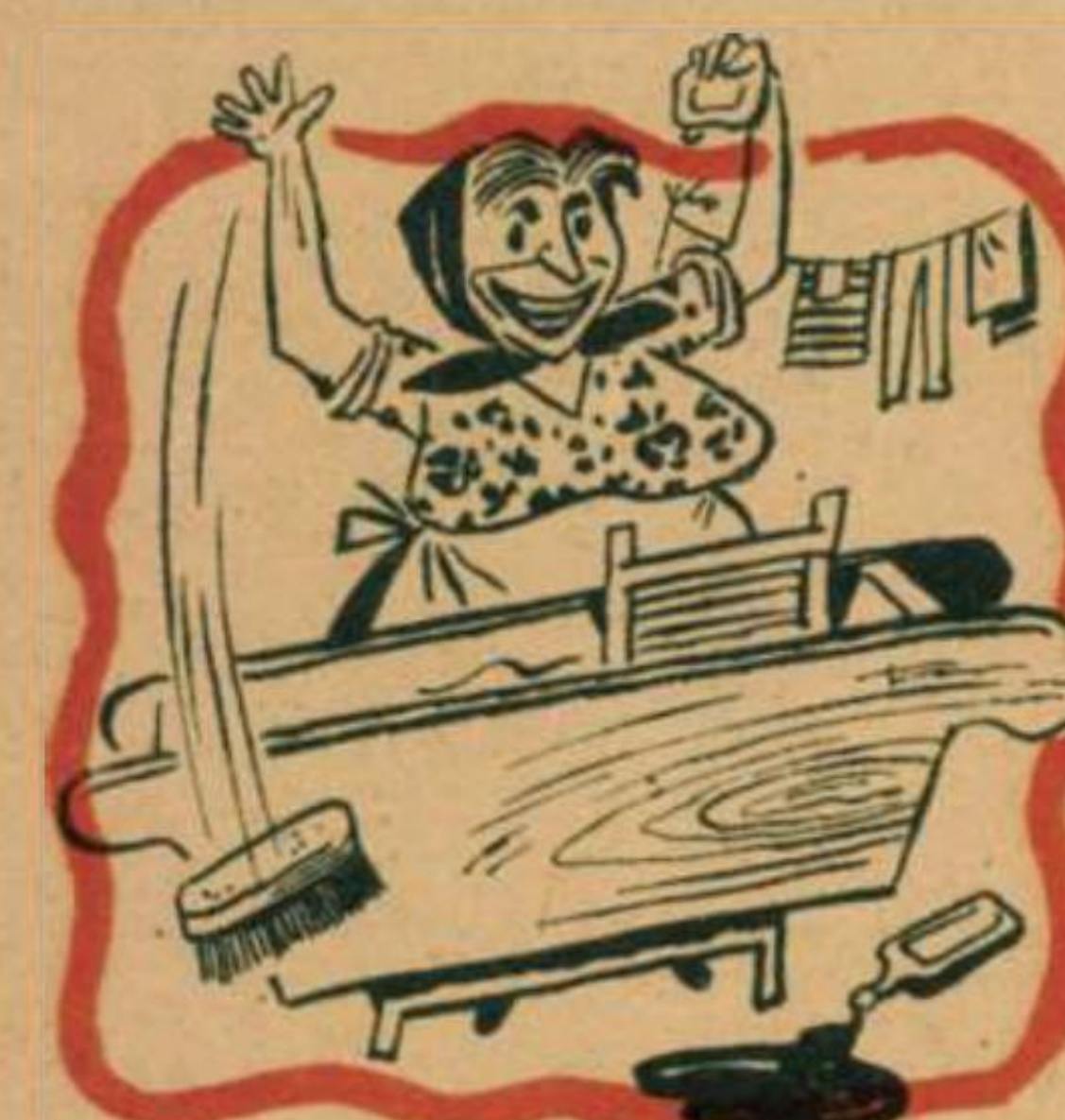

Ágnes asszony: Most már én is abbahagyom ezt az idegőrlő munkát.

A PRAVDA MEGSEMMISITŐ VÁLASZT ADOTT MORRISON CIKKÉRE.

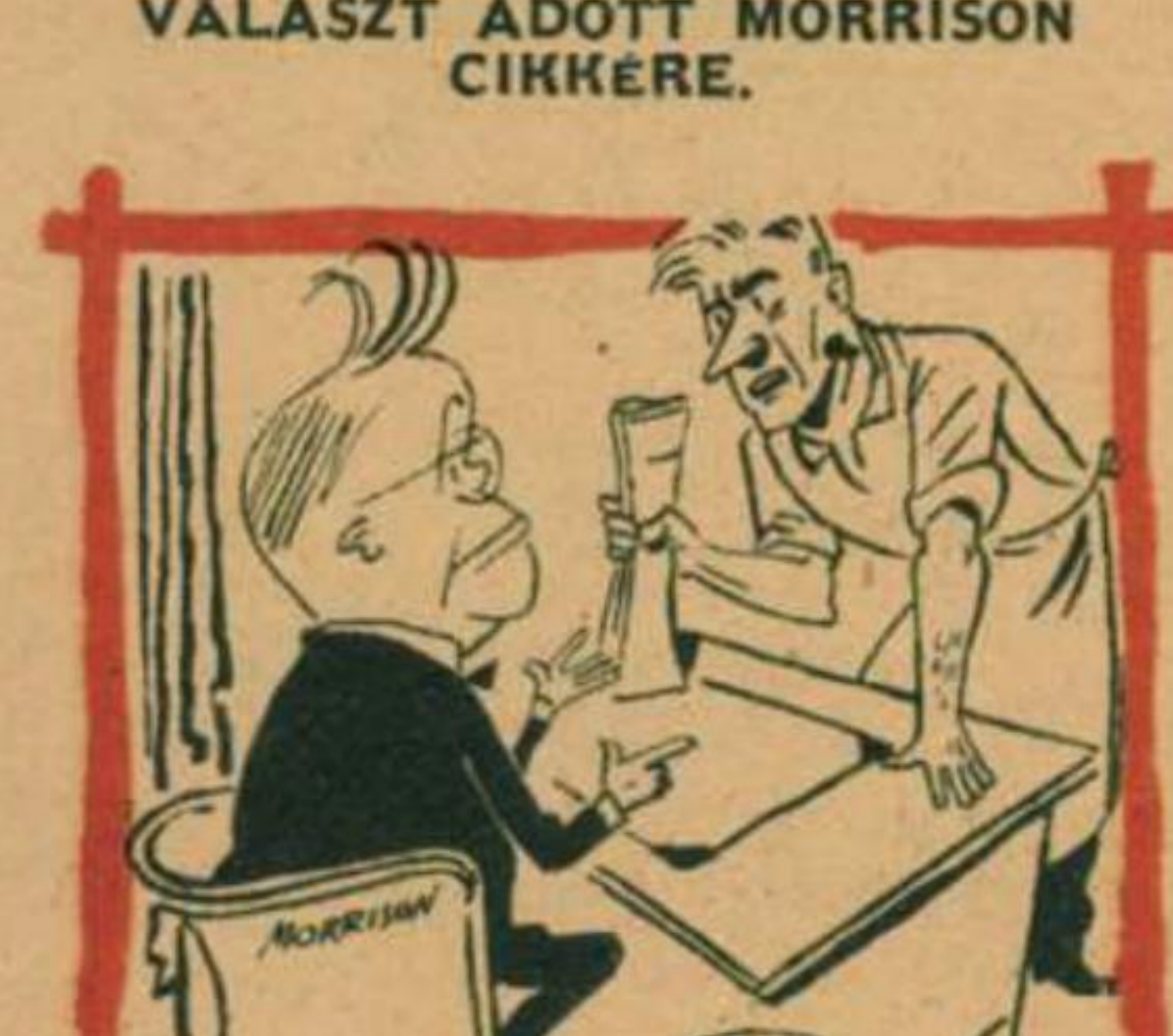

Munkás: Morrison úr miért nyilatkozott, hiszen kiderült, hogy minden szava hazugság.

Morrison: De nem tudtam, hogy rámbizonyítják!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

NAPOS

Amikor a mult héten megtudtuk, hogy eltávozás helyett vasárnap déltől hétfő délig őrségbe megyünk, egy kicsit elszontyolodtunk. Pillanatnyi borongásunkat azonban elűzte a felséges galuskás galuskás pörkölt, amit minden idők legkiválóbb szakácsnője, Szalonta Gyula szakaszvezető bajtárs főzött. Ezt már az utászlaktanya melletti szertár őrszobájában fogyasztottuk el.

Ebéd után, mikor kiültem a kispadra rágyujtani, megjelent felvezetőm, Pesti Gyula őrvezető barátom, aki különben civilben is az egyik leghíresebb szolnoki mozdonyvezető és kétségbeesetten jelenti:

— Őrsparancsnok bajtárs, valaki hortyog a priccs alatt!

Villámgyorsan benyitottam és letérdeltünk a fekvőhely mellé. Fekete kutya mászott elő magától értetődő pofával a fekvőhely alól. Ekkor ismerkedtünk meg „Napossal", a szertárőrség korcs pulijával.

Mint később megtudtuk, másfél éve került ide — öklömnyi nagyságban — és azóta itt él, hűségesen szolgálva az őrségek váltakozó tagjait. „Nahát ez derék dolog — gondoltuk —, milyen rendes kutya" — és rögtön megkináltuk a maradék szaftos galuskával. Szivünkbe fogadtuk és szeretettel gondoskodtunk róla egész nap. Éjszaka azonban nagyon levizsgázott.

Éjfél után ellenőrizte az őrséget a laktanyás hadnagy bajtárs. Körbejártunk, minden rendben volt. Gondolatban elégedetten dörzsöltem a kezem. Végül az őrszobára mentünk. Alig, hogy belépünk, ez a Napos nevű sátánfajzat elkezd óbégatni. Vonít, ugat, mint aki megveszett. Éppen illemre akartam tanítani csizmámmal, de a hadnagy-bajtárs leintett.

— Nincs a Naposnak semmi baja. Tudja miért ugat?... Nem? Azért, mert úgylátszik ő jobban ismeri a szolgálati kötelmeket, mint az őrsparancsnok bajtárs! — s kezével a földön heverő csikkekre, zsíros papírgalacsinokra mutatott. — Az őrség köteles tisztán és rendben tartani az őrszobát. Igaz? Naposnak az a szokása, ha rendetlen az őrség, jelenti...

— Értettem — makogtam és a kutyára néztem. Napos elhallgatott és szemtelenül kibámult az ablakon a sötétbe.

Csak annyit akarok hozzátenni, hogy a századparancsnok bajtárs rossz néven vette, mikor megtudta a rendetlenséget és... hogyis mondjam, most négy hétig nem kapok eltávozást. Megérdemlem. De felteszem a kérdést a nyilvánosság előtt — tűrhető-e az, hogy kutya tartózkodjon honvédségi állományú egyének szolgálati helyén? Szerintem nem!

Ordas Nándor

Futányos ÁR

Szadat Szimavi, a Hüriet cimű török lap szerkesztője írja: „Ha az amerikaiak nyujtanak is nekünk némi segítséget, azt nem a mi két szép fekete szemünkért teszik. Azért adnak nekünk segítséget, hogy biztosítsák olajvidékeik védelmét."

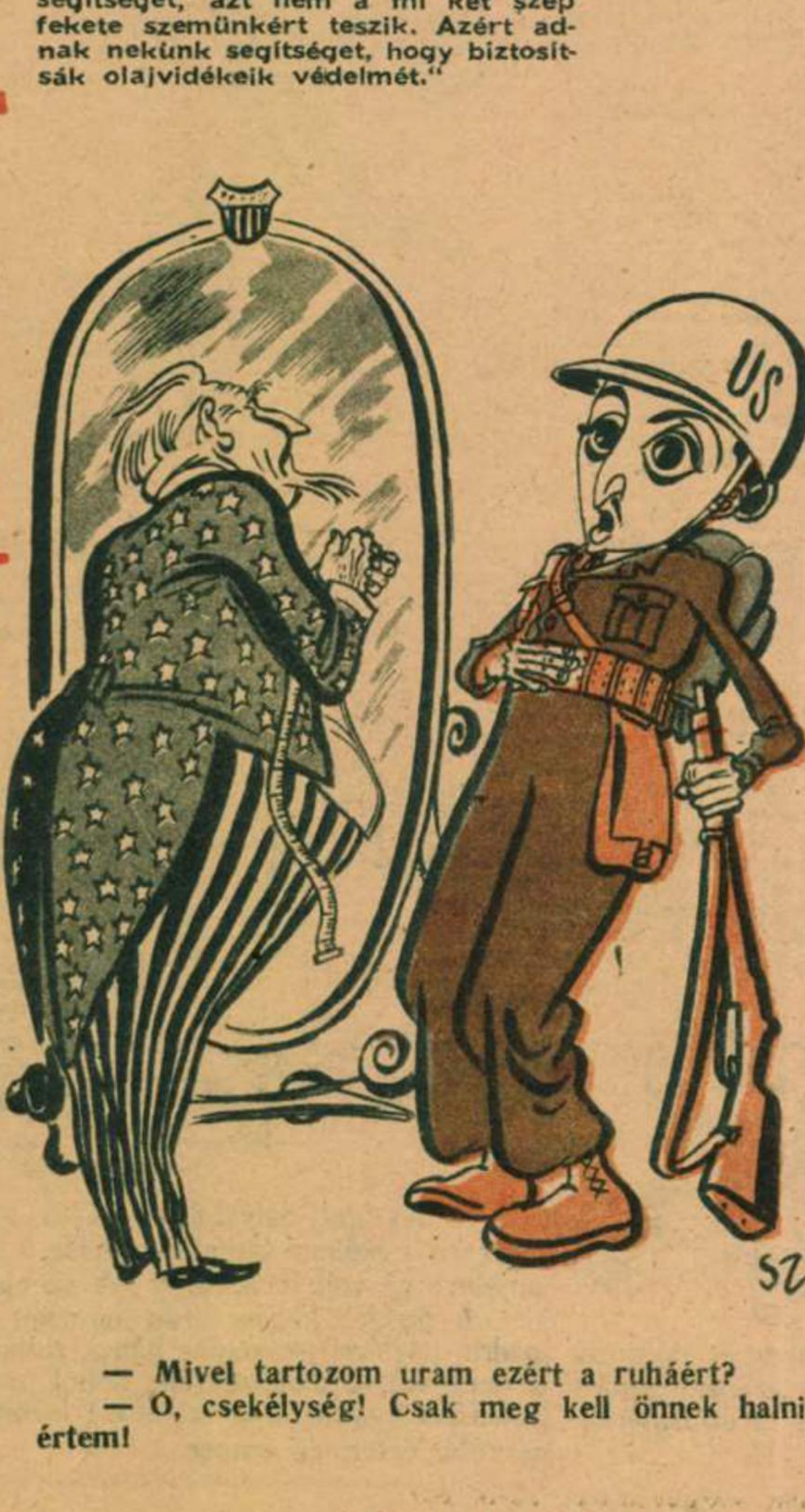

— Mivel tartozom uram ezért a ruháért?

— Ó, csekélység! Csak meg kell önnek halnia értem!

Londonban, hej!

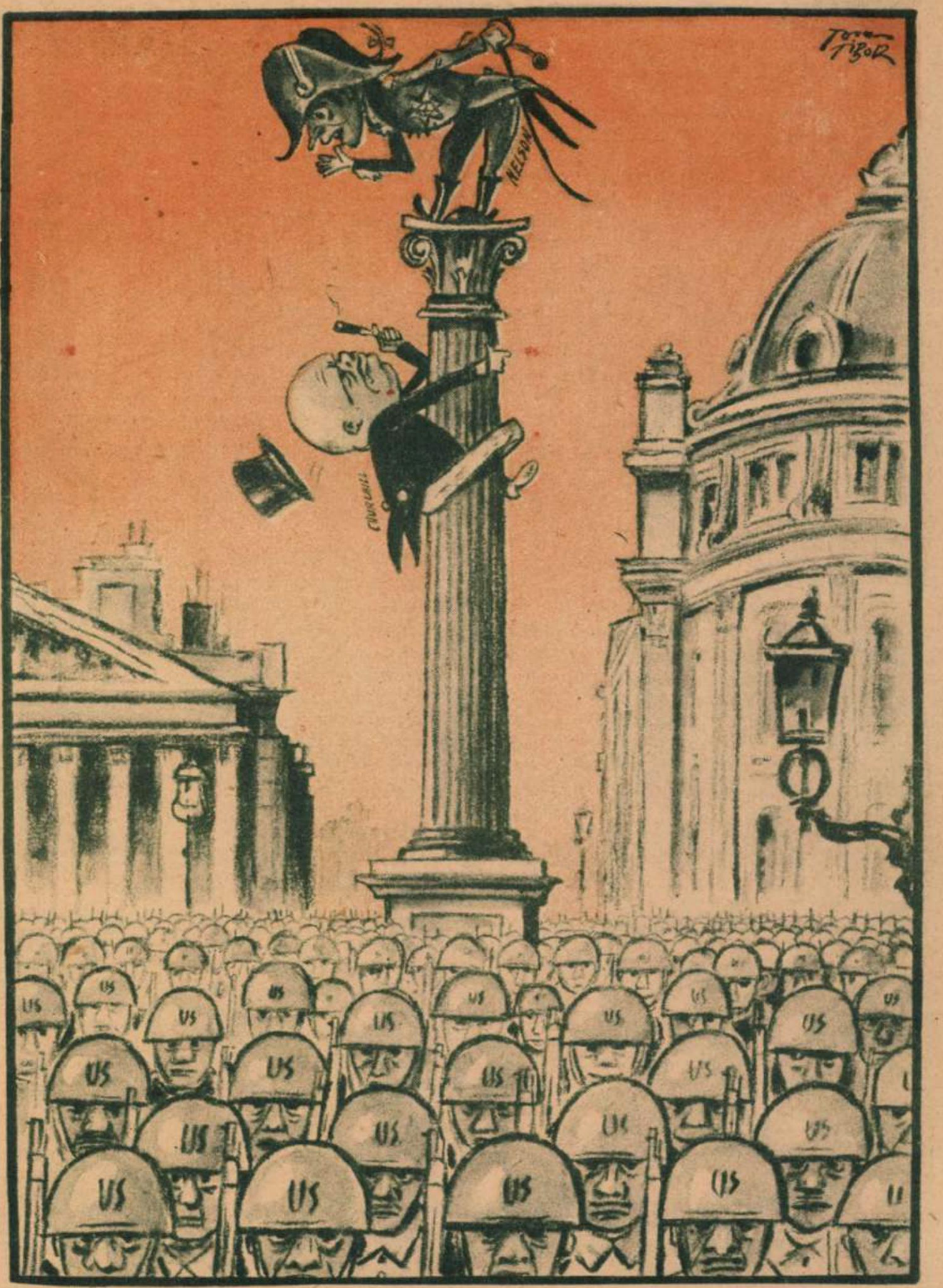

Nelson: Ördög és pokol! Itt vannak az ellenségeink!

Churchill: Ne izgassa magát, admirális úr, ezek az én barátaim...

Uncle Sam természetátalakítása

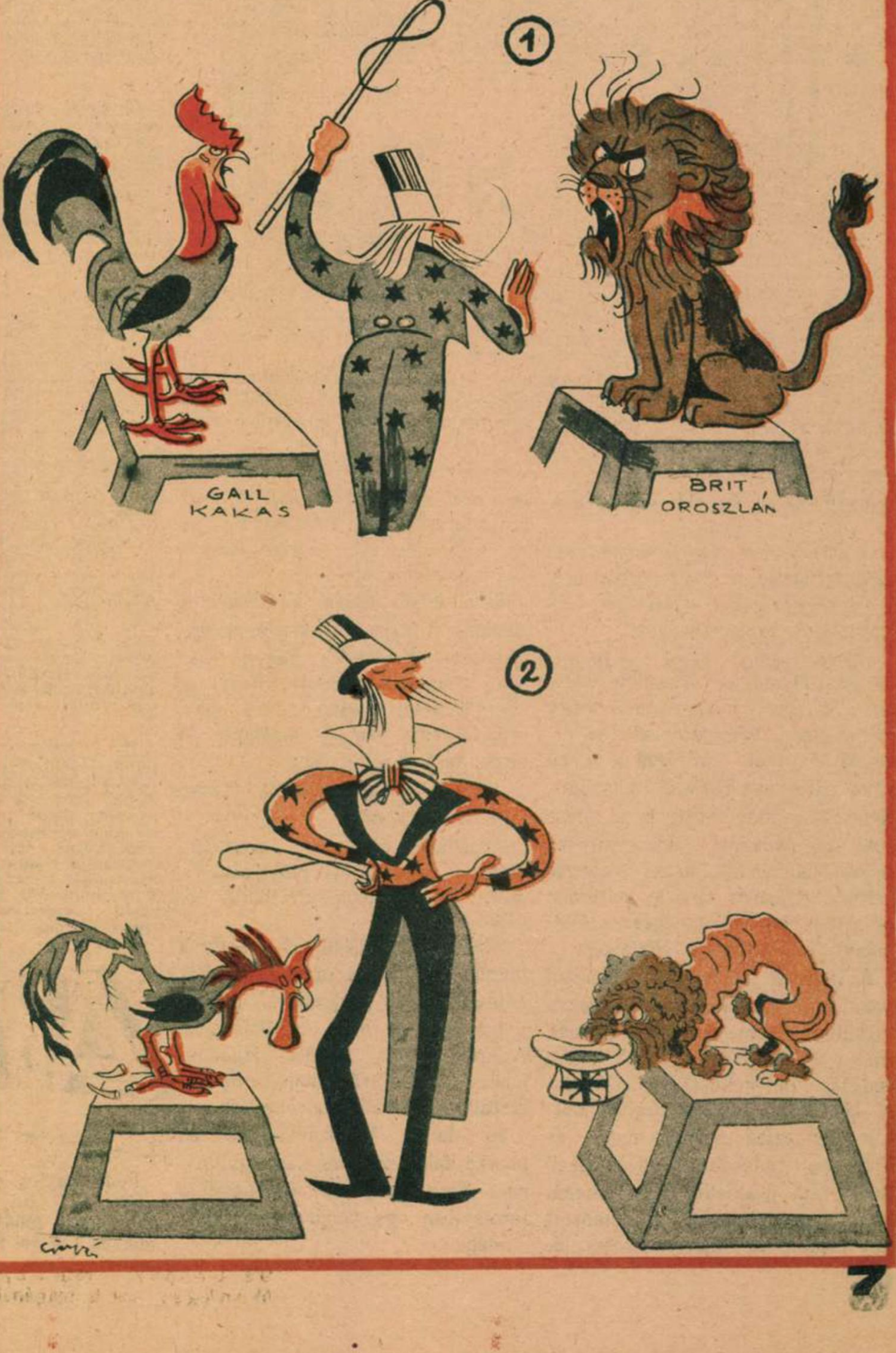

Ludas Matyi a NYUGATI PÁLYAUDVARon

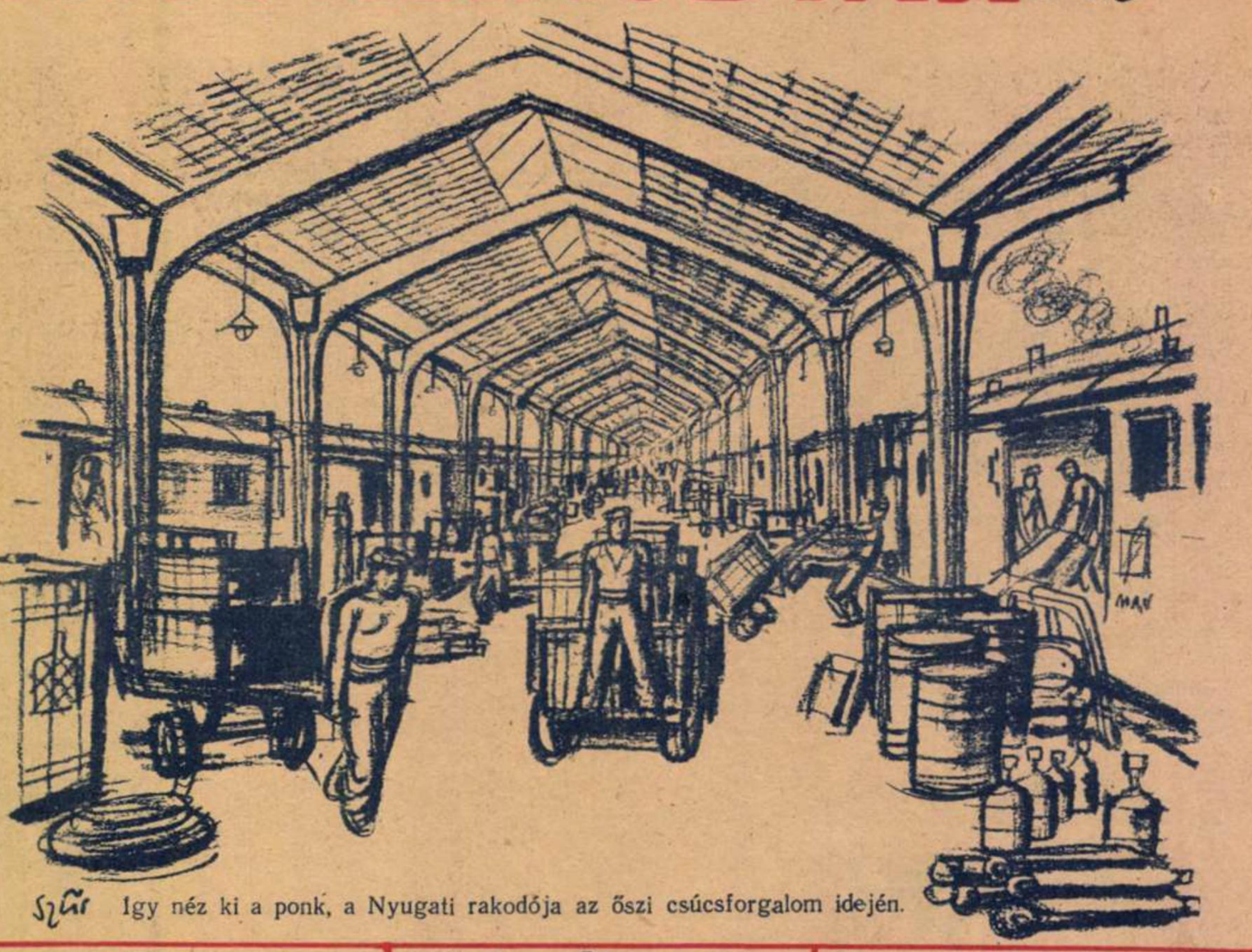
Szűr Igy néz ki a ponk, a Nyugati rakodója az őszi csúcsforgalom idején.

MEGY A GŐZÖS . . .

Megy a gőzös és elől ül, de inkább áll a masiniszta. Azonban a Nyugatiról nem Kanizsára megy a gőzös, hanem Szolnok—Debrecen felé, a Nyugati gőzösei nem kezdenek el holmi dalbaszedett Kanizsákkal.

Most is bent pöfög egy méltóságteljes mozdony, a farkába rengeteg vagon csimpaszkodik, mindjárt indul a menet, degeszre van tömve minden kocsi. Ez irányvonat, ettől a kijelentéstől azonban az olvasó nem tudósodik, ezért tüzetesen elmagyarázom, miért irányvonat az irányvonat. Tehát kezdjük:

Verseny van a vasutasoknál is, mint mindenütt, csakúgy porzik a sín a szapora vonatkattogástól. Az irányvonat négyféle módon is teljesítheti a versenypontokat, mert egy karakán irányvonat gazdái nem elégedhettek meg csak olyan egyszerű vállalásokkal.

Először is az irányvonat, mint a neve is mondja, egyszeri rakodással, egyirányban, megszakítás nélkül fut a sineken, göthös kávédaráló az a gőzös, amelyik minden bakterháznál megáll, hogy egy kicsit kifújja magát.

A második pont — kétezer tonnánál kevesebbet nem lehet az irányvonatra felpakolni, nem talicska a mi vonatunk, sérv nélkül trappol teméntelen súlyával távoli célja felé.

Harmadszor, tisztességes irányvonat 500 kilométernél kisebb utat nem szalad be huszonnégy óra alatt. (Én, ha naponta hat kilométert sétálok egy satnya aktatáskával, már fulladozom, mint egy beteg liba.)

Negyedszer pedig — az irányvonat számára biztositva legyen a zöld út, vagyis a szemafor jelzése mindig zöldet (szabadot) mutasson, ne kelljen ácsorogni szegény vonatnak a perkátai csőszkunyhó tájékán a sinen szundító tehéncsorda miatt.

Ha az irányvonat mind a négy tekintetben helytáll, akkor le a kalappal, újabb lépés történt a vándorzászló megnyerése felé. Mert persze a szénen kivül egyéb buzgóság is fűti a masinát s a Nyugati vasutasai Alkotmányunk ünnepére augusztus 20-ika helyett 12-re akarják vállalásukat teljesiteni. Nagy öröm lenne ez, mert 12-én lesz a vasutas-nap, amikor az ország összes vasutas emberei összegyűlnek s kitanakodják, hogyan lehetne az őszi csúcsforgalmi időszakra minél jobban felkészülni.

Itt a Nyugatinál a kereskedelmi osztály jelenleg országos viszonylatban első helyen áll s lankadatlanul küzd a leendő babérért, de a forgalmi csoport elégedett basaként ott szöszmötöl valahol az ötödik hely körül. (A szöszmötölést kicsit túlzásnak érzem, mert a forgalmisták se akarnak utolsók lenni a versenyben és derék eredményeket ők is nem egyet tudnak felmutatni.)

A vasutasok most, amikor a nagy feladat, az őszi csúcsforgalom előtt állnak, sőt már félig-meddig benne vannak, egész biztos apait, anyait beleadnak, hogy minél kevesebb legyen a zűr, a baj, az akadozás. A forgalom már eddig is 30 százalékkal nagyobb, mint tavaly ilyenkor volt, a Nyugati gőzösei, szerelvényei vidám zajongással kattognak tova, kétezer tonnákkal megpakolva, a végtelenbe vesző, türelmes sineken.

Nagy S. József

A vasárnapi országos Vasutas Nap alkalmából soronkívül látogattunk el a Nyugati pályaudvarra. Így az e hétre bejelentett abonyi oldalunkat következő számunkra kellett halasztani.

EGY CIGÁNYKARAVÁN

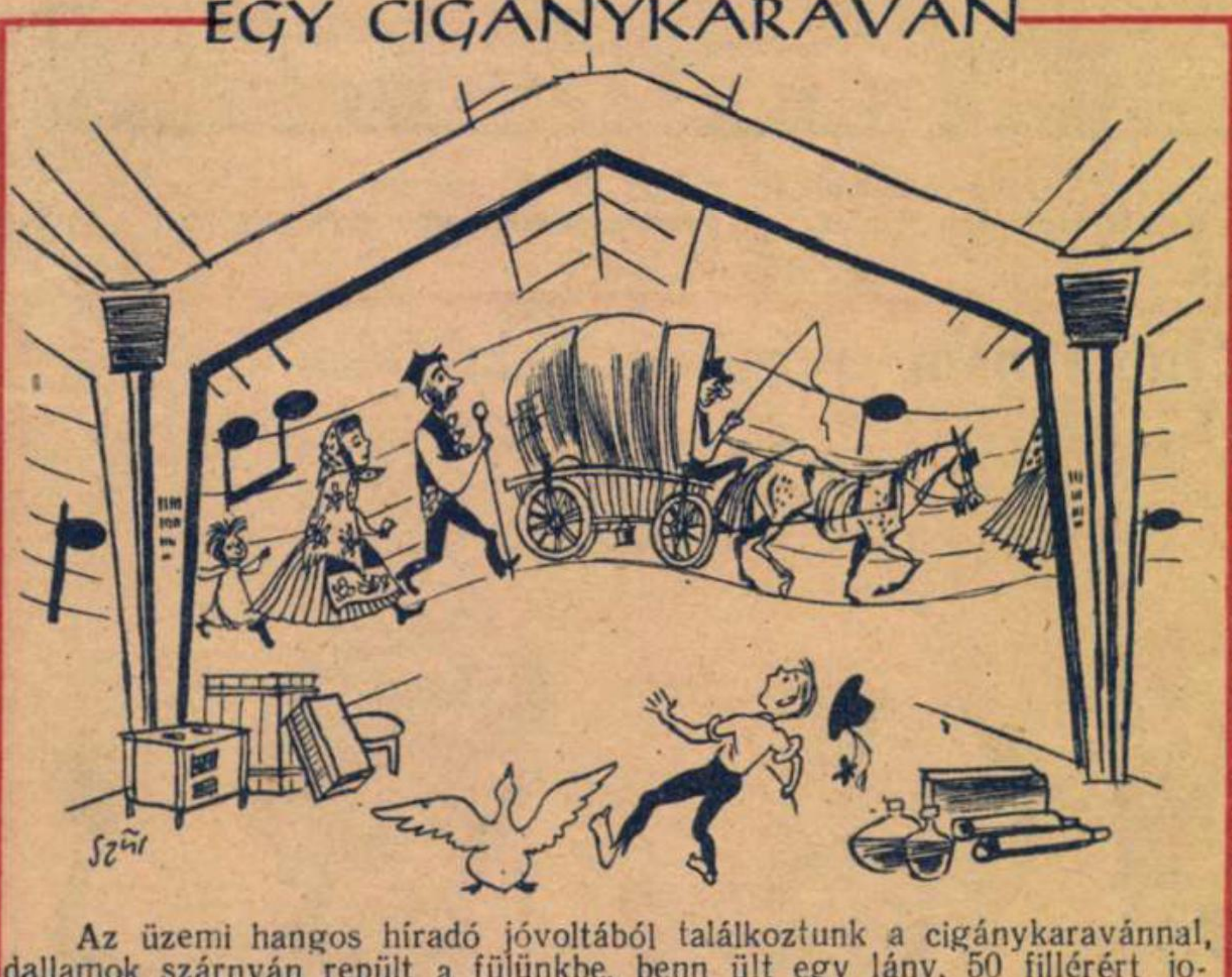

Az üzemi hangos híradó jóvoltából találkoztunk a cigánykaravánnal, dallamok szárnyán repült a fülünkbe, benn ült egy lány, 50 fillérért josolt, de mi nem voltunk kiváncsiak rá, mert a könyökünkön jött ki a cigánykaraván, a lány s az 50 filléres jóslása is.

Eláruljuk a hangos híradó igazgatójának, hogy a dolgozók sem kiváncsiak cigánykaravánra, sem a lányka jóslására s nem ártana, ha a cigánykaraván, a három aranyásó és a hejderutyutyú lemezeit ő is a lomtárba helyezné.

Disznókaraj és uborkasaláta

A pályaudvar kereskedelmi részlege feltalálta a konzerválás egy új, és igen eredeti formáját, de erre nem nagyon büszkék.

Történt pedig, hogy a Józsefvárosi pályaudvar értesítette bátyját a Nyugatit, hogy huszonnégy mázsa, friss, válogatott uborka érkezett, és azt sürgősen ki kell vinni „Kőbánya-Hízlaló“ állomásra. Nemsokára már indult is a teherautó az uborkáért. Józsefvároson szépen felpakolták, nagy óvatosan, nehogy egyetlen egy is eltűnjön és aztán kivitték az egész szállítmányt Kőbányára a Hízlaldába.

A helybéli kanász cifra járással ment a teherautóhoz, s csodálkozva fogadta a nem várt égi mannát, amit a Nyugati potyogtatott a hizlaldának. Belekukucskált a ládákba. A ládákban szebbnél-szebb uborkák sorakoztak egymás mellé, és fővetéssel üdvözölték a kanászt. Senki sem jelentette, hogy uborká. fognak kapni, ezért csodálkozott egy kicsit, de vajszívű ember lévén. s mentes minden kíváncsiságtól, nagykegyesen megengedte:

— Ha már itt vannak, akkor csak rakodjanak le!

Azzal közös erővel kiürítették a ládákat. A disznók váratlanul ünnepi ebédhez jutottak. Egy élelmes öreg disznó kijelentette, hogy az uborkát azért hozták, mert neki születésnapja van, és meghívta az egész társaságot a torra.

Jóízűen belakmároztak. Öröm volt hallgatni őket.

A ládákat a kanász visszaküldette a Józsefvárosi pályaudvarra, mivel állatkái nem szerették a ládákat.

Csak utólag derült ki, hogy a huszonnégy mázsa uborkát a „Kőbánya-Hízlaló“ állomásra kellett volna vinni és nem a Hízlaldába. A konzervgyár aggódó izgalommal várta a szállítmányt, de helyettük a disznók konzerváltak.

Jó dolog, ha a disznó és az uborka találkozik, de nem így, hanem disznókaraj és uborkasaláta formájában egy pohár serital kíséretében.

A mi „villámaink“

A pályaudvari pártcsoportszervezet ötletes villámújságjai jót és rosszat, dicséretest és dorgálandót egyaránt terítékre veszrek. Megirigyeltük a Herpai elvtárs által szerkesztett villámok népszerűségét és mi is adunk villámhireket.

*

Az elmult évben a pártoktatáson nem volt lemorzsolódás, a szemináriumi évad jól sikerült. Azért az előfordult, hogy néhány derék szaktárs kukk nélkül ülte végig a szemináriumot s míg szép szemevilága messze merengett, a fülek becsukódva hallgatták az előadót. Tehát ilyen belső szellemi lemorzsolódás azért akadt. Papiron ott ült az illető a többi hallgató között, de lélekben labdát kergetett a zöld réteken vagy kisfröccsöt szopogatott valamelyik árnyas kerthelyiségben.

*

Az itteni vezetők szerint kimenőruha jár a kapuőrnek is. Macska József 1942 óta a vasútnál dolgozik mint kapuőr, véglegesítve van, az áhitott ruhát mégsem kapta meg. A rakodóban beállitott női dolgozók pedig saját ruhájukban dolgoznak s a munkaruhát egyelőre csak mint ígéretet tudják magukra venni. Miért nem történik intézkedés?

*

Egy néhány sor arról, mennyivel jobb ital a víz, mint a bor. Különös figyelmébe ajánljuk Steer, Hrubi és Holló szaktársaknak.

A vizet már az ókorban is ismerték, — Anachrétosz Kr. e. 100.000-ben állította, hogy a legjobb ital a víz. A víztől az ember nem lesz részeg, bolond, beteg és sóher. A víz nem öl, butít, nem dönt nyomorba s az ivástól eltekintve fürdésre is nagyszerűen használható. A víz, ez a kellemes zamatú ital díjtalanul áll bárkinek rendelkezésere, míg a bor és a pálinka csak bizonyos összeg leszurkolása ellenében kapható. A bort is meg lehet inni, miután kétségkívül ivásra van teremtve, de az is kétségtelen, hogy a bort nem szolgálatban kell meginni s nem annyit kell belőle inni, mint legutóbb Steer szaktárs tette. A vizet ellenben szolgálat közben is lehet inni s reméljük, Steer szaktárs, Hrubi és Holló ezentúl szolgálatonkívülli állapotban is fognak a bor mellett vizet inni.

*

Itt is hallom, ott is — a ponk, a ponk, a ponkon legjobb a 13-as csapat, a ponkon ez van, meg az van. Ponk? Igen, a pályaudvari rakodó magyar neve: ponk. (Mint ahogy a nyakravaló magyar neve kravátli, az evőeszközé eszcájg.) De azért ne exkuzálja magát senki a ponkért, a munkával nincs semmi kravál és a ponk ponkosai (rakodómunkásai) teljesítik versenyvállalásaikat és ez nagyon jó ponk, bocsánat pont.

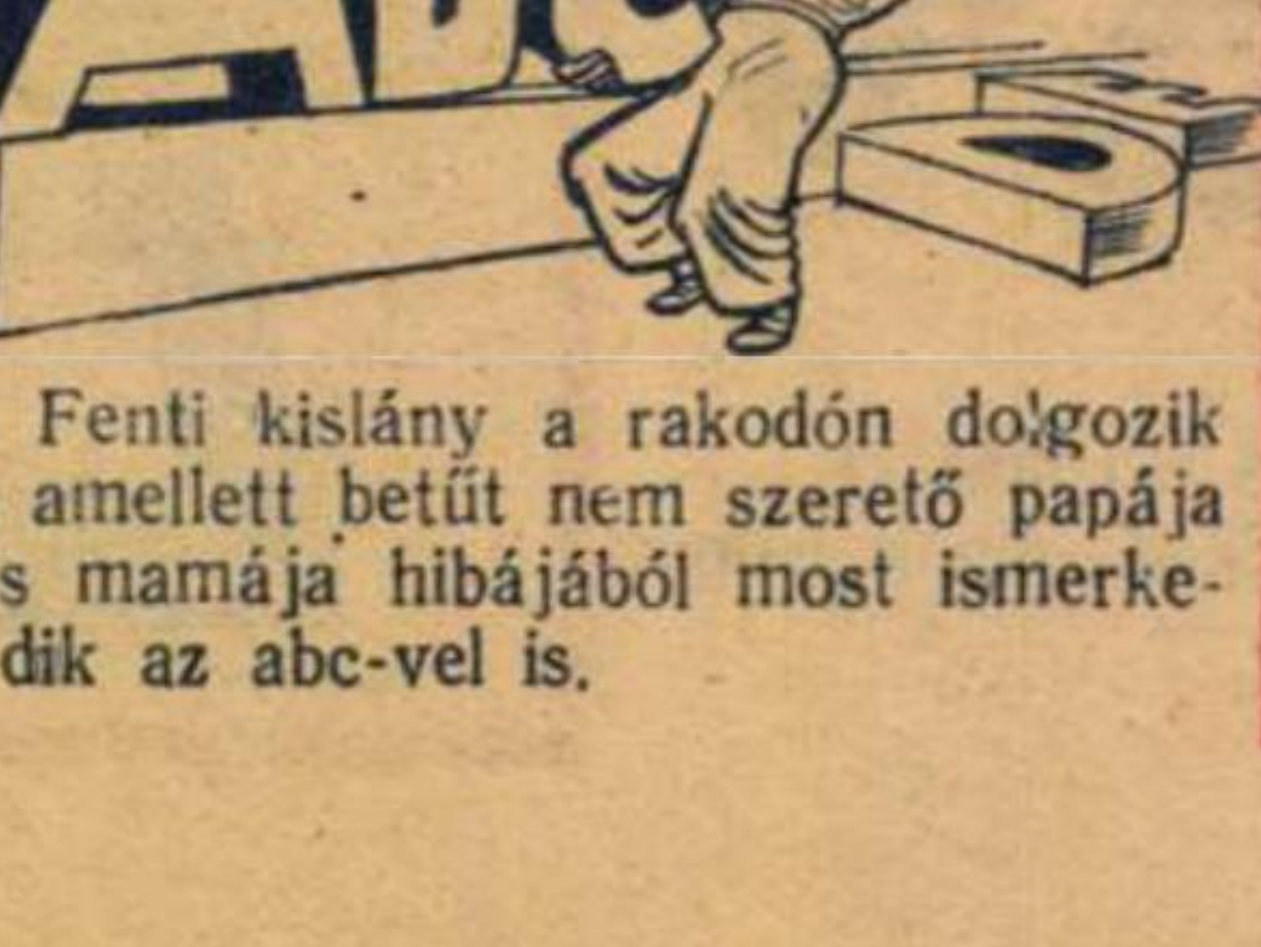
Fenti kislány a rakodón dolgozik s amellett betűt nem szerető papája és mamája hibájából most ismerkedik az abc-vel is.

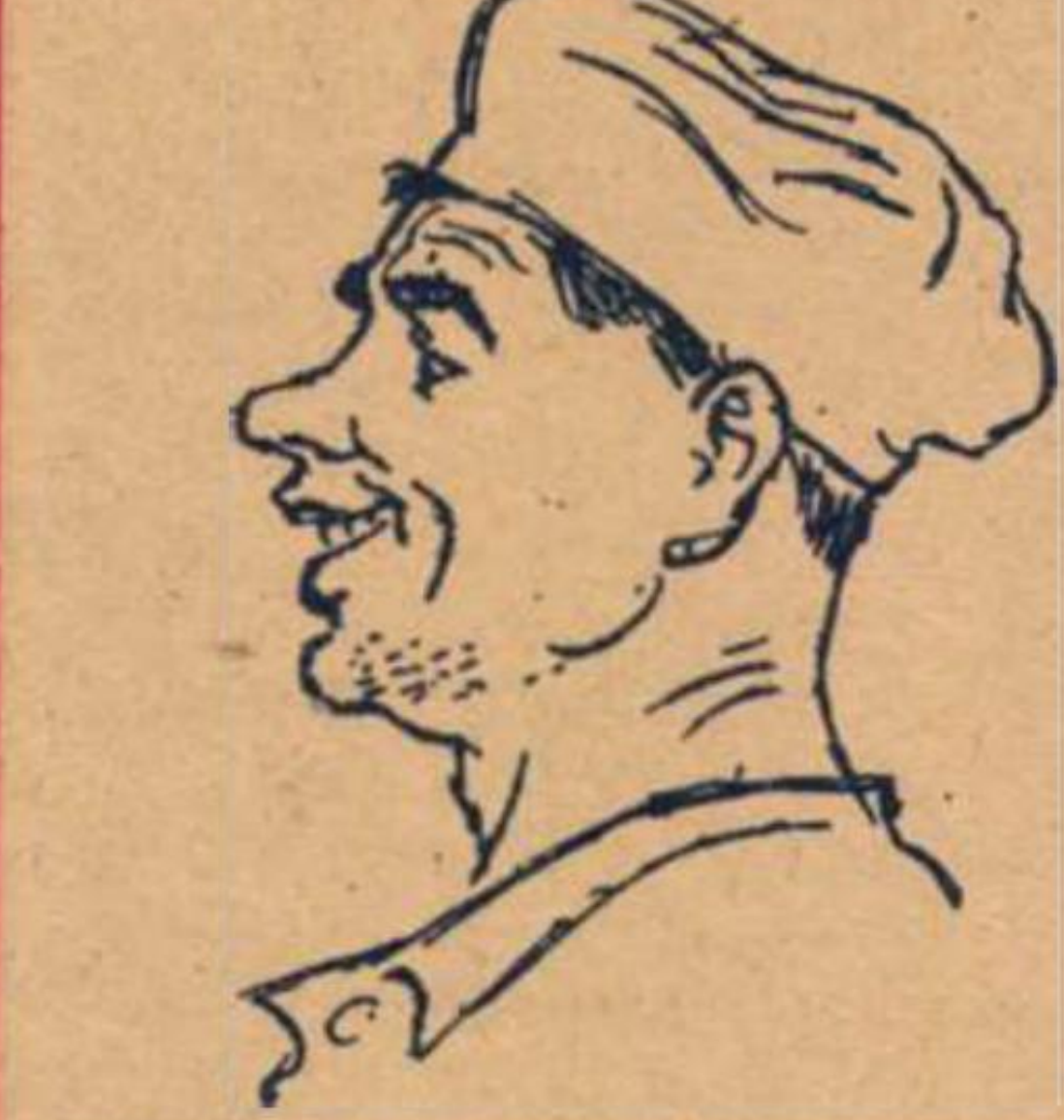
Hajdú József azért mosolyog ilyen boldogan, mert megint túlteljesítette az aznapi rakodást a ponkon, vagyis a rakodón.

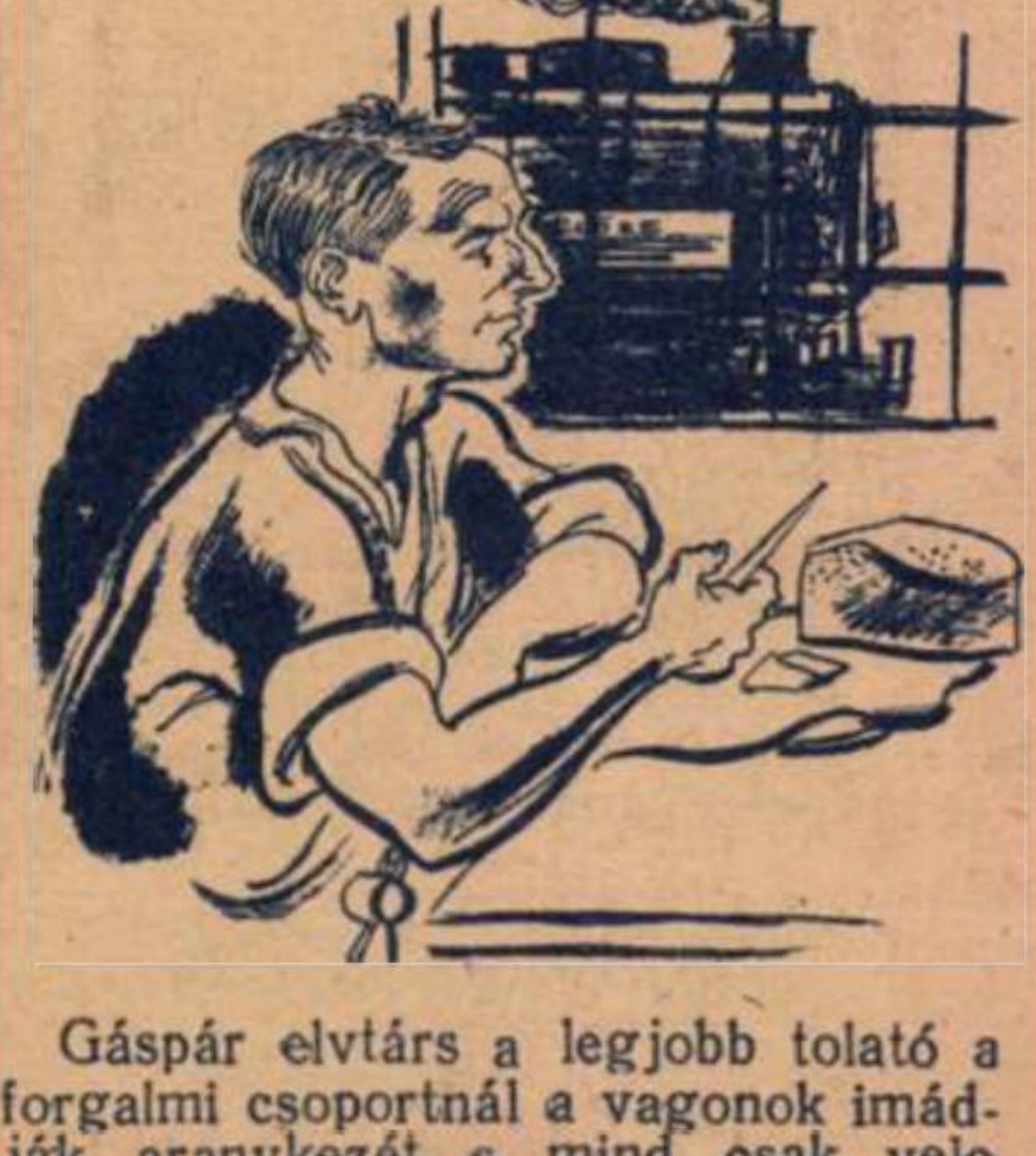
Gáspár elvtárs a legjobb tolató a forgalmi csoportnál a vagonok imádják aranykezét s mind csak vele akarja magát tolattatni.

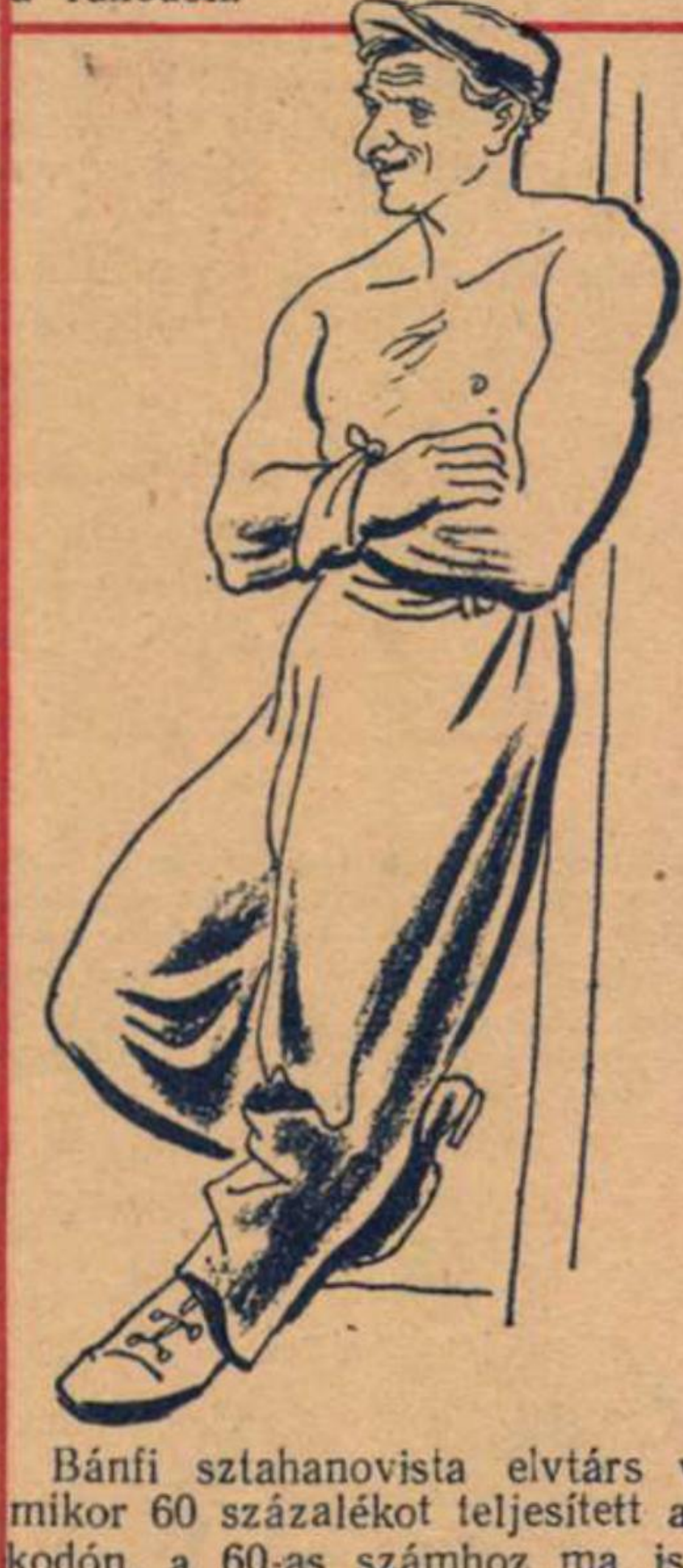
Bánfi sztahanovista elvtárs valamikor 60 százalékot teljesített a rakodón, a 60-as számhoz ma is ragaszkodik és 160%-ot teljesít.

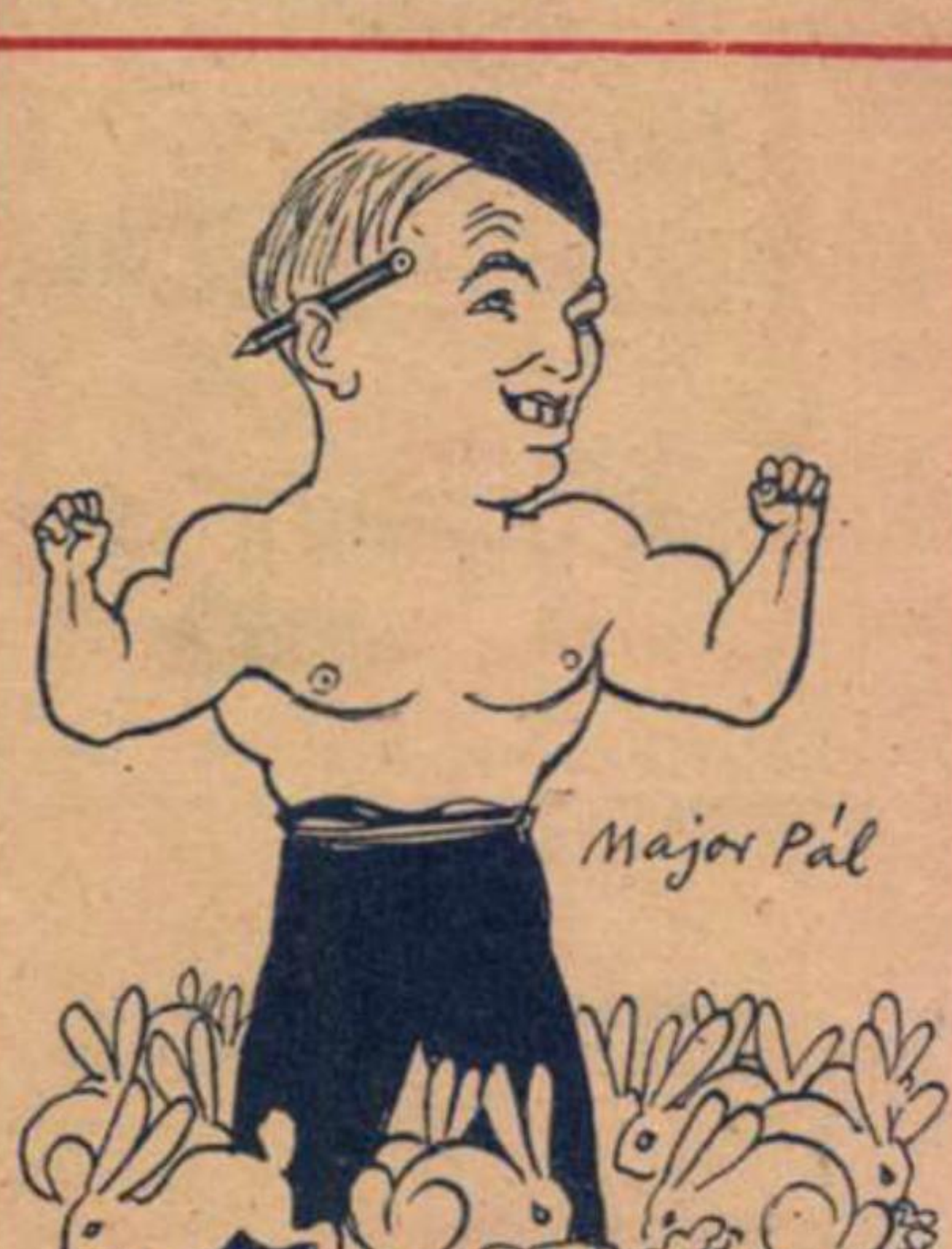

A Major-brigád minden tagja sztahanovista, csak Major elvtárs nem. Ő, mint a rakodóbrigád vezetője technikai okok miatt nem lehet az, de ha másért nem, házilag tenyésztett egyre szaporodó nyulaiért megérdemelne valaminő kitüntető rangot.

Legfőbb érték az ember

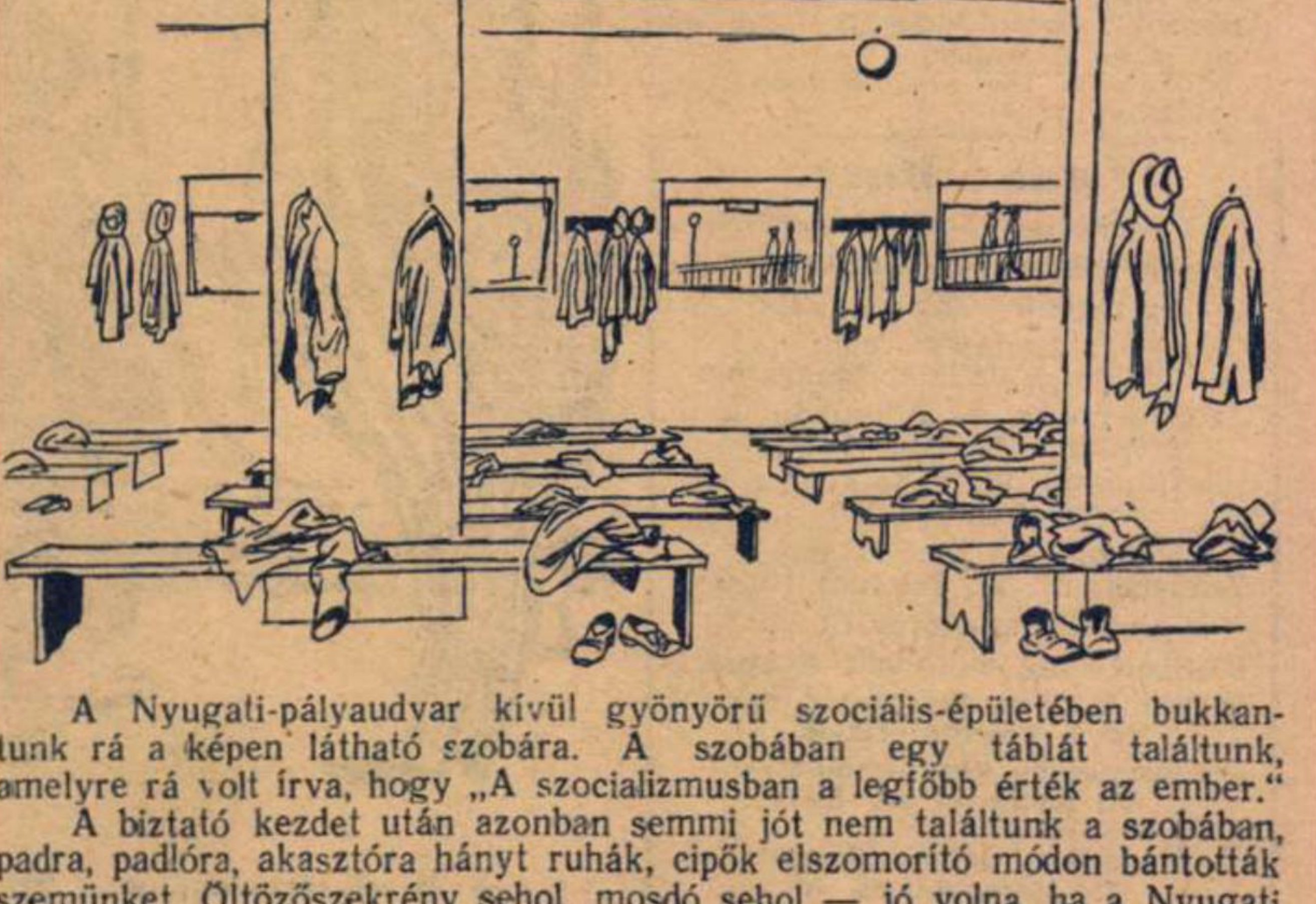

A Nyugati-pályaudvar kívül gyönyörű szociális-épületében bukkantunk rá a képen látható szobára. A szobában egy táblát találtunk, amelyre rá volt írva, hogy „A szocializmusban a legfőbb érték az ember.“

A biztató kezdet után azonban semmi jót nem találtunk a szobában, padra, padlóra, akasztóra hányt ruhák, cipők elszomorító módon bántották szemünket. Öltözőszekrény sehol, mosdó sehol — jó volna, ha a Nyugati szociális ügyosztálya tettekkel bizonyítaná be, hogy a szocializmusban a legfőbb érték az ember.